БЕЗКРАЙНА Е ЧОВЕШКАТА ПРОСТОТИЯ!

ОЩЕ ПРОСТОТИИ...

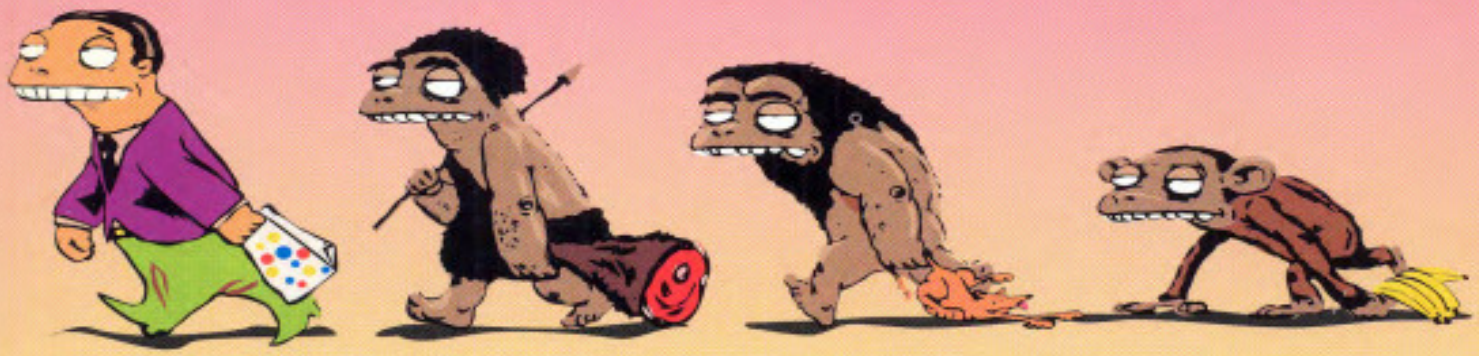

„Когато затворите тази книга и се върнете в реалния свят, съществуват два варианта за вашето битие – да бъдете преди всичко умни или преди всичко глупави. Препоръчвам ви първото. Конкуренцията там е по-малка.“

Боб Фенстър

КРЪГОЗОР

БОБ ФЕНСТЪР
ОЩЕ ПРОСТОТИИ

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

В свят, жужащ от идиоти, простотията е индустрия, която набира все повече сили. За справянето с нея се налага задълбочена стратегия — стратегия, отлично изградена на основата на смеха. Така че, да се посмеем заедно с тази скандална колекция от глупостите, натворени от хората във всяка сфера на човешкия живот. Боб Фенстър е преровил старателно света на интелектуално обременените в търсене на образци на глупостта, с които да ни забавлява — и определено е ударил джакпота с книгата си „Още простотии…“.

ВЪВЕДЕНИЕ

През 1990 г. в една аризонска болница се появил пациент с необичайни оплаквания — бил ухапан по устата от гърмяща змия, докато я целувал.

Но сигурно сега си казвате: „Добре де, този урок вече го научихме! Вече няма начин някой да изглупее чак толкова!“

Огромна грешка!

Само десет години по-късно един тип от Флорида прави същия номер с друга гърмяща змия. И му се разминава. Обаче той не се отчайва и го повтаря. Втория път обаче влечугото му доказва по най-недвусмислен начин защо хората обикновено се въздържат от целуване на гърмящи змии.

Защо, според вас, тези мъже са сторили подобна глупост? Защото принадлежат към единствения биологичен вид на нашата планета, който води статистика на собствената си простотия.

И все пак не можем да не се възхитим на завидния оптимизъм на тези хора, които държат на всяка цена да разтеглят максимално границите на късмета си.

Когато написах първата си книга — *„Безкрайността на човешката простотия“*, която посветих, наред с други неща и на град Ню Йорк, който ми отвори очите за абсурда, реших, че това е всичко — в най-общи линии. От европейците през Средновековието, които са били твърдо убедени, че дърветата раждат птиците, та до онзи крадец от Детройт, който решил да поразходи кучето си, като го взел на един свой „удар“, хората са натворили всяка възможна глупост, която може да се направи на тази земя.

Впоследствие се оказа, че съм се заблуждавал. При това дълбоко.

Простотията си остава интересно и вълнуващо поле за действие, отворено за всеки, който пожелае да се поразходи из него. Интелигентността си има своите ограничения. Обаче глупостта не познава такива.

Всеки път, когато си помислите, че сте станали свидетели на най-голяма глупост, която можете да си представите, не се отчайвайте! Продължавайте да държите очите си широко отворени за онова, което следва!

Или просто започнете да четете тази книга.

Докато го правите, вероятно ще си кажете: „Хубаво де, щом аз съм толкова умен, за колкото се мисля, тогава как е възможно всички останали да бъдат чак толкова тъпи, за колкото ги вземам?!“

Човешко е да се защитиш. Може и да сте направили някоя и друга простотия през живота си, но не сте чак толкова глупави като *онези там*!

Е, тази книга разказва именно за онези там.

ПЪРВА ЧАСТ

От 23 ч. до 06 ч.:
На всеки час по простотия от хора,
които си имат проблеми
с воденето на статистиката

ПЪРВА ГЛАВА
ЕГОТО НА ГОЛЯМОГЛАВИТЕ
ДЕЗИНФЕКЦИЯ НА ПРОСТОЛЮДИЕТО

Възможно ли е сами да си причиним оглупяването? Ами, да! На практика това е единственият възможен начин.

Въпреки че обитаваме свят, изобилстващ от егоистични голямоглавци с мания за величие, вероятно ще се изумите не на шега, когато разберете кой точно е искал да се обръщат към него с титлата „Ваше Всемогъщество“.

От друга страна, след като поставим на везните плюещите лами и хвърлящите сребърни долари тексасци, нищо чудно въпросът ни да се сведе до простичкото кой *не е искал* да се обръщат към него с титлата „Ваше Всемогъщество“!

* * *

Белгийската кралица Хенриета обучила своята домашна лама да плюе — но само срещу хората от простолюдието.

* * *

За да се застраховат срещу опити за покушение върху живота им, множество кралски особи се отнасят изключително любезно към членовете на своята охрана. Но има и изключения. През деветнадесети век кралят на Хаити — Анри Кристоф, заповядал на своята охрана да се насочи с маршова стъпка към една пропаст. Всеки, отказал да изпълни заповедта, бил екзекутиран.

* * *

Как ли реагира родителят с голямо его на непрекъснато нарастващата купчина от спортни трофеи на своето дете?

Според една жена, която ръководи бизнес за изработване на трофеи, гордият татко (ако не с друго, поне горд със себе си) дава поръчка за изработване на спортни трофеи, нарочно състарени на вид, на които да бъде изписано неговото име — за да си възвърне правото да се тупа в гърдите като най-великият в своя дом.

* * *

Когато ексцентричният милионер Тед Търнър прибавил към своята огромна империя и отбора на „Храбреците на Атланта“, решил да направи нововъведение — да изпише върху екипите на играчите техните прякори. Ако някой играч случайно бил лишен от прякор, той му измислял такъв.

Пичърът Анди Месерсмит получил прякора „Канал“. Защо ли? Защото номерът на екипа му бил 17. А телевизионната станция на Търнър в Атланта се казвала „Канал 17“.

* * *

Майкъл Джексън имал обичая да посещава Дисниленд по три пъти седмично, дегизиран с перуки, фалшиви бради и фалшиви носове, за да се слее с тълпата и да не бъде забелязван.

Накрая певецът се отказал от тази дегизировка. Решил да ходи в увеселителния парк с инвалидна количка, за да му дават път и да може да влиза първи.

* * *

Джеймс Гордън Бенет — педантичният главен редактор на *„Ню Йорк хералд“*, въвел някои чудновати правила за писане. Настоявал, например, репортерите му да използват думата „нощ“ и производните

й вместо думата „вечер“, защото, както самият той благоволил да се изрази, „нощ е по-точен термин“.

Накрая обаче бил принуден да признае грешката си, когато един ден журналист от вестника му връчил репортаж за бляскаво светско събитие, в което описвал известна дама от хайлайфа като „облечена в ослепително красива розова нощница“.

* * *

В началото на XX век Калуст Гулбенкиан натрупал несметни богатства от иракския петрол. Парите си предпочитал да харчи за европейски замъци и палати, във всеки един от който си държал по един харем.

В последния си час той завещал цялото си богатство на своя син Нубар, като не пропуснал да му даде жизненоважен съвет за доброто управление на харемите: „Освобождавай се от жените веднага щом навършат седемнадесет — оттогава нататък те стават неуправляеми.“

* * *

Нубар Гулбенкиан се постарал да бие баща си по ексцентричност. През 50-те години на XX век той се обличал в стила на крал Едуард, появявайки се на приеми с огромни цилиндри, сака от брокат и гети.

Освен това притежавал хиляда ръчно изработени бастуна, което означавало, че в продължение на три години е можел да се появява на публични места, без да повтори нито един от тях.

* * *

Едит Рокфелер наследила несметни богатства, които удвоила, като се омъжила за заможния Харолд Маккормик. Едит упорито

твърдяла, че в миналия си живот е била египетска кралица. Е, в това няма нищо чудно — нали всички някога сме били величия?!

Сред многобройните си слуги тя си имала един, чиято единствена задача била да предава заповедите й на останалите — за да може господарката да не се чувства длъжна да разговаря с тях.

Наред с това тя държала четирима икономи, които трябвало да й сервират лично по време на хранене — защото един-двама не били достатъчни, за да се справят подобаващо с тази задача.

* * *

Ексцентричният британски аристократ от осемнадесети век Едуард Монтагю държал във всичките му дрехи да има пришити диаманти. За официални случаи си имал перука, изработена от желязо.

Наред с това човекът много обичал да се жени. Безразборно. След смъртта си през 1776 г. оставил след себе си сто опечалени вдовици.

* * *

Президентът на комунистическа Румъния Николае Чаушеску обичал да се представя за човек от народа. Но величието си имало и своите малки фобии — ужасявало се от заразяване при ръкуване.

Проблемът се разрешавал от неговата тайна полиция — преди Чаушеску да излезе на улицата, за да бъде увековечен за поколенията как се ръкува с простолюдието, всички „избраници“ задължително били подлагани на дезинфекция.

* * *

Четирима владетели, които спокойно могат да дават на Николае Чаушеску и Дона Съмър уроци по подхранване на егото:

1. Когато бил малко момче, бъдещият цар на Русия Иван Грозни обичал да се забавлява, като хвърлял кучета от покрива на Кремъл.

2. Хенри VIII решил да изправи пред съда Томас Бекет, обявявайки го за еретик. Ала за жалост философът не успял да застане на подсъдимата скамейка и да се защити. Поради една дребна подробност — бил мъртъв вече от цели триста години.

3. Зингуа — кралица на Ангола от седемнадесети век, си имала харем от мъже. Когато някой от тях се понравел на нейно величество особено много, тя заповядвала да бъде осакатен, за да не може да избяга. Кралицата смятала, че подобна предохранителна мярка ще направи мъжете още по-добри любовници.

4. Когато придворните лекари посъветвали султана на Персия Селим I да спре пиенето, за да съхрани здравето и живота си, той заповядал те да бъдат обесени.

Новите придворни лекари достигнали до удивително медицинско заключение: че пиенето всъщност е много полезно за здравето — тяхното.

* * *

Дона Съмър благоволила да осветли народа относно една дълго пазена тайна от Божията промисъл: „Господ е създал дискомузиката заради мен — за да мога да се родя аз и да жъна успехи.“

* * *

Какво ли би могъл да направи човек с парите си, ако притежава несметни богатства? Всички откачени неща, които могат да ви минат през ума.

Корабният магнат и милионер Аристотел Онасис заповядал високите столчета в бара на една от яхтите му да бъдат тапицирани със специална, много рядка кожа — от пениса на кит.

* * *

Последиците от идиотщините понякога могат да бъдат крайно забавни. Майкъл Романов бил изключителен измамник, който толкова се харесвал на хората, поддали се на опасния му чар, че накрая успял да си отвори ресторант в Холивуд. Мястото се превърнало в хит — самото присъствие там на прочутия руски „принц“ привличало клиентелата като магнит.

Преди да се заеме с ресторантьорския бизнес, Романов се движел във висшите кръгове, преструвайки се на богат. През 1931 г. решил да се представя за известния илюстратор Рокуел Кент, който останал много доволен от този развой на събитията. Романов бил дотолкова убедителен в ролята на Кент, че успял да продаде много повече комикси, отколкото самият художник.

* * *

Полската оперна певица Гана Валска имала един от най-грозните гласове в историята на оперното изкуство. Но притежавала и други таланти — сред тях най-забележителен бил талантът й да привлича богати мъже и да ги принуждава да субсидират сценичната й кариера.

Омъжила се за милионера Харолд Фаулър Маккормик, който й предоставял всичко, което си пожелаела: пари, къщи, бижута, собствен оперен театър. Ала всеки път, когато Гана трябвало да излезе на сцената, се случвало нещо непредвидено, което осуетявало звездната й поява.

През 1920 г. тя трябвало да пее в Чикаго, но скоро след това отплавала за Европа, като изтъкнала, че директорът на операта я е обидил по време на репетиции.

Маккормик хукнал да я гони, като й обещавал да й купи нов оперен театър. Но този път желанието на примата било друго — Гана настояла съпругът й да си направи операция за имплантиране на маймунски жлези, които да подобрят сексуалната му издръжливост.

Той се подложил на опасната операция, но въпреки всичко тя го изхвърлила от къщата им.

* * *

Тексаският петролен магнат Джеймс Мариън Уест-младши обичал да се забавлява, като хвърлял цели шепи сребърни долари по улиците на Хюстън. Но най-голяма наслада му доставяла гледката на хората, втурнали се да грабят от падналите им от небето пари.

По-късно Уест се записал в отбора на „Тексаските рейнджъри“, като си измислил своя лична значка, инкрустирана с диаманти. От срещи с престъпници го пазел пистолет 45 калибър, поставен в златен кобур, а всичките му коли били снабдени с картечници, автомати и гранатомети.

* * *

През седемнадесети век сред британската аристокрация се наложила една чудновата мода — да наемат декоративни отшелници за украса на своите имения, които трябвало да живеят в пещерите или кухите дънери на тяхната собственост. Смятало се, че тези чудновати мистици привнасят подходящо меланхолично настроение в живота на цялото имение.

Чарлз Хамилтън от графство Съри изпратил следната обява за наемане на декоративен отшелник за своите земи. Изискванията за работата били следните:

1. На отшелника се забранява да се подстригва, да се бръсне и да си реже ноктите.

2. Трябва да остане в границите на имението Хамилтън за седем години.

3. Никога не трябва да разговаря с прислугата.

Ако отшелникът за украса успее да издържи при тези условия в продължение на седем години, Хамилтън предлагал да му плати 700 лири.

Избраният за длъжността мъж успял да издържи едва три седмици.

* * *

Гръцкият предводител Херострат нямал нищо лично против богинята Диана, обаче все пак решил да изгори нейния храм в Ефес през четвърти век преди новата ера. Защо ли? За да остане завинаги в историята.

* * *

Милиардерът Хауърд Хюс бил пословичен ексцентрик и фанатичен хипохондрик. Отказвал да изхвърля урината си — съхранявал я за непрестанни анализи и тестове на всевъзможните болести, които според него вирлували из тялото му. По същата причина пазел и люспици от своята кожа.

Хюс бил твърдо убеден, че най-важното условие за доброто здраве е непрекъснатото пиене на галони портокалов сок, който трябвало да бъде изцеждан пред очите му. Според него само тридесет минути след изцеждането сокът губел своите профилактични свойства.

* * *

Френският крал Луи XIV хвърлил в затвора своя царедворец Франсиз Селдън, където човекът престоял в единична килия в продължение на седемдесет години. Какво е било престъплението му ли? Пошегувал се с плешивостта на краля.

* * *

След като бил избран за първия президент на Съединените американски щати, но преди да се вземе окончателното решение каква точно да бъде титлата на този пост, Джордж Уошингтън настоял обръщението към президента да бъде „Ваше Всемогъщество“.

Преобладаващата част от мъжете, заемали и заемащи този пост оттогава насам, са настоявали ако не за същото обръщение, то най-малкото — за същото отношение.

ВТОРА ГЛАВА
ВЪЗКРЕСЯВАНЕ НА МЕБЕЛИТЕ
И ДРУГИ ГЛУПАВИ ИГРИЧКИ СЪС СЪДБАТА

Стъпка 1: Гледайте съдбата право в очите.

Стъпка 2: Възползвайте се от всички слаби места в златния си шанс.

Стъпка 3: Добре дошли в историята! Да ви е честито!

* * *

Платната на Амедео Модиляни не стрували кой знае колко, докато художникът бил жив. Ала след смъртта му цената им достигнала баснословни размери.

Мнозина собственици на парижки кафенета, на които Модиляни заплащал с рисунки, се сдобили с неочаквания шанс да осребрят инвестициите си.

Ала един от тях изгубил цяло състояние, защото съпругата му била изстъргала боята от платната на художника, за да ги ползва за покриване на легла и дивани.

* * *

Един механик от морската пехота, на служба в Испания през 2003 г., решил да провери нивото на горивото в реактивния бомбардировач, за който се грижел, обаче си забравил фенерчето. Няма проблеми. Колко му е да вземеш назаем запалката на свой колега?!

Колкото и да не ви се вярва, човекът оцелял. И се превърнал в легенда в американската армия.

* * *

Холандският мистик Джон Рьолевелд събирал животински кости в продължение на четиридесет години, защото бил убеден, че животните, на които някога са принадлежали тези кости, ще бъдат възкресени в Деня на Страшния съд.

Събирал също така и счупени мебели и повредени машини — смятал, че Господ ще възкреси и тях.

* * *

Ана Едисън Тейлър е първият човек, който се спуснал по Ниагарския водопад в бъчва и оцелял. Това станало през 1901 г. Но какво я превръща в кандидат за легендарна простотия? Жената не можела да плува. И ако бъчвата не се оказала удивително здрава, надали и главата й щеше да се радва на същото.

* * *

Купете си няколко билета от лотарията — винаги има шанс да ударите джакпота. Отпрашете за Вегас или за Атлантик Сити — малко ще спечелите, много ще загубите.

Но всички тези удоволствия вече не изглеждат чак толкова невинни, като погледнете зашеметяващата статистика — всяка година американците губят над 22 милиарда долара в хазарт.

Вярно е, че все някой забогатява от картите, но това надали са картоиграчите!

Въпреки тези гигантски загуби 39 процента от американците са твърдо убедени, че най-добрият начин за забогатяване са билетите от лотарията. А после се чудим защо телемаркетите са все на печалба!

* * *

Проповедникът от деветнадесети век Уилям Милър бил много убедителен пророк. Когато обявил, че краят на света ще бъде на 3 април 1843 г., стотици от неговите последователи се самоубили. Държали да са първите от истински вярващите, които Господ ще възнесе на небето.

Други от покръстените от Милър се опитали да се изстрелят към небето по по-пряк път — хвърлили се от билата на хълмовете с ръчно изработени крила, прикрепени с връв към гърбовете им, превръщайки по този начин своя наставник в първия човек, специализирал се в разрешаване на духовните проблеми на идиотите.

Ала въпреки многократните провали на всички тези усилия, когато Милър обявил нова дата за края на света — 7 юли 1843 г., — хиляди от неговите последователи (от онези, които все още не се били вредили да се самоубият) си изкопали собственоръчно гробовете и седнали в тях в трепетно очакване на Божието спасение.

Но не и преди да допринесат за забогатяването на своя учител, купувайки си от него уникални небесни роби за мига на възкресението, които можели да отнесат със себе си в рая — на специални цени.

* * *

Анонимен критик изпратил писмо на проповедника Хенри Уорд Бийчър. Писмото съдържало една-единствена дума: „Глупак.“

Свещенослужителите могат само да си мечтаят за подобна находка. Давайки си сметка за това, Бийчър се възползвал максимално от случая. Ето как се обърнал той към своето паство в редовната си неделна проповед:

„Известни са ми много примери, когато човек пише писмо, но накрая забравя да си напише името. Ала това тук е единственият случай, в който човек се подписва, но забравя да напише писмото.“

* * *

Когато военният кореспондент и телевизионер Едуард Р. Мъроу бил момче, се хванал на бас с един приятел, че може да залегне по-бързо, отколкото оня би могъл да натисне спусъка на детската си пушка. Изгубил баса. Хартиеното топче го праснало между очите.

Мъроу оцелял, за да се превърне в един от най-интелигентните хора в телевизията, макар да е доста съмнително с какво именно допринася телевизията за повишаване на човешкия коефициент на интелигентност.

* * *

Уилям Пит бил премиер на Великобритания в началото на XIX век. Някакъв лекар го посъветвал, че пиенето по една бутилка портвайн на ден е полезно за неговото здраве.

Пит бил добър по математика — веднага изчислил, че ако увеличи портвайна на шест бутилки на ден, ще стане шест пъти по-здрав. И така увеличил с няколко пъти скоростта си на преминаване от премиерското кресло в гроба, озовавайки се там на четиридесет и шест годишна възраст.

* * *

Джоузеф Гулд произхождал от заможно семейство и завършил Харвард. Ала не след дълго демонстрирал добре стаяваната си до момента лудост, като се отправил за Северна Дакота на измислена от самия него изследователска мисия — измерване главите на петстотин индианци от племето мандан и на хиляда — от племето чипеуа.

След като приключил работата си, посветена на науката на физиологическата ирелевантност, малко преди Първата световна война Гулд се преместил в Гринич Вилидж, където се превърнал в първия поет — бохем.

Веднъж занесъл в редакцията на малко списание критически отзив за книга, ала хората там отказали да го публикуват, защото отзивът се простирал на цели двеста страници.

Гулд се сдобил с прозвището „Професор Чайка“, защото имитирал пред туристите звуци на птици — за по една чашка изпълнението. Впоследствие се самообявил за водещ световен експерт по езика на чайките.

* * *

Джон Клийвс Саймс бил запасен офицер, който се сражавал за Съединените щати през войната от 1812 г. После се оттеглил от армията и решил, че Земята е куха.

Години наред ентусиазираният Саймс се опитвал да събере пари, за да организира експедиция, която ще влезе в кухата Земя през Южния полюс и ще излезе от Северния.

Идеята за кухата Земя не е нова — и други хора са излизали с подобно твърдение. Но в случая най-интересна е логическата обосновка зад концепцията на бившия офицер — че Господ не може да създаде други планети, освен кухи, защото е пословично пестелив. Изключено е Бог да изхаби толкова много материал за изработване на твърди планети, когато далеч по-пресметливо е да създаде кухи такива, та хората да могат да се настанят и във вътрешността им.

Накрая Саймс намерил подкрепа за своята идея в американския Конгрес — институция, радваща се на богат опит в областта на кухотата. И така, през 1829 г. два кораба отплавали от американските пристанища по посока на Южния полюс, за да докажат правотата на теорията на Саймс. И до ден-днешен от тях няма ни вест, ни кост.

* * *

Когато на 7 декември 1941 г. всички радиостанции в САЩ съобщили за японското нападение над Пърл Харбър, хората решили, че това е поредната радиоизмама — като историята на Орсън Уелс за нашествието на марсианците. Този път никой нямало да може да ги заблуди. И всички се засмели и си продължили всеки по своята работа.

Ала смехът им не продължил особено дълго.

Но дори и когато американците все пак повярвали, че атаката над Пърл Харбър е истина, реакциите им били твърде разнопосочни. Списание *„Лайф“* например разказва как в разгара на най-лютите битки в редакцията на един аризонски вестник се обадил човек, за да попита какъв е резултатът от мача между „Кардиналите“ и „Чикагските мечки“.

Читателят не сдържал и оплакванията си: „Абе, вие там не получавате ли и някакви свестни новини, освен онези военни глупости?!“ Не получавали. И то за доста дълго време.

* * *

В чест на Четвърти юли 2001 г. един мъж от Канзас Сити напълнил фурната на печката с фойерверки и взривил кухнята си.

Оцелял. Което му предоставило още един повод за празнуване, ала го лишило от фойерверки, с които да отбележи празника.

* * *

Четири любопитни образци на тъпотата, създала свое лично виждане за света:

1 Британският майор Питър Лабелиер, починал през 1800 г., имал непоклатими виждания за обърканията ни свят. В завещанието си изрично подчертавал, че държи да бъде погребан във вертикално положение, при това с главата надолу. Защо, вероятно ще попитате вие?

„Светът и без това е обърнат с главата надолу — обяснявал лаконично Лабелиер. — Така че е крайно време и аз да застана в правилна посока.“

2. Ексцентричният британски философ Джеръми Бентам бил твърдо убеден, че хората не трябва да бъдат погребвани след смъртта си. Препоръчвал мумифициране, след което мумиите да бъдат поставяни като статуи из градините, така че децата никога да не губят досега със своите предшественици. Сещате ли се какво е станало, когато самият той починал? Да, прави сте. Тялото му било подложено

именно на този процес. Облечен в любимия си костюм, Бентам бил варосан, а после изложен в дървен шкаф в Лондонския университет.

3. По някаква вече забравена причина, след смъртта на композитора Йозеф Хайдн през 1809 г. главата му била отделена от тялото.

Отрязаната глава била откраднатa от френолозите (специалистите по черепните издутини), които потривали ръце, предвкусвайки наслaдата от проучването на главата на един гений. Години по-късно главата на Хайдн била изложена във Виенската музикална академия. Но едва през 1954 г. на някакъв човек му хрумнало да се запита за какво, прочее, ни трябва главата на един умрял композитор. И веднага всички отчели случилото се като нечувано светотатство. Така главата на Хайдн най-сетне била върната, за да се съчетае с долната част от останките му.

4. В музея на филаделфийския медицински колеж „Матър“ могат да се видят всевъзможни експонати. Един от най-странните е на жена, починала през 1792 г. и погребана в почва, пълна с химикали, превърнали тялото й в сапун.

* * *

Наградата за най-изпуснали му края тъпоглавци се връчва на вестник *„Чикаго таймс“* за жалбите по повод една отвратителна президентска реч.

Вестникът каканиже: „Навярно бузите на всеки американец се зачервяват от срам, докато чете глупавите, плоски и разводнени изрази на човека, когото сме принудени да представяме пред интелигентните чужденци като президента на Съединените щати.“

Точно така. Вестникът бичува Ейбрахам Линкълн заради прочутото му Гетисбъргско обръщение.

* * *

След премиерата на операта „Кармен“ от Жорж Бизе критиците я заклеймяват като „неприлична“. Публиката не желае да я гледа повече.

Унизеният композитор умира съкрушен само три месеца по-късно.

Днес „Кармен“ се смята за една от най-великите и най-популярни опери на всички времена.

* * *

На актьора Джеймс Ърл Джоунс бил връчен почетен плакет, на който би трябвало да пише: „Благодарим ви, Джеймс Ърл Джоунс, задето поддържате мечтата ни жива.“ Ала гравьорът допуснал абсурдна грешка, изписвайки името „Джеймс Ърл Рей“. Това е човекът, осъден за покушението срещу Мартин Лутер Кинг-младши.

Джоунс не се обидил. Казал, че и без това понякога го представят като Джеймс Ърл Рей. Хората са принудени да помнят толкова много известни имена, че било напълно нормално и да ги пообъркат понякога.

* * *

През 50-те години на XX век всички родители в Съединените щати се притеснявали, че децата им могат да се заразят от детски паралич. Затова, веднага след откриването на ваксината, правителството създало програма за ваксинация на децата из цялата страна. Ала запасите бързо свършили. Овета Кълп Хоби — федералният администратор, отговарящ за програмата, заявила, че „ваксините свършили, тъй като никой не е могъл да предвиди обема на търсенето им“.

Така е, никой. С изключение на всички в страната, които не работят за федералното правителство.

* * *

Джон Митън — британски аристократ от деветнадесети век, достигнал до гениално прозрение как да лекува упоритото си хълцане.

Подпалвал дрехите си. А след като прислужниците му спасявали кожата, като изгасяли скоростно пожара, Митън надавал радостен крясък: „Най-сетне! Хълцането ми спря!“

* * *

През 2002 г. немската авиокомпания „Луфтханза“ предложила на своите клиенти необичайна оферта — „носталгично пътуване над Лондон“. Англичаните, оцелели след бомбардировките през Втората световна война, можели да се насладят на спомените си, носейки се в небето в немски бомбардировачи — същите, които бомбардирали града им по време на войната.

* * *

През 2002 г. конгресменът от Охайо Джеймс Трафикант първо бил осъден за вземане на подкуп, данъчни измами и рекет. Едва след това бил изритан от Конгреса.

Накрая той окончателно сринал репутацията си, като заплашил телевизионните оператори по следния начин: „Ако веднага не разкарате тези камери от лицето ми, ще ви бомбардирам със стомашни салюти от 8,6 степен по скалата на Рихтер и ще видите дали някой ще остане в залата!“

* * *

През 1357 г. Инес де Кастро била коронована за кралица на Португалия. Ще кажете — какво му е тъпото на това? Е, все има нещо. По време на коронацията си жената била вече мъртва. От друга страна обаче, мъртвият владетел вероятно причинява на своите поданици далеч по-малко мъка, отколкото живият.

* * *

Актьорът Джон Уейн участвал в толкова много уестърни, че накрая решил, че се е превърнал в специалист по историята на Дивия запад. Ето част от неговите велики прозрения: „Не смятам, че сме сторили нещо лошо, като сме им отнели тази велика страна. В крайна сметка по онова време е имало прекалено много хора, нуждаещи се от нови земи, а индианците съвсем егоистично се опитвали да си я задържат само за себе си!“

Чудно дали филмовата звезда е била на същото мнение по повод собственото си огромно имение.

ТРЕТА ГЛАВА
ХРАНА ЗА БЕЗРАЗМИСЪЛ
ДИЕТА С РЯПА И ДРУГИ ОТКАЧАЛСКИ БЛЮДА
В РЕСТОРАНТ „БЕЗМОЗЪЧНОСТ“

Какво може да се направи с бутилка вино за 300 000 долара? Как се сервира мозък от фламинго? И кой е най-подходящият десерт след обилна порция от Библията?

Тези и други кулинарни въпроси не представляват абсолютно никакъв проблем, ако се намирате сред хора, на които бавно им загряват фурните. Тук ви предлагаме допълнителна порция миш-маш от невъобразимите хранителни навици на повече или по-малко известни хаховци.

* * *

Когато турският султан Мосул починал през 353 г. пр.н.е., жена му се разпоредила тялото му да бъде кремирано. След това изсипала прахта му в чаша вино и го изпила най-блажено.

* * *

Малцина са онези, които могат да се похвалят, че са спазвали странна диета, особено ако сравнят достиженията си с тези на Менелик II — император на Етиопия от края на деветнадесети век, който си похапвал страници от Библията, за да съхрани доброто си здраве.

Яденето на книги не е от вчера. И изисква истински гастрономически талант. Мъж от Занзибар на име Дубаш Мегхи изял целия Коран. Е, минали тридесет години, докато го завърши.

* * *

Римският император Елагабал бил прочут любител на птичи мозъци. Сред предпочитаните от него били мозъците на фламингото и на дрозда, но понякога си похапвал и глави на папагали.

* * *

На някои хора им се налага да си създадат странни хранителни навици в името на науката.

Един гимназиален учител от Калифорния през 1993 г. решил да демонстрира на своите ученици, че онова, което хората консумират, е просто въпрос на културни навици и традиции. Така че човекът се изправил пред своя клас и започнал да си похапва живи мишки.

* * *

През 1989 г. горд търговец на вина организирал пресконференция, за да демонстрира своята нова придобивка — бутилка „Шато Марго“ от 1787 г. на стойност 300 000 долара. За съжаление миг по-късно бутилката вече нямала абсолютно никаква стойност — от вълнение собственикът й я изпуснал на пода.

* * *

Писателят Джордж Бърнард Шоу, който бил болезнено слаботелесен, се сблъскал с писателя Дж. К. Честъртън, който пък бил болезнено обемист.

„Като ви гледа човек, ще си каже, че в Англия е настъпил поголовен мор и глад“ — нападнал първи Честъртън.

„Ала ако погледне към вас, веднага ще разбере кой го е причинил!“ — не му останал длъжен Шоу.

* * *

Скоро и във вашия квартален японски ресторант — женски маси!

Един японски ресторант в Манчестър, Великобритания, решил да привлече клиентела, като сервира своите ястия върху телата на две голи жени, функциониращи като живи маси.

„Изящната храна и женската красота са двете основни съставки на японската култура“ — изтъкнал дълбокомислено собственикът на ресторанта.

Подгответе си по-яки клечки, моля!

* * *

Скоро и във вашия квартален украински ресторант — деликатес, измислен от украинска сладкарска компания! Сланина в шоколадова глазура!

Дали обаче това лакомство ще успее да се наложи на пазарите и в Съединените щати? Или може би вманиачените на тема здравословно хранене американци ще поискат сланината да бъде диетична?

* * *

Виното е измислено преди шест хиляди години. Бира се вари от четири хиляди години насам. Така че, налице са всички шансове цивилизацията да е била замислена от двама пияници, клечащи в късна доба край огъня, а единият да е казал: „Ей, имам една откачена идея!“

Не се ли питате какво ли са могли да измислят нашите далечни прадеди, ако не са били пияни?

* * *

Въпреки че оперният певец Енрико Карузо бил наясно, че доброто му здраве определя и доброто му благосъстояние, той се

хранел по седем пъти на ден, пушел цигара след цигара и поглъщал огромни количества чесън, уиски и етер, за да съхрани гласа си.

* * *

Писателят от деветнадесети век Хорас Флечър пишел изключително популярни книги за храненето. Сред множеството му идеи била и прочутата му теория, че за да бъде човек здрав, трябва да сдъвква всяка хапка по седемдесет пъти, преди да я глътне.

Вероятно не сте изненадани, че идеите на Флечър са успели да заблудят редица простоватички люде. Но какво да кажем за прочутия психолог Уилям Джеймс и за именития писател Ъптон Синклер, които седели на масата и съвестно брояли предъвкванията си?

* * *

Подобни глупости обаче не можели да заблудят такъв велик човек като Уилям Гладстоун — премиер на Великобритания по времето на кралица Виктория. Той поддържал доброто си здраве, предъвквайки всяка хапка само по тридесет и два пъти. Ни повече, ни по-малко.

* * *

Шест вида сирена, които звучат прекалено смахнато, за да ги лапнете:

1. Бгъг — арменско овче сирене.
2. Бра („сутиен“) — италианско солено сирене.
3. Хей („сено“) — френско сирене.
4. Ледър („обработена кожа“) — немско маслено сирене.
5. Потато („картоф“) — немско сирене, смесено с пюре от картофи преди узряването му.
6. Рейон — швейцарско сирене, но не от полиестерна материя.

* * *

Оксфордският професор Уилям Бътлър притежавал невероятен апетит. За всичко. Сред отбраните блюда, влезли в корема му, са: таралеж, крокодил, слонски хобот, глава на морска свиня, пантера, голи охлюви, стоножки и пръст.

* * *

Актрисата Али Шийди обяснява по следния начин повишеното самосъзнание на американците през 1987 г.: „Ако човек не е вегетарианец, вероятно изкупва някаква карма, бидейки принуден да консумира месо.“

Или просто си вечеря.

* * *

Ако здравословната храна действително допринася за вашето отлично здраве, нищо чудно някой ден да се озовете пред дилемата, описана от комедианта Ред Фокс така: „Откачалките на тема хранене някой ден ще се почувстват като големи глупаци — ще си лежат по болниците и ще си умират ей така, от нищо!“

* * *

На другия полюс на този вечен дебат за здравословното хранене са почти един милион американци, които пият непрекъснато кока-кола — и задължително за закуска. Защото газираната вода не е известна с никаква хранителна стойност.

* * *

В Аризона има един крайпътен ресторант, направен така, че да изглежда като бизон, умрял и изсъхнал под слънцето на пустинята. Входът е през ноздрите на добичето.

* * *

Поетът лорд Байрон може и да е бил луд, лош и опасен за приятел, но наред с това е бил и много суетен, особено по отношение на елегантната си фигура — едно от главните му оръжия за завоюване на женските сърца.

За да поддържа прекрасния си външен вид, поетът изяждал само по един картоф на ден, от време на време разнообразяван с някоя и друга купичка ориз или няколко солени бисквитки с вода.

И като че ли това гладуване не било достатъчно, та накрая добавял и физически упражнения, които изпълнявал с по седем палта на гърба си, за да се изпоти добре и да отхвърли някой и друг излишен грам.

* * *

Изобретателят в областта на електрониката Никола Тесла бил отшелник по характер. Последните години от живота си прекарал в хотел „Уолдорф Астория“ на диета от солени бисквитки и топло мляко.

* * *

Немският чревоугодник Йохан Кецлер изял съвсем цял печен бивол. Изпълнението на мисията му отнело четиридесет и два дена.

* * *

Оказва се, че някой си е направил труда да измери крачките, от които се чува хрусването на добре приготвена кисела краставичка. То е десет крачки — или поне така твърдят хората от Националната лига за защита на киселите краставички. Очевидно в тази лига ходът на времето значително се е забавил.

* * *

Един ексцентричен англичанин се хранел с едно-единствено нещо през последните четиридесет години от своя живот — ряпа.

От друга страна, възможно е диетата с ряпа да е траела само четири седмици, а на нещастника да са му се сторили четиридесет години.

* * *

Още от незапомнени времена готвенето за кралските особи си е било доста рискована работа — стотици главни готвачи са намерили преждевременно смъртта си, когато блюдата им не се понравели на царете.

Не точно така са се стекли нещата за главния готвач, удостоен с честта да приготвя храната за краля на Шантий. Един ден обаче доставчикът не успял да донесе рибата за кралското меню навреме, та готвачът побързал доброволно да се самоубие, преди дългата ръка на краля да е успяла да го достигне.

* * *

През 2002 г. от компанията „Монсанто“ обявиха своите планове да предпазят нашия корнфлейкс от омекване, като създадат генетично модифициран, хрупкав корнфлейкс. Но как? Като инжектират восъчен ген в нов вид суперцаревица.

Така и така са се заели с тази жизненоважна задача, защо не вземат да инжектират и ген, който не позволява на корнфлейкса да се залепя за стените на купичките, когато децата забравят да почистят след себе си?

* * *

Сър Татън Сайкс забранил на своите наематели в английското си имение да отглеждат цветя. След което добавил заповеднически: „Щом толкова ви се ще да отглеждате цветя, засадете си цветно зеле!“

* * *

Ирландският писател Джонатан Суифт („Пътешествията на Гъливер“) се славел с една гастрономическа чудатост — по време на всички свои хранения той кръстосвал напред-назад из къщата си, за да отслабва, докато яде.

* * *

По време на предизборната си обиколка в Спрингфийлд, щата Илинойс, Ричард Никсън отхапал една-единствена хапка от подадения му говежди хамбургер и го оставил. Верен почитател на президента обаче събрал остатъка и го съхранил като сувенир за поколенията.

* * *

Ако си мислите, че днешните правителства са ни се качили на главите, спомнете си за времената на английската кралица Елизабет I, когато правителството заповядало на хората да консумират риба три пъти седмично, защото рибната индустрия се нуждаела от финансова подкрепа.

Англичаните приели и закон, който забранявал на хората да пият по кръчмите до късно през нощта — освен ако не са шпиони. Представете си какъв зор са видели горките жадни шпиони, за да запазят прикритието си!

* * *

Обвиняваме англичаните за английските кифлички с масло. Но в случая те са напълно невинни. Въпросните кифлички са американско творение, обаче на нас не ни стиска да си го признаем. Хайде най-сетне да си кажем — онези гадни кифлички са американски!

* * *

Щом мадам Роза е толкова добра ясновидка, тогава какво я бърка да си отвори едно „Пророческо ресторантче“?! Тъкмо няма да се налага да си правим резервации. Те ще знаят, че тръгваме към тях, и веднага ще приготвят любимата ни маса. Няма да има нужда и от меню. Сервитьорите веднага ще притичват, възкликвайки: „Заповядайте храната, за която преди мъничко си мислехте, и ах, да — благодарим ви предварително за щедрия бакшиш!“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ДА НАМЕРИМ ДОСТАТЪЧНО ФЕНЕРЧЕТА ЗА КОСТЕНУРКИТЕ — ПИЩНИТЕ АБСУРДИНИ НА ХУДОЖНИЦИТЕ И ПИСАТЕЛИТЕ

Бенджамин Хейдън живял през деветнадесети век. Бил художник. Или поне така си мислел той.

Ала критиците му се подигравали. Колекционерите не му обръщали внимание. Любителите на изобразителното изкуство отхвърляли всички негови опити с четката. Отчаян заради многобройните си провали да се утвърди като художник, Хейдън се самоубил.

След смъртта му личният му дневник бил публикуван като автобиография. Книгата се оказала истински хит — както сред критиците, така и сред читателите. Оказало се, че в крайна сметка Хейдън не бил художник, а писател — само че така и не го разбрал.

Поради тази причина единствените хора, които стават писатели и художници, са онези, на които просто им се налага.

* * *

Абсурдната суетня на хората на изкуството не познава граници нито по отношение на своята пищност, нито по отношение на своя невъобразим колорит. Така тя добива свой живот и се превръща в *абсурдиня*. Ето и няколко ярки примера за подобни абсурдини.

* * *

Свободомислещият американски поет Максуел Боденхайм предизвикал ексцентричния писател Бен Хехт на официален дебат в

клуба „Дил Пикъл“, за да вземат решение дали хората, които посещават литературните дебати, са слабоумни.

Хехт се качил на сцената, изгледал аудиторията и заявил:

— Потвърждението е ясно!

Боденхайм контрирал, като също разгледал публиката, а после се обърнал към колегата си и отвърнал:

— Вие печелите!

* * *

Художникът Робърт Раушенберг представил необикновена, движеща се художествена творба, при която тридесет големи костенурки се пускат по сцената с фенерчета, прикрепени към черупките им. Сред костенурките подскача актьор с консервни кутии, прикрепени към коленете. В същия този момент друг актьор разкъсва страниците на телефонния указател, докато три актриси в булчински рокли се разхождат сред публиката и раздават крекери.

* * *

Луис Стоун бил изобретателен журналист през 90-те години на XIX век работещ за вестник *„Ивнинг ситизън“* в градчето Уинстед, щата Кънектикът. Накрая му писнало да пише типичните досадни репортажи за ежедневната безсъбитийност и решил да предлага измислици. Не щеш ли, читателите харесали историите му, макар и да били наясно, че не са истина.

И вместо уволнение Стоун се сдобил със слава, а даже и с прякор — „Лъжецът от Уинстед“. Под този псевдоним той продължил да разказва за котката, която можела да си подсвирква популярни мелодийки, за дървото, което раждало печени ябълки, за кокошката, която на Четвърти юли снасяла червени, бели и сини яйца, и за човека, който нарисувал на плешивото си теме паяжина, за да гони по-лесно мухите.

* * *

Английският крал Джордж VI не разбирал много от изкуство. Не че разбирал и от нещо друго, де.

Веднъж посетил изложба на художник, специализирал се в буреносни сцени. Огледал картините и отбелязал дълбокомислено: „Колко жалко, че все ви се е падало такова лошо време!“

* * *

Никоя жлъч, отправена към писател, не може да се сравни с тази, родена в главата на негов колега. Ето какво казва Гор Видал за Александър Солженицин: „Той е и лош романист, и глупак. А тази комбинация е на изключително голяма почит в Щатите.“

* * *

Никой човек на изкуството не може да се смята за успял, докато не е изрисувал поне няколко кръга в житните поля. Българският художник Даниел Божков превърнал едно поле в щата Мейн в портрет на телевизионната звезда Лари Кинг, като смачкал до неузнаваемост избуялата тимотейка и млечката, дарявайки творението си с вдъхновяващото заглавие *„Научете се да летите над много големия Лари“*.

* * *

Полусмахнатият английски поет лорд Байрон веднага повярвал на гадателката, която му предсказала, че ще умре на тридесет и седем години.

Е, ако и на вас вече и без това ви е дошло малко в повече и си знаете, че така и така няма да изкарате още дълго, няма ли и вие да се

изкушите да не допринесете за сбъдването на това предсказание, като се насочите стремглаво към смъртта? Особено ако сте поет?

Вероятно един малко по-силничък напън към оцеляване щеше да помогне на лорд Байрон да доживее до старини. А може би не. Поетът починал на тридесет и шест годишна възраст. Както и баща му. Както и дъщеря му Аугуста.

* * *

Възможно ли е гробищата да са мястото, където се срещат глупостта и чудатостта? Може би. Поетът на ужасите Едгар Алън По бил погребан в гробището за просяци през 1850 г. Двадесет и пет години по-късно почитатели на мрачните му строфи решили да изкопаят твореца и да го положат на по-достойно място.

Но преди да го върнат отново в земята, те си отчупили по парченце от изгнилия вече ковчег, за да си го вземат вкъщи като сувенир — антиразвръзка, напълно достойна за перото на техния идол.

* * *

През 1989 г. полковник Муамар Кадафи, управляващ Либия, благоволил да информира света, че Шекспир не е бил англичанин. Бил е арабин.

* * *

Художникът Марсел Дюшан подарил няколко от своите платна на революционното артистично движение на батистите. Те надробили платната му на парчета със своите брадви — като художници, а не като критици.

* * *

Всеки от нас е запечатал в съзнанието си образа на гладуващия художник в студената таванска стаичка, борещ се с бедността, оставяйки на света велики произведения на изкуството.

Ала ето че се появява българският художник Кристо, чиято *„Тичаща ограда“* — странна конструкция, издигната през 1968 г. по северния бряг на Калифорния, поглъща 2050 стоманени стълба, 160 000 метра плат и 2 250 000 долара субсидии.

* * *

Британският поет Матю Арнолд обикалял Съединените щати, като рецитирал свои стихове. На едно от представленията му присъствал и генерал Юлисис С. Грант.

Поетът обаче говорел толкова тихо, че никой не успявал да чуе нищо от стиховете му. Когато отказал да говори по-високо, хората просто напуснали. Арнолд продължил да шепти поезията си на голите стени.

* * *

Антипатията на английския драматург Джордж Бърнард Шоу към Съединените щати била пословична. Но ето че именно на него се паднала честта да проведе първия трансатлантически телефонен разговор. Повече от странен избор, наистина. Какви са били първите му думи към американците ли? Ето какви: „Ало, Америка! Как сте бе, тъпанари?“

* * *

По време на обиколката си из Съединените щати през 1933 г. Джордж Бърнард Шоу дал множество интервюта за американските вестници. Във всяко едно от тях той недвусмислено подчертавал, че единствената надежда за тази страна е да се отърве от Конституцията.

* * *

Геният на пиара Хари Райхенбах доказал по безспорен начин силата на връзките с обществеността, когато наел специално подставени хора да се взират през прозореца към някаква неизвестна картина на гола жена, наречена *„Септемврийска нега“*.

Когато клечащите пред прозореца зяпачи довели до арестуването и на художника, и на собственика на галерията с обвинение в неприличие, картината станала толкова известна, че само за няколко години от нея били продадени милиони копия.

* * *

Три примера за просташко вдъхновение:

1. Писателят Харт Крейн черпел творческото си вдъхновение, като обиждал всички подред, впускал се в юмручни боеве, чупел маси и столове, а накрая присядал, за да слуша „Болеро“ от Равел.

2. Художникът Салвадор Дали си отгледал дълги мустаци, след което ги намазал с восък и ги вирнал нагоре, обявявайки пред всички, че от този момент нататък това са неговите антени на вдъхновението.

„Мустаците ми са моят радар — обяснил той. — Те изсмукват идеи от космоса.“

3. Френският поет от деветнадесети век Фердинан Флокон черпел вдъхновението си от законите на своята страна. Посветил целия си живот на превръщането на целия Граждански закон на Франция в епическа поема.

* * *

Заможният поет Тристан Цара и неговият ексцентричен приятел Ханс Арп създали абсурдисткото движение Дада — „движение срещу всички движения“.

Името било избрано напосоки — промушили френския речник с нож и той се приземил върху думата „дада“, която означава „дървена

пръчка с конска глава“.

По време на своите представления дадаистите измъчвали публиката си чрез не-изпълнение, а тя на свой ред им отвръщала, като мятала необичайни предмети по изпълнителите.

Накрая един от дадаистите не издържал и изкрещял към аудиторията: „Вие сте големи идиоти!“ Което очевидно квалифицирало мнозинството като президенти на дадаистското движение.

* * *

Доктор Албърт Барне — милионер и собственик на фармацевтични компании, притежавал огромна колекция от платна на Матис, Реноар, Сезан и Пикасо. Но отказвал да допусне до тях други колекционери, изкуствоведи и любители на изкуството.

Единствените посетители, на които разрешавал да зърнат великите творби на модерното изкуство, били хора, които не проявявали абсолютно никакъв интерес към тях. Това бил неговият начин да покаже на света, че платната принадлежат само на него, а не на човечеството.

* * *

Е. Е. Къмингс — поетът, който демонстрирал явно пренебрежение към главните букви, бил хвърлен във френски затвор за опорочаване на граматиката.

Френските власти подозирали, че ексцентричната му поезия представлява някакъв особен вид шпионски код.

Престоят в затвора се отразил много добре на поета. Той се възползвал най-пълноценно от свободното си време в килията, като написал книга — *„Огромната стая“*.

* * *

Английската художничка Катрин Грегъри избрала твърде странен начин да демонстрира своето възмущение от злоупотребата с животни — изложила произведения от разчленени животни, сред които куче и заек, накълцани на парчета, както и шестдесет и три смачкани мишки, подредени една върху друга като скулптура.

* * *

Изкуството на разчлененните животни било предпочитан начин за творчески изказ и на датския художник Кристиан Лемерц, който през 1994 г. организирал изложба на шест прасета, разлагащи се под стъклен похлупак.

* * *

Шерлок Холмс е най-умният детектив в литературата. Ала сър Артър Конан Дойл, който написал книгите с него, си имал известни проблеми с елементарните факти.

В *„Етюд в червено“* Дойл споменава, че доктор Уотсън е бил ранен в рамото по време на войната. Ала в *„Знакът на четиримата“* куршумът незнайно как е мигрирал по посока крака на добрия доктор.

* * *

Какво става с талантливите писатели, когато се озоват в Холивуд? Жертват изкуството си, за да натрупат достатъчно пари, та да си седят по цял ден край басейна и да се оплакват от това.

„Аз съм холивудски писател — оплаква се драматургът Бен Хехт. — Така че сутрин си обличам сакото и си събличам мозъка.“

* * *

Създателят на комикси Жюл Файфър обобщава по следния начин спецификите на артистичния живот: „Художниците могат да си рисуват небето в червено колкото си искат, защото са наясно, че небето е синьо. Обаче онези от нас, които не сме художници, сме принудени да оцветяваме нещата такива, каквито са, иначе хората ще решат, че сме глупаци.“

* * *

„Една от причините, поради които човешката раса има толкова ниско мнение за себе си, е, че черпи голяма част от своята мъдрост от писателите“ — обобщава мъдро писателят Уилфрид Шийд.

* * *

Следващия път, когато влезете в музей и дочуете как някой раздава мъдрости за смисъла на изкуството, спомнете си следната умна мисъл, изказана от любителя на изкуството Едмон дьо Гонкур: „Картините в музеите чуват много повече абсурдни мнения, отколкото което и да било друго същество по света.“

* * *

Джордж С. Кауфман споделя, че предпочита да пише кратки реплики за комедианта Милтън Бърл вместо пиеси за Бродуей, защото писането на вицове „му спасявало косата от изскубване“.

* * *

А накрая ето ви и отговора, който писателите търсят от векове, за да отговорят на критиките на редакторите си във връзка с граматическите грешки.

Перфектният отговор е предложен от английския поет от деветнадесети век Алфред Остин, който парирал една подобна редакторска атака с изключително разумния довод: „Не смея да променям тези неща. Идват ми свише!“

Та ако някой читател открие в тази книга типаж, който не му се нрави особено, моля, нека прочете горния абзац.

ПЕТА ГЛАВА
ГАРАНЦИЯТА ОТ ТРИДЕСЕТ ЦЕНТА И ЛИПСВАЩАТА ГЪБА — УДИВИТЕЛНИТЕ АБСУРДИНИ НА ЛЕКАРИТЕ И АДВОКАТИТЕ

Каква е разликата между Господ и адвоката? — Че Господ не се мисли за адвокат.

А каква е разликата между Господ и лекаря? — Че лекарят не смята Господ за лекар.

* * *

През 1994 г. един хирург от щата Северна Каролина започнал да оперира мозъчен аневризъм, но насред операцията внезапно спрял и се отправил на обяд. Упоеният пациент си лежал на масата с разтворен череп, докато лекарят и сестрите си похапвали сладко-сладко.

* * *

През 1971 г. един адвокат от Пенсилвания завел дело срещу дявола. Делото било обявено за процесуално недопустимо за съдебно разглеждане, защото съдията постановил, че Сатаната не е жител на щата Пенсилвания.

* * *

Сигурно всеки от вас е чувал поне една градска легенда за хирурга, който забравил скалпел или тампон в тялото на пациента, а после зашил разреза. Сигурно всички си казвате: „Това е толкова абсурдно, че не е възможно да е истина!“ Огромна грешка! Едно

проучване, направено през 2003 г. и публикувано в списание *„Ню Ингланд джърнъл във медсин“*, доказва, че това се случва средно по 1500 пъти годишно. Да се надяваме, че не под ръката на един и същи хирург.

* * *

През 1979 г. един мъж осъдил бирената компания „Коорс“, че го направила алкохолик. В иска си той изтъквал, че върху етикетите на бирата „Коорс“ липсвал текст, предупреждаващ пиещите, че питието съдържа алкохол.

* * *

През 1992 г. пакистанец, който изобщо не бил лекар, успял да убеди английските власти, че е и така получил разрешение за медицинска практика. Преди да успеят да го спрат, той вече успял да предпише на своите пациенти да пият шампоан, да вземат сънотворни на всеки шест часа, както и да гълтат супозиториуми.

* * *

Съдията от щата Небраска Ричард Джоунс Дякона веднъж определил гаранция за обвиняем на стойност тридесет цента. При друг един случай той дефинирал гаранцията на „милиард пенго“, което нито обвиняемият, нито присъстващите в залата успели да схванат, тъй като никой нямал представа като какво точно е това „пенго“.

Но сигурно подобни присъди са съвсем нормални за съдия, който понякога се подписвал под съдебните протоколи като „Снежанка“.

* * *

Докторе, инжектирай себе си!

Джон Хънтър, именит английски хирург от осемнадесети век, се инжектирал с венерически болести, за да проучи ефектите от тях. Те не закъснели — сифилисът скоро го убил.

* * *

Холандският лекар Барт Хюс много искал да експериментира с метода на трепанацията — средновековна практика, при която в главата на пациента се издълбава дупка, за да се лекуват заболяванията му. Хюс бил убеден, че това ще му помогне да се сдобие с постоянна отлична кондиция, при това без медицински средства.

Но когато не успял да открие лекар, който да изпълни процедурата върху главата му, той взел електрическа дрелка и пробил дупка в черепа си. Това станало през 1965 г. Колкото и да не е за вярване, той оцелял. Което на свой ред довело до кратък ренесанс на метода на трепанацията, особено във Великобритания.

* * *

Тексаският съдия Чарлз Хърн подписал една смъртна присъда, добавяйки към подписа си и усмихнато личице. В жалбата, подадена през 1993 г., адвокатът на защитата изтъкнал, че по този начин съдията все едно пожелавал на обвиняемия „приятна смърт“.

* * *

Единадесет идиотски метода на лечение:

1. Ако някой в двора на руския цар Иван Грозни се оплачел случайно от главоболие, царят веднага се разпореждал на войниците си да излекуват страдащия, като забият гвоздеи в главата му.

Не че това спирало главоболието. Но оплакванията — със сигурност.

2. С все по-широкото разпространение на бубонната чума из Европа по време на Средновековието се разпространявали и какви ли не смахнати методи на лечение, в това число лекарства, направени от стрити смарагди и разтопено злато.

Вярно, че пациентите не издържали дълго, но пък имали удоволствието да се чувстват като големи богаташи на смъртния си одър.

3. Друг популярен метод на лечение срещу чумата — намазване на отворените от болестта рани със свинска мас.

4. През седемнадесети век лекарите достигнали до гениално прозрение за профилактика срещу чумата — съветвали пациентите си да пушат цигари, за да съхранят своето здраве.

5. Но това не е нищо в сравнение с лекарството, измислено в Англия през тринадесети век за избавяне от маларията — вадене на трески от бесилките, след което болният се натрива с тях.

6. За стомашни болки докторите през Средновековието предписвали пречистване на стомашния тракт чрез поглъщане на чаша вода със стоножки два пъти дневно.

7. През 2003 г. в Латвия се прочул един биоенерголечител, който използвал тоалетна хартия, енергизирана от Бога, като увивал с нея болните. Защо Бог е решил да благослови именно тоалетната хартия, така и никой не успял да проумее.

8. Някога европейците вярвали, че сифилисът може да се излекува, ако правиш секс с девственица.

9. Руснаците били убедени, че ако човек скрие парче свинско месо в леглото на евреин за девет дена, а след това го изяде, ще може да се излекува от пристрастеността си към алкохола.

10. В древна Гърция хората смятали, че човек може да се зарази с проказа, ако пие бира. От друга страна пък, вярвали, че епилепсията се лекува с музика на флейта.

11. В началото на XVII век населението на Италия и Франция било обхванато от необичайна параноя — всички решили, че някой ги трови с невидима отрова, която няма нито вкус, нито мирис, нито цвят.

Същите тези хора стигнали до извода, че единственият начин да се защитят от тази отрова е да екзекутират публично всички хора, намиращи се зад стените на градските затвори — независимо от престъпленията им, дори и ако още не са били обвинени в нищо.

* * *

Чували ли сте онази история за доктора…

Дана Карви — един от най-смешните телевизионни комедианти с относително безлична филмова кариера, бил изваден за няколко години от строя, докато се възстановявал от опорочена операция за поставяне на двоен байпас, при която неговият лекар срязал погрешната артерия.

* * *

През 3000 г. пр.н.е. във Вавилон имало закон, според който всеки лекар с починал пациент се наказвал с отрязване на ръцете. Освен ако пациентът не е роб, в който случай той просто дължал на собственика нов роб.

Законът си има и странични ефекти, най-важният от които бил фактът, че страната започнала да страда от недостиг на лекари, желаещи да се занимават с други пациенти, освен роби.

* * *

В началото на двадесети век доктор Албърт Ейбръмс заявил, че е изобретил медицински уред, чрез който може да поставя диагнози на пациентите по телефона. Освен това твърдял, че е в състояние да определи какво не е наред у пациента само като разгледа почерка му.

Ейбръмс измислил и още редица други медицински уреди, всички до един характеризиращи се с удивителната способност да разделят лековерните пациенти от техните пари.

* * *

През 1992 г. един съдия от Пенсилвания бил изхвърлен от съдийската колегия, защото предлагал на обвиняемите да намали

присъдите им, ако му позволят да измие косите им с шампоан. И прави са били да го изхвърлят! На плешивите престъпници не се ли полага също справедливост?!

* * *

Осем великоидиотски момента в правната история:

Вярно е, че не всички адвокати могат да се сравняват с Пери Мейсън, но тук ви предлагаме потпурки от особено безмозъчни въпроси по време на кръстосан разпит, почерпени от действителни съдебни дела:

1. Сам ли бяхте, или със себе си?

2. И така, докторе, не е ли вярно, че ако човек почине в съня си, той няма да разбере за случилото се чак до следващата сутрин?

3. Били сте там до момента, в който сте напуснали, нали така?

4. Колко раздалечени бяха превозните средства в момента на сблъсъка?

5. Колко пъти сте извършвали самоубийство?

6. *В:* И така, датата на зачеването на бебето е 8 август, така ли?

О: Да.

В: И какво правихте вие по това време?

7. Най-малкият ви син, двадесетгодишният, на колко години е?

8. Вие присъствахте ли в момента, когато са ви снимали?

* * *

Ако сте си мечтали да се превърнете в шарлатанин, трябвало е да го направите в Англия през осемнадесети век. Ето какви лекарства са били популярни по онова време сред болните (или сред хората, които, веднъж погълнали въпросните лекарства, са се разболявали): копита от лос, щипки на рак (само черните крайчета), живи кръстави жаби, горещи въглища, живи въшки от шопар, прясно събрани земни червеи, кожа от воденичката на скопен петел, челюсти от щука и изсушени курешки (от гъска или паун).

* * *

Древногръцкият учен Плиний бил страстен почитател на зъбната медицина, въпреки че малцина от пациентите му споделяли неговите интереси.

Според Плиний човек може да избегне зъбобола много лесно — само като изяжда по две мишки на месец.

За избавяне от лошия дъх той предписвал смес от кастави жаби, обикновени жаби, говеда и червеи. Историята обаче не казва колко лош точно трябва да е този дъх, щом подобна микстура е в състояние да го подобри.

* * *

В началото на двадесети век група английски лекари стигнали до извода, че дебелото черво е източник на многобройни заболявания. Вследствие на това откритие стотици пациенти се подложили на операция за премахване на дебелото черво, за да излекуват болестите си, които нямали нищо общо с дебелото черво.

* * *

Руският президент Владимир Путин осъдил създателите на филмите за Хари Потър, задето са окарикатурили лицето му.

Според водача на цяла Русия холивудските асове по специалните ефекти са дигитализирали лицето му, за да създадат по компютърен път физиономията на домашното духче Доби във филма *„Хари Потър и Стаята на тайните“*. Но той би трябвало да се радва, защото не само притежава страхотно лице за елф, а и неповторимо елфско име — домашното духче Путин.

* * *

Доктор Уолтър Фрийман разработил нов скоростен метод за правене на лоботомия с помощта на шило за лед и чук. През 50-те години на XX век обиколил цялата страна с неговия Лоботомобил, като успял да убеди и лекари, и пациенти да му позволят да им направи 20 000 такива жестоки, моментални операции.

* * *

Английските лекари през осемнадесети век си имали уникален способ за вадене на болни зъби. Правели клуп от котешки черва около провинилия се зъб, другият край на червото прикрепвали към куршум с пробита в него дупка, а после изстрелвали куршума (и зъба) с револвера си.

* * *

През 50-те години на XIX век един унгарски лекар на име Игнаж Семелвайс шокирал целия медицински свят, предлагайки простичко решение за предпазване на пациентите от инфекции — просто лекарите да си мият ръцете преди и след всеки преглед.

Тази теория се оказала толкова оскърбителна за цялата медицинска общност по онова време, че Семелвайс бил изгонен от болницата, където работел.

ШЕСТА ГЛАВА
ХОЛИВУДСКИТЕ ПОТАЙНОСТИ
ПТИЧИ МОЗЪЦИ В СТРАНАТА НА ФАЛШИВИЯ БЛЯСЪК

Не се налага да бъдете тъпоглави, за да се превърнете в холивудска знаменитост. От друга страна, подобно качество няма да се отрази никак зле на шансовете ви.

За да проумеете механизмите на Холивуд, достатъчно е да запомните основното идиотско правило за правене на филми: ако разполагате със сценарий, в който има поне две стойностни идеи, значи вече имате хитова лента, та дори и сага.

* * *

Когато режисьорът Сесил Демил снимал епичната си лента *„Кръстоносните походи“*, срещнал известни затруднения в извличането на най-доброто от една от звездите — Лорета Янг.

Дейвид Найвън разказва, че когато Лорета Янг произнесла една от ключовите си реплики „Ричард, трябва да спасиш християнския свят!“, режисьорът й предложил да вложи повече патос в изпълнението си. И ето как го променила тя: „О, Ричард, пате мое, трябва да спасиш християнския свят!“

* * *

Холивудска статистика на глупостта: филмът *„От глупав по-глупав“* е десет пъти по-популярен от *„Разум и чувства“* и Хиляда пъти по-популярен от *„Търсене на признаци на интелигентен живот във Вселената“*.

* * *

Филмова звезда разказва как нейната колежка Джоан Кроуфорд, намираща се на снимачната площадка на 7 декември 1941 г., реагирала на информацията за японското нападение над Пърл Харбър.

„Божичко! — възкликнала Джоан. — Коя е тази нещастница?“

* * *

По време на ергенското парти на Джими Стюарт в ресторант „Чейзън“ шоу програмата се изпълнявала от джуджета, облечени в памперси.

* * *

Редица хора, работещи в шоу бизнеса, са на мнение, че „Оскар“-ите са една пародия — въпреки помпозната и лъскава ежегодна церемония.

По този повод Вик Мороу изтъква: „Наистина ли трябва да вярваме, че наградите на филмовата академия се връчват за актьорски умения, когато Джон Уейн има «Оскар», а Ричард Бъртън — не?!“

* * *

Десетима наши хора в Холивуд, които твърдят, че звездите невинаги са толкова бляскави, колкото изглеждат:

1. Комедиантът Тоти Фийлдс: „Интелигентността на Голди Хоун е ярка колкото мъждукаща електрическа крушка.“

2. Френската актриса Анук Еме: „Уорън Бийти е една мъжка тъпа блондинка.“

3. Създателят на филми Анди Уорхол: „Мики Рурк е голям сладур. Доста простичък, но притежава някаква магия.“

4. Поппевецът Бой Джордж: „Анди Уорхол е идиот. Прилича ми на огромен чийзкейк на два крака.“

5. Режисьорът Тони Ричардсън за актрисата Ванеса Редгрейв: „Голяма актриса, но не и голям мислител. Аз може и да си падам малко левак, ама тя е истинска лунатичка.“

6. Създателят на филми Ото Преминджър: „Да режисираш Мерилин Монро, приличаше на режисирането на Ласи. За да получиш един свестен дубъл, ти трябват минимум четиринадесет.“

7. Актрисата Констанс Бенет относно Мерилин Монро: „Зад нея има огромно бъдеще.“

8. Критикът Джон Саймън относно актрисата Санди Денис: „Тя балансира постназалното си състояние с нещо като предфронтална лоботомия, така че когато не се прави на ходеща хъхрица, се превръща в кръгъл идиот.“

9. Режисьорът Дерек Джармън по повод Мелани Грифит и Дон Джонсън, които по онова време били женени: „Тя не може да изиграе роля на умна жена, дори и от това да зависи животът й. Очевидно глупостта на блондинките е заразила цялото семейство.“

10. И ако смятате, че актьорите са по презумпция не чак толкова умни, запознайте се и с думите на актьора Джон Керъдайн: „Най-големите идиоти в този бизнес са режисьорите, които си въобразяват, че могат да пишат. Режисьорите не могат да правят нищо друго, освен да си режисират. Иначе нямаше да бъдат режисьори.“

* * *

Актьорът Джеймс Коко прави следната забележка по повод „Оскар“-а на застаряващия вече актьор Дон Амечи, който му е връчен за танцуването на брейк в *„Пашкула“*: „Само дето целият танц е изпълнен от дубльор. Не заслужава ли и той свой младши «Оскар»?!“

* * *

На строителите на кораба „Титаник“ са били необходими 3 милиона долара, за да го пуснат на вода. На холивудските създатели на

филма „Титаник“ са им трябвали 100 милиона Долара, за да го пуснат на екран.

* * *

Внучката на режисьора Алфред Хичкок помолила за помощ дядо си, за да подготви за училище есе, анализиращо един от неговите филми — *„Сянка на съмнение“*. Когато момичето върнало есето, се оказало, че двамата са получили тройка.

* * *

Продуцентите на филма *„Цялото президентско войнство“* — за репортерите от вестник *„Уошингтън поуст“*, които запознават обществеността със скандала „Уотъргейт“ на Никсън, били вманиачени на тема автентичност. И за да пресъздадат нюзрума във филма, те поръчват да им бъде докаран боклук от редакцията на истинския вестник.

* * *

В Холивуд следните неща минават за напълно нормални:

Филмовата звезда Фати Арбъкъл имал кола с вградена в нея тоалетна. За да забавлява гостите си, веднъж той организирал изискана сватба между две кучета.

* * *

Ето ви и един пример за его с главата надолу.

„Малко неща в този живот ме карат да се смея — признава комедиантът Чеви Чейс. — В това число аз самият.“

* * *

Простотията ходи както по обикновените хора, така и по филмовите звезди. Ала на последните никой не смее да им каже, че нямат и капчица здрав разум, защото знаменитостите имат нещо, за което дори и най-умните могат само да си мечтаят — позволение да вършат каквото си искат.

Звездата от времето на нямото кино Чарли Чаплин станал толкова велик в Холивуд, а и в собствените си очи, че държал да играе главната роля не само във филмите, но и на коктейлите, на които бил канен.

Чаплин задължително изисквал от домакините си да му се признае правото да бъде първият гост, пристигнал на поредното парти в Страната на фалшивия блясък.

* * *

Ерих фон Строхайм — ексцентричен австрийски режисьор, още през 20-те години на XX век въвел стандарта на холивудските ексцесии, като прахосал цяло състояние за декори и автентични костюми. Режисьорът обяснява по следния начин защо е надхвърлил бюджета си, за да снабди цял един филмов полк с копринено бельо на имперската гвардия: „Публиката, разбира се, няма да види това бельо. Обаче за актьорите е добре да почувстват, че носят автентичните долни гащи на пруската армия!“

* * *

Една-единствена е причината, поради която Холивуд прави толкова скъпи епически платна. И продуцентът Джо Ливайн очевидно я знае, защото казва: „Няма нищо по-лесно от това да мамиш хората, щом разполагаш с достатъчно голям бюджет.“

* * *

В далечната 1952 г., когато триизмерните филми едва прохождат, критиците пророкуват, че никой няма да се навие да си сложи специални очила, за да гледа някакъв си филм.

Но не щеш ли, хората се навиват. В тази връзка изпълнителният директор на компанията „Парамаунт“ Бил Томас изтъква: „Хората ще си окичат като гердани и тоалетни седалки на вратовете си, стига да им дадеш онова, което искат да видят!“

Вече го виждам: *„Тоалетните седалки — филмът.“*

* * *

През 1988 г. религиозните фанатици били възмутени от филма *„Последното изкушение на Христос“*. И за да изразят протестите си пред компанията, която го е произвела, недоволните отпрашили за „Юнивърсъл Студио“, което изкарало от тях 4500 долара от такси за паркиране.

* * *

Холивуд различава великите филми едва след като са се превърнали в хитове. Но не и преди това.

Целокупната филмова индустрия се влюбила в два от филмите си, след като неочаквано се превърнали в касови. Но първоначално сценариите и на двата са обикаляли от студио на студио в Холивуд и всички отказвали да направят от тях филми.

Сценарият за *„Форест Гъмп“* бил отритван в продължение на девет години. А този за *„Полет над кукувиче гнездо“* обикалял немил-недраг цели петнадесет години.

И двата печелят „Оскар“ за най-добър филм.

* * *

Филмовите звезди Ерол флин и Джон Баримор били не само приятели, но и заклети пиячи. Когато Баримор починал, холивудските му аверчета откраднали тялото му и го вмъкнали тайно в къщата на Флин, където го подпрели на един стол с чаша в ръка и цигара в уста.

А когато Флин влязъл в къщата си, дотолкова се шокирал, че се заклел никога повече да не слага и капчица алкохол в устата си.

* * *

Шефът на едно от най-големите филмови студиа Самюъл Голдуин измислял какви ли не чалнати фрази, като по този начин създал категорията „толкова тъпа къса фраза, че чак умна“. Запознайте се с част от хрумките му:

„Тази сутрин ми хрумна една монументална идея, обаче нещо не я харесах.“

„Проблемът на режисьорите е, че винаги захапват ръката, която снася златните яйца.“

„Прочетох част от него изцяло.“

„Дайте да осъвременим тази идея с някакъв хаплив диалог от деветнадесети век.“

„Рекламата за този филм залива страната като бурен.“ „Трябва да ти измъкна от устата този бик.“

* * *

За да откриете простотията на Холивуд, не е необходимо да търсите много далече. Но все пак си струва да предприемем едно пътешествие назад до 50-те години на XX век, когато се срещат неподправени образци на перфектно съчетание между най-идиотските филми, правени някога, и най-идиотските реклами, измисляни за тях.

Ето няколко примера за опити за шокиране на публиката с второразреден кич, който днес не се знае доколко е успял да се прикрие по дупките:

„*Гимназиални адски котки*“ — „Фактите за табутата в женските групички, които им дават онова, което искат!“

„Момичето котка“ — „Пищящ терор! Да ме погалиш означава да изкушиш смъртта!“

„Издръжка“ — „Рекетът с издръжките превръща в жертви невинните лековерници.“

„Несвята съпруга“ — „Полуангел, полудявол, тя го превърна в полумъж!“

„Ледена блондинка“ — „Красива, зла, кошмарна, предизвикателна!“

„Примамливата блондинка“ — „от онези грешки, които човек допуска само веднъж.“ (Виждали ли сте някога грешка, която човек да допуска само веднъж? Обикновено му трябват поне три-четири пъти, докато загрее!)

„Тийнейджъри от дълбокия космос“ — „Скафандри с тийнейджъри от други светове, вилнеещи с лъчевите си пистолети!“

„Тийнейджъри пещерняци“ — „Праисторически бунтовници, вдигнали се на бой срещу праисторическите чудовища!“

„Младостта е дива“ — „Експлодира в лицето ви!“

„Някога бях тийнейджър Франкенщайн“ — „Тяло на момче, мозък на чудовище, душа на неземно същество!“

„Момичета в затвора“ — „Разтърсващата история на един мъж, изправен срещу хиляда жени!“

За съжаление големият екран вече не може да ни предложи такъв абсурден сбор от идиотщини. Но затова пък си имаме телевизията.

СЕДМА ГЛАВА
НА ДОМАШНИЯ ФРОНТ
НЕ-ПРИПАДАЙ ДЖОУНС И СЕМЕЙСТВОТО, КОЕТО НИКОГА НЕ КАЗВА „НЕ“

Американците губят осем месеца от живота си в отваряне на каталози, брошури и рекламни листовки, пристигнали по пощата. Защо тогава ви изненадва фактът, че са в лошо настроение по 110 дена в годината?!

Още малко статистика от домашния фронт: 80 процента от всички идиоти по света произхождат от семейства като тези, с които след малко ще се запознаете.

* * *

Джеймс Винсънт Форестал — министър на отбраната след Втората световна война, е един от първите образци на работохолика на бъдещето.

Той бил на работа в Лондон, когато му звъннали двамата му синове с вестта, че са изпуснали самолета си от Париж. Форестал им отговорил да се справят сами с проблема и да го чакат в Лондон.

По онова време единият от синовете му бил на шест годинки, а другият — на осем.

* * *

Музиката е съществена част от утилитаризма — философията, проповядвана от Джеръми Бентъм през осемнадесети век.

И за да бъде непрекъснато обкръжен от музика, той си сложил по едно пиано във всяка стая (да, дори и в банята). А после наел пианисти, които да му свирят денем и нощем.

* * *

През 1990 г. Имелда Маркос организирала парти по случай рождения ден на съпруга си — филипинския диктатор Фердинанд. Голяма работа, че през въпросната година той вече бил мъртъв — все пак присъствал на тържеството, макар и в хладилен ковчег.

* * *

През 1990 г. един мъж от Клейтън Каунти, щата Джорджия, установил, че жена му се е самоубила. Но преди да звънне на полицията, той спрял, размислил и решил, че от това по-лошо няма да стане, та седнал да си изгледа мача от Супер Купата. Едва след тогава се свързал с властите.

* * *

През деветнадесети век англичанинът Джон Франшъм се кандидатирал за Парламента на своята страна. Основна точка в политическата му платформа било предложението за обявяване извън закона на оправянето на леглата повече от веднъж седмично. Човекът изхождал от презумпцията, че тази дейност е прекалено женствена.

* * *

Три велики мисли на прочути хора, които ви предизвикват да се почешете по главата, недоумявайки как да ги обясните на децата си:

1. „Налага се да спрем и да се запитаме: колко точно чист въздух ни е необходим?“ — *Автомобилният магнат Лий Якока.*
2. „Хаваите са уникален щат. Това е един малък щат. Това е щат сам по себе си. Този щат е различен от останалите четиридесет и девет

щата. Е, всички щати са различни, но този тук е в особено уникална ситуация.“ — *Вицепрезидентът Дан Куейл.*

3. „Животът е изключително важен за американците.“ — *Сенаторът Боб Доул.*

* * *

Писателят Бил Воън обобщава по следния начин същността на глупостта на разрастването на градските предгрудия: „Предградията са онези места, където строителните предприемачи първо отсичат дърветата, а после кръщават улиците на тях.“

* * *

През 2003 г. един баща от Скотс Вали, щата Калифорния, бил арестуван, задето е оставил своето невръстно бебе само в своя миниван за четиридесет и пет минути на паркинга. И какво според вас е правел таткото, докато бебето си е седяло на седалката в колата? Седял си е в един ресторант, вземайки участие в обсъждане на цитати от Библията.

Може пък в тази религиозна група да са споменали и нещо за семейните ценности, а?

* * *

Мартин Лутер — великият религиозен реформатор от шестнадесети век, бил твърдо решен да освободи хората от робството на църквата. Ала ето че когато Лутер насочил своя брилянтен, богоугоден ум към проблема на жените, той махнал с ръка и отсякъл: „Да си раждат деца, докато пукнат! Нали за това са създадени!“

* * *

Ако си въобразявате, че в днешно време хората кръщават децата си по странни начини, по-добре да се върнете към шестнадесети век. Английските пуритани от онова време, които населили Америка, давали на децата си крайно поучителни имена, като: Обичай-Бога Смит, Живей-Добре Джонсън, Не-Припадай Джоунс, Приет Морган и Води-Божията-Битка Уелингтън.

* * *

Кари Нейшън пък водела битка срещу алкохола и в полза на неговата забрана. Но яростта към съпруга й била не по-малка от тази, с която нападала кръчмарите.

Съпругът на Нейшън бил проповедник, но очевидно не от най-добрите. Затова съпругата му сядала на първия ред в църквата и надлежно го поправяла по време на проповедите.

Или пък се изправяла насред проповедта и повеждала навън паството, като подхвърляла през рамо, че „за днес е казал достатъчно“. Така преподобният Дейвид Нейшън бил принуден да изнася проповедта си в празната църква, защото никой не се осмелявал да противоречи на съпругата му.

* * *

Джон Хъмфри Нойс, възпитаник на Богословското училище в Йейл, създал своя собствена църква, базирайки се на идеи, които ще станат популярни едва в нашето време. Но църквата на Нойс на свободната любов била основана през 1835 г.

Неговата „Корпорация на перфекционистите“ споделяла колективна собственост както по отношение на имуществото, така и на партньорите. Нойс проповядвал, че верността в брака е „егоистичен грях“ и че неговото паство трябва „да обича с равна мяра всички членове“, което означавало, че никой не можел да казва „не“ на никого.

Общността просъществувала в продължение на двадесет и пет години. Накрая се разпаднала поради ревност между двойките.

Сред останалите необичайни схващания на Нойс било и това за родителската любов, която той бичувал като идолопоклонничество. Затова смятал, че всички деца трябва да бъдат изземвани от истинските си родители още при самото раждане и отглеждани от осиновители.

* * *

Когато Чарлз II бил крал на Англия, си дал сметка, че най-Добрата му гаранция против узурпиране на престола е не личната му охрана, а собственият му брат Джеймс.

Джеймс бил толкова мразен от хората, че веднъж Чарлз му казал: „Никой няма да си направи труда да ме убива, за да постави на престола теб!“

* * *

Трябва ли разведените бащи да плащат издръжка на децата си? Нека се обърнем към италианския съд, който през 2002 г. издал заповед един баща да плаща по 700 долара месечно за издръжката на своето дете.

Ще кажете — и какво лошо има в това? Лошото е, че въпросното дете било на тридесет години и изкарвало много добри пари на стоковия пазар. Ала съдът осъдил бащата на издръжка, защото синът му бил „мамино синче“.

* * *

Кралят на Франция Луи XI яздел из една гора, когато един царедворец му донесъл новината, че няколкомесечното му момченце е починало. Кралят заповядал гората да бъде изгорена до корен.

* * *

Писателят Джон О’Хара бил не само пияница, но и голям шегаджия. По време на Сухия режим той оставял празните си бутилки от джин на прага на съседите, които участвали в градската кампания против алкохола.

* * *

Преди Северна Каролина да се превърне в прогресивния, свободен съвременен щат, обществените библиотеки изисквали от малките си читатели специално разрешение от родителите им, за да им дадат за четене такива рискови материали, като например Библията.

* * *

По време на една официална вечеря сър Уолтър Райли влязъл в разгорещен спор със сина си и накрая го ударил. Ала младият Райли бил прекалено възпитан, за да отвърне на удара на разярения си баща.

Вместо това той се обърнал на другата си страна и ударил едно кроше на мъжа до него, след което му казал:

— Предай удара! Така или иначе накрая ще стигне и до баща ми.

Идеята всеки да удря следващия в редицата дотолкова допаднала на британския елит, че се превърнала в подходяща метафора за Елизабетинската епоха. А изразът „Предай удара“ добил изключително широка популярност.

* * *

Лейди Хестър Станхоуп била ексцентрична британска аристократка от деветнадесети век. Последните си години прекарала в арабски манастир, чийто врати по нейно разпореждане били запечатани, за да се предотврати нахлуването на крадци.

Когато лейди Хестър починала, вратите били разпечатани — за да се установи, че в стаите нямало нищо друго, освен боклуци. Но поне нищо от тях не било откраднато.

* * *

Холивуд е цар на ексцесиите. Когато детето звезда Шърли Темпъл навършило осем години, получило 135 000 подаръка.

Докато успее да играе с всички тези подаръци, Шърли със сигурност е щяла да остарее. Представете си обаче каква работа се отворила на нейния отговорник за връзки с обществеността, докато напише благодарствените бележки за всички тези подаръци!

* * *

През 2002 г. администрацията на Джордж Уокър Буш публикувала доклад, който предлагал кардинално разрешение на проблема за глобалното затопляне — да се погледне от добрата му страна. А тя е простичка — ще намалим сметките си за отопление.

Обаче аз дълбоко се съмнявам в тази работа. Ако планетата стане чак толкова топла, че да си изключваме отоплението още през януари, тогава правителството със сигурност ще измисли някакъв данък, с който да ни облага заради непълноценното използване на печките и радиаторите.

* * *

В заключение ви предлагам една история от моя личен Домашен архив.

Независимо за колко умни се мислите, вашият четиригодишен син със сигурност ще ви надприказва.

Когато синът ми Теди беше на четири годинки, ми разказа за приятелчето си Кейси, което имало пет братчета и сестрички.

— Кейси най-големият ли е в семейството? — попитах го аз.

— Не е — отсече дълбокомислено синът ми. — Най-големи са майка му и баща му.

ОСМА ГЛАВА
ТЪПАНАРИ В УЧИЛИЩЕ
ВЕРТИКАЛНОТО МИСЛЕНЕ И АБОРИГЕНСКИЯТ ТЕСТ ЗА ИНТЕЛИГЕНТНОСТ

„Хората се раждат невежи, но не и глупави — подчертава философът Бертран Ръсел. — Глупави ги прави образованието.“

Тук ви предлагаме среща с няколко типа, които получават шестици за усилията си в това направление.

* * *

Когато ректорът на Харвардския университет Чарлз Елиът получил благодарности, задето е превърнал учебното заведение в истински склад на познанието, той махнал с ръка и отговорил: „Заслугите изобщо не са мои. Истината е, че първокурсниците внасят толкова много вътре, а аспирантите отнасят толкова малко навън.“

* * *

През 2000 г. университетът на Уисконсин публикувал брошура за привличане на нови студенти в редиците си. За да покаже, че няма нищо против расовото многообразие, ръководството се разпоредило на корицата да бъде добавена и снимка на чернокож студент, който бил създаден дигитално от компютърните специалисти на университета.

* * *

В детството си премиерът на Великобритания Уинстън Чърчил, който извел страната през най-трудните дни на Втората световна

война, бил определен като момче „с ограничени интелектуални способности“. И тъй като още на дванадесет години той бил поставен на последно място в списъка на своя клас, не бил допуснат в Кралския военен колеж. Два пъти.

След години същият този човек спасява свободния свят от тиранията и пълното унищожение. Този факт ни кара да се запитаме какви ли чудеса пък са натворили хората, които в миналото му са били в челните редици на класа.

* * *

Какво научава човек в правния факултет ли? Ето как отговаря на този въпрос писателката Дорис Лесинг: „В университета никой не благоволява да ти съобщи навреме, че по-голямата част от законите се състои в това да се научиш да толерираш глупаците.“

* * *

Ако човек реши да се поучи от уроците на живота, би могъл да избере и пътя, описан от политика Харолд Макмилън:

„Младият глупак трябва първо да порасне и да се превърне в дърт глупак, за да си даде сметка какъв голям глупак е бил, когато е бил млад глупак.“

* * *

Биваше ли ви по време на контролните в училище? Струва си обаче да се замислим и за гледната точка на образователния експерт Станли Гарн, който казва: „Ако някой абориген състави тест за коефициента на интелигентност, сигурно цялата Западна цивилизация ще получи двойка на него.“

* * *

Пак ли трябва да преписвам?!

Осемнадесет абсурдни вестникарски заглавия:

1. Проучване заварва подлезите по-мръсни след съкращаване щата на чистачите. *„Ню Йорк таймс“*

2. Анализите намират в секса връзка с бременността. *„Корнел дейли сън“*

3. Ниските заплати — ключ към бедността. *„Нюздей“*

4. Големите магазини се пробват в привличането на купувачи. *„Балтимор сън“*

5. Общинар: „Само дъжд ще ни спаси от сушата!“ *„Уестпорт хералд нюз“*

6. Тийнейджърките често раждат деца, създадени от мъже. *„Орегониън“*

7. Човек застрелва съседа си с мачете. *„Маями хералд“*

8. Доматите са в големи, средни и малки размери. *„Дейли прогрес“*

9. Мъж, прегазен от товарен влак, умира. *„Лос Анджелис таймс“*

10. Безплатен съвет: увийте се, когато излезете на студа! *„Лексингтън хералд-лийдър“*

11. Икономист използва теория за обяснение на икономиката. *„Колинсвил хералд-джърнъл“*

12. Във фокуса на Църквата на Библията е Библията. *„Сейнт Огъстин рекорд“*

13. Липсата на мозъци затруднява изследванията. *„Къламбъс диспеч“*

14. Какво мислим за себе си е сърцевината на самоуважението — казва авторът Луис Харт. *„Сындей камера“*

15. В потоците се спотайва риба. *„Рочестър демократ енд кроникъл“*

16. Безплодието надали е заразно. *„Монтгомъри адвайзър“*

17. Рекламите за алкохол са промоция на пиенето. „Хартфорд кърънт“

18. Учените виждат разтрисания в бъдещето на Лос Анджелис. *„Орегониън“*

* * *

А ето и мотото на магистърските курсове, предложено от историка Едуард Гибън:

„Разговорите подпомагат разбирането, ала самотата е истинското училище за гения.“

* * *

През 1990 г. ректорът на Американския университет бил принуден да си подаде преждевременно оставката, защото бил изловен да провежда мръсни телефонни разговори от кабинета си. Вероятно никой в университета не се е сетил да го предупреди, че си имат политика, забраняваща сексуалния тормоз в границите на учебното заведение.

* * *

Джордж Уокър Буш благоволи да ни представи плановете си за това, как възнамерява да се превърне в президент на образованието. „Ние ще имаме най-добре образованите американци в целия свят!“ — изтъкна той.

Смее ли някой да спори с президента? Или поне докато и образователната система на САЩ не бъде изкупена от някоя японска компания.

* * *

„Образованият човек знае кое е правилното нещо, което трябва да направи, и кога е правилният момент, когато трябва да го направи — казва ученият Чарлз Кетъринг. — Човек може да бъде искрен и въпреки това да си остане глупав.“

* * *

Ако си мислите, че американските образователни разпоредби са тъпи, то почакайте да чуете за онзи дребосък в предучилищна възраст от Саутхемптън, Англия, който трябвало да изминава половин час пеша всеки ден, за да стигне до училището си, защото общината решила, че той не живее достатъчно близо до училището, което било на пет минути от тях.

Как е възможно обаче момченцето да е толкова близко и същевременно — толкова далече? Защото живеело на тринадесетия етаж на огромен блок. Та ако се прибави и вертикалното разстояние, то се пада извън района на кварталното училище.

„Цялата тази работа е жалка — изтъква майката. — Нещо повече, тя е и глупава, и абсурдна!“

Така е, права е жената. Въпреки това да не забравяме, че в случая става въпрос за общината.

* * *

Ученият Уилям Спунър (от чиито велики изречения човек може да се обрине) веднъж попитал един свой студент: „Кой беше убит във войната — вие или вашият брат?“

* * *

За заблуда на врага по време на бомбардировките през Втората световна война от Гражданска защита разлепили плакати със следния

текст: „Осветлението трябва да бъде прекъсвано, когато помещенията се изпразват.“

На президента Франклин Рузвелт му трябвало доста време, докато убеди ръководещите тази организация, че страната не изобилства от чак толкова много гимназиални учители по английски. Затова се разпоредил текстът на плакатите да бъде променен на: „Изгасете лампите, преди да излезете.“

* * *

Как ни подготвя образователната система за живота ли? Ето какво подчертава писателят М. Х. Олдерсън: „Ако не успеете от първия път, значи се справяте относително задоволително.“

ДЕВЕТА ГЛАВА
ШАПКИ ПРЕСТЪПНИЦИ
ГРИМОВЕ УБИЙЦИ И ДРУГИ ПИСЪЦИ НА МОДАТА

Някои хора вероятно ще кажат, че модата е голяма идиотщина. Точно така! И аз съм от тези хора.

От обувки, с които не може да се ходи, до животозастрашаващата коса, всички модни тенденции са идеалното поле за изява на маниите на хора, на които нещо им се клати копчето.

* * *

През 1797 г. английският шапкар Джон Хедърингтън изобретил цилиндъра. Когато за първи път излязъл с него по улиците на Лондон, настанала истинска суматоха.

Веднага бил глобен от полицията „за носене на висока конструкция, преднамерено направена за сплашване на богобоязливия народ“. Вероятно именно поради тази причина цилиндърът се превърнал в толкова популярен аксесоар.

Вероятно ви прави впечатление, че Хедърингтън не само създал нова мода, а е отговорен и за появата на модната полиция.

* * *

Дрехите им накарали техните родители да изпаднат в шок. Църковните власти заклеймили модата като скверна, особено впитите им чорапогащи, които изваждали на показ интимните контури на краката и задните им части.

Става въпрос за тийнейджърите от Венеция през четиринадесети век. А шокиращите чорапогащи били носени не от момичета, а от момчета.

* * *

По време на първия сезон на шоуто „Щастливи дни“, много преди то да се превърне в телевизионен хит, цензурата на канала Ей Би Си не позволила на Фонзи да излиза на екран с кожено яке. Не искали той да има излъчване на малолетен престъпник — въпреки че образът изисквал от него да бъде именно малолетен престъпник (или поне по стандартите на телевизията на 50-те години на XX век).

* * *

Жорж Клемансо — премиер на Франция в началото на XX век, непрекъснато твърдял, че е готов да посрещне всяка криза, възникваща по всяко време на деня и нощта.

И за да докаже, че се намира в състояние на пълна бойна готовност, Клемансо си лягал с панталони, риза, сако, обувки и ръкавици.

* * *

Три пъти бяло, веднъж зелено — хората на единствения цвят:

1. Поетесата Емили Дикинсън носела само бели дрехи, но малцина били запознати с този факт, защото тя рядко излизала от дома си. Модната й мания е чаровна особеност на човек с иначе толкова много таланти.

2. После идва и принцеса Александра от Бавария — друга ексцентричка с гардероб изцяло в бяло. Нейният чар обаче остава малко под въпрос, особено като се има предвид, че е заявила пред съда как е погълнала цял роял, изработен от стъкло.

3. Трети бележит почитател на бялото облекло е Робърт Кук — ирландски благородник от седемнадесети век. Всичко в гардероба му — от шапките до бельото — било изработено от бял лен. А във фермата си отглеждал само бели крави и бели коне.

4. Англичанинът от деветнадесети век Хенри Коуп бил известен като Зеления човек. Обличал се изцяло в зелено, всички мебели и стени в къщата му били боядисани в зелено, а в устата си не слагал нищо друго, освен зелена храна.

* * *

Художникът сюрреалист Салвадор Дали страдал от фетишизъм към обувките още от най-ранно детство. Тогава измъквал обувката на учителката си изпод крака й и си я слагал на главата като шапка.

* * *

Хети Грийн, позната като Вещицата от Уолстрийт, произлиза от богато семейство, ала е израснала облечена в дрехи втора употреба, защото са по-евтини.

Хети умножила семейното богатство на фамилията Грийн с разумни инвестиции през деветнадесети век, но била още по-стисната от предците си.

Голяма част от богатството си носела натъпкано във фуста с много вътрешни джобчета, която тя перяла собственоръчно всяка вечер и си обличала веднага на следващия ден.

И макар че е имала милиони във време, когато милионите действително са означавали нещо, Хети ходела обута в рибарски ботуши, защото били евтини и издържали по-дълго.

* * *

Чували ли сте някога за дневник на обувките? Франсиз Хенри Еджъртън — осми граф на Бриджуотър, си имал такъв през деветнадесети век. Всеки ден той обувал нови обувки, а после подреждал носените чифтове в хронологичен ред.

На слугите били дадени строги разпоредби за нищо на света да не почистват обувките му — за да може графът да си ги гледа, когато си иска, и по мръсотията, насъбрана върху тях, да размишлява за състоянието на времето в деня, в който е носел въпросния чифт.

* * *

Лорд Сейлсбъри, премиер на Англия през деветнадесети век, се обличал толкова дрипаво, че веднъж бил изгонен от едно казино в Монте Карло, защото го помислили за просяк.

Тоалетът му за редовното неделно посещение на църквата също бил доста забележителен — вместо шапка на главата си слагал вълнена ръкавица.

* * *

Ето един добър моден въпрос от телевизионната репортерка Линда Елърби: „Щом мъжете управляват света, тогава защо не спрат да носят вратовръзки?“

* * *

„Ако човек завърже вратовръзката си около коляното, вместо около врата си, значи може да се смята за човек с въображение — въображение, макар и кретенско“ — казва критикът Джон Саймън, визирайки глупавите писатели. А в света на модата завързването на вратовръзката около коляното или е било, или скоро ще се превърне в символ на нечия представа за стил.

* * *

През Средните векове Европа била залята от странна обувна мания — мъжки обувки с остри върхове, наречени „пулени“. Колкото по-модерна ставала манията, толкова повече се удължавали върховете на обувките (сред благородниците достигнали до близо два метра) — така че накрая мъжете не можели вече да направят и крачка.

Точно в това се състояла и знаковата стойност на обувките — те демонстрирали, че носещият ги е толкова богат, че не му се налага нито да работи, нито да ходи.

* * *

Вероника Лейк се превърнала в толкова нашумяла филмова звезда по време на Втората световна война, че всички жени в Съединените щати започнали да копират необичайната й прическа — права, дълга коса, спусната съблазнително над едното око.

Ала много от тези иначе модерни жени трябвало да ходят на работа във фабриките, за да помагат за снабдяването на армията. Машините обаче нехаели за модата и злополуките с ръцете на работничките не закъснели. И така, за да даде своя дан за войната и за да спаси работничките в цялата страна, Вероника си отрязала косата.

* * *

Гримът може да убива. В древна Гърция най-големите почитателки на модата си мажели лицата с бяла пудра, за да станат по-привлекателни. Но пудрата съдържала огромни количества олово, което постепенно отровило и убило мнозина от жените, опитали се да се направят на по-красиви.

* * *

През мрачното Средновековие една от най-често срещаните съставки на гримовете бил арсеникът. И тъй като в онези безпросветни

времена внезапната смърт, причинена от какво ли не, била нещо напълно нормално, жените изобщо не подозирали, че собствената им козметика ги убива.

* * *

И въпреки че от незапомнени времена и жените, и мъжете са използвали грим, за да станат по-желани, в някои общества той е бил забранен. През осемнадесети век в Англия бил приет закон, който обявил гримовете извън закона — жените, използващи козметика, трябвало да бъдат арестувани и съдени като вещици.

* * *

В края на деветнадесети век Европа била залята от мания по естествения вид. И ето ти, че всички жени изоставили козметиката си.

Едно френско модно списание отбелязва тържествено новата свобода с думите: „Крайно невероятно е отново да настъпят времена, когато някой ще се сети да използва руж или червило.“

Половината от историята е съставена от появата на всички онези неща, които преди това са изглеждали „крайно невероятни“.

* * *

В древен Египет кралиците и принцесите носели толкова огромни и тежки перуки, че били необходими специални роби на перуките, които да им помагат да се разхождат из палатите.

* * *

И докато перуките били популярни сред заможните европейци столетия наред, свещениците често правели опити да измъкнат хората

изпод фалшивите им коси. През 692 г. църквата решила да отлъчва всички, които носели перуки.

Но не се получило. Дори плешивите свещеници обичали перуките. Така към началото на седемнадесети век френският крал вече разполагал с четиридесет перукери в своя двор.

* * *

През шестнадесети век сред френските благородници излезли на мода копчета от злато и сребро. Крал Франсоа I се разхождал важно из двора на палата си с кадифен тоалет, украсен с 13 000 златни копчета.

Този крал ще да е бил доста якичък, защото подобно количество златни копчета тежи приблизително петдесет килограма.

* * *

По време на управлението на кралица Елизабет I английското правителство приело закон, че хората са длъжни да носят шапки. Вероятно смятате, че това е поредният опит на модната полиция да узакони даден стил? Не и този път. Законът бил приет с цел да се стимулира бизнесът на производителите на шапки, който тогава бил почнал нещо да запада.

* * *

Въпреки че мъжете столетия наред са носели шапки, писателят и законодател на общественото мнение П. Дж. О’Рурк смята, че са допуснали изключително идиотска грешка.

„Шапката трябва да се сваля, когато поздравяваш дама, и никога повече да не се слага на главата — изтъква той. — Нищо не изглежда по-глупаво на този свят от една шапка!“

* * *

Дали тъпите тийнейджърски модни издънки са остатък от миналото? Може би. Но също така и от настоящето и бъдещето. През 40-те години на XX век момчетата в малките американски градчета искали върху задницата на дънките им да бъде пришита буквата на техния автомобилен клуб — при това да бъде с големина не по-малко от тридесет сантиметра.

* * *

Актьорът Сезар Ромеро бил убеден, че за да живее добре, човек трябва да се облича добре. При това никога в един и същи тоалет. Неговите гардероби съхранявали тридесет официални сака, двеста спортни сака и петстотин костюма.

Какво ще прави човек с петстотин костюма? Виж 400 или 450 — разбирам. Но цели петстотин?! Абсурд!

* * *

Три идиотски надписа на тениски:

1. Понякога страдам от илюзии за адекватност.
2. (На гърба на преминаващ мотоциклетист): Щом четете това, значи жена ми е изпаднала някъде по пътя.
3. Ако не успееш от първия път, значи парашутизмът не е за теб.

* * *

Сингапурски фризьор се превърнал в създател на горещ, ала краткотраен моден писък, когато измислил как да подстригва косите на клиентите си с горелка.

* * *

През 1988 г. една японска компания рекламирала бельо за шест дена — в продължение на три дена се завърта на четиридесет градуса, а за следващите три се обръща от другата страна и процедурата се повтаря.

И каква, именно, е била целта на това упражнение?

* * *

Луи XIV не си падал особено по къпането. През целия си живот френският крал се е къпал точно нула пъти. Сега вече се Досещате защо французите са се превърнали в такива експерти по създаването на парфюми!

* * *

Първото в света химическо чистене се появява в Париж през 1855 г. Там първо ви разшиват дрехите, а после ги накисват в терпентин и масло. Накрая отново ги зашиват.

Или просто можете да си ги изперете.

* * *

През 1999 г. на един шивач от Сеул, Южна Корея, му хрумнала великата идея да произвежда ароматизирани костюми за бизнесмени.

Когато се натисне определено място в костюма, от скритите капсули се излъчва аромат на борова гора. Може и на мента или лавандула, ако предпочитате. На някои хора идеята действително им се понравила.

* * *

През деветнадесети век от един джентълмен се изисквало да знае всичките тридесет и два начина за правене на възела на вратовръзката си. Тогава какво чудно има, че темповете на живот по онова време били по-бавни от сегашните?! Мъжете посвещавали всяка минута от свободното си време на своите вратовръзки.

* * *

Един французин оставил в завещанието си клауза, постановяваща редовното купуване на дрехи за снежните човеци на двора.

* * *

През 2002 г. японска компания започнала да произвежда бельо, от което се очаквало да намалява тлъстините чрез смесица от морски водорасли и кофеин, втрита в плата.

Сигурно на японските потребители никак не им е било лесно да решат дали да си облекат бельото, или да го изядат.

* * *

През петнадесети век привличащите вниманието излишъци се смятали за привилегия на благородническата класа, което се демонстрирало и от облеклото им. Дукът на Орлеан бил сред видните френски модни законодатели. Веднъж той поръчал върху ръкава на пелерината му да бъдат избродирани думите на любимото му стихотворение. За целта били изразходели седемстотин перли.

* * *

Когато френският крал Луи XI чувал лоши отзиви за тоалета, с който е в момента, никога повече не го слагал на гърба си.

* * *

През Средните векове в Испания на особено голяма почит били рюшовете. Но испанският закон изрично забранявал рюшовете да се изработват от каквато и да било друга материя, освен от бял лен, при това плисетата не трябвало да бъдат по-широки от седем сантиметра.

* * *

Джей Едгар Хувър веднъж уволнил един агент от ФБР, защото не му харесал вратовръзката.

ДЕСЕТА ГЛАВА
БИЗНЕСЪТ НА ГЛУПОСТТА И ОБРАТНОТО

Мислите, че вашият шеф е мръсник? Всички шефове ще трябва да се поизпотят доста, докато достигнат стандарта на тези двама законодатели на началническата мода:

1. Милионерът Джон Д. Рокфелер решил да даде коледна надбавка на своите охранители — по пет долара на човек! После обаче ги глобил с по пет долара, защото не работили на Коледа!

2. Джон Петерсън — основателят на Националния монетарен регистър, си имал странни начини за уволнение на служители, които успявали да си навлекат гнева му. Веднъж негов служител разбрал, че е уволнен, когато сутринта пристигнал на работа и заварил бюрото и стола си да горят пред главния вход на сградата.

Та, добре дошли в света на бизнеса!

* * *

Половин милион американци използват фалшиви препоръчителни писма или фалшиви дипломи.

Не се ли питате колко точно хора с фалшиви дипломи са се закачили на работа, измамвайки други хора с фалшиви препоръки?

* * *

От телефонната компания обещали на свой клиент да изпратят техник още на следващия ден, за да поправи замлъкналата линия. Но не успели да уточнят часа. Все пак предложили на клиента си да му се обадят, когато техникът тръгне за неговия дом.

Клиентът обяснил, че това надали ще свърши работа, тъй като телефонът му не работи.

* * *

Когато компанията „Макдоналдс“ завладяла Русия, американските й шефове настояли руските продавачи да се обръщат към своите клиенти със стандартната усмивка на фирмата, която малко прилича на стар хамбургер, свит по краищата, не мислите ли?

Оказало се обаче, че руските клиенти били вбесени от подобно отношение, защото в Русия да се усмихнеш на непознат се възприема като дълбока обида.

И как са разрешили проблема, според вас? Наели специални Обяснители на усмивките, които трябвало да крещят през високоговорители по посока на опашките пред касата (в Русия опашките са задължителни) следното: „Когато стигнете до щанда, ще ви се усмихнат. Но това не означава, че ви се подиграваме!“

Ето как Русия се е превърнала в любезната и усмихната страна, която всички познаваме днес.

* * *

Най-големият недостатък на свободната пазарна система е, че тя често възнаграждава с пари хората, които не ги заслужават. Тоест всички, само не и мен! (Вие, четящите!)

По този повод икономистът Уолтър Бейджхот изтъква: „Има такива моменти в историята, когато огромен брой простаци се нагълтват с огромни купища пари.“

* * *

Някои хора правят всичко наопаки, защото това е единственият начин, по който могат да излязат победители.

Да вземем за пример Тимоти Декстър — необразован фермер от осемнадесети век, който се превърнал в търговец, когато се оженил за богата жена.

Декстър би трябвало да загуби всичко, когато инвестирал парите си в ръкавици, Библии и грейки, които изпратил с кораби за Бахамските и Антилските острови в Атлантическия океан.

Изборът му на пазар бил тотално погрешен, защото островите в Атлантическия океан не били християнски, при това там е топло — място, където никой никога не е носил ръкавици, нито пък се е нуждаел от грейка в леглото.

Но точно в момента на пристигането на кораба, нает от Декстър, страната била залята от религиозен плам и всички Библии били изкупени на много високи цени. А ръкавиците били продадени на руски търговци, чиито кораби се озовали съвсем случайно на пристанището по същото време.

Ала никой не искал грейките, така че те били прибрани в един склад. После обаче местен фермер установил, че ако им се махнат тапите, от тях стават страхотни мехове за обработване на меласа. И тъй като производството на меласа непрекъснато се разраствало, Декстър разполагал с единствените мехове за меласа на острова. Така той направил поредния си голям търговски удар, който изобщо не заслужавал.

* * *

Единадесет глупотевини, изписани върху етикети:

1. „Не позволявайте на децата да си играят в съдомиялната машина!“

2. Върху дърводелски електрически трион: „Този продукт не е предназначен за използване като стоматологична бормашина.“

3. В обществена тоалетна: „Рециклираната вода от тоалетните не е полезна за пиене!“

4. На бебешка количка: „Извадете детето, преди да я сгънете!“

5. Върху ръчен масажор: „Да не се използва по време на сън или при загуба на съзнание.“

6. Върху кутията на лазерен принтер: „Не яжте тонера!“

7. Върху домашна ютия: „Никога не гладете дрехите, докато са на тялото ви!“

8. Върху слънчевата козирка в колата: „Не шофирайте, докато козирката е на мястото си!“

9. На кутия спрей за самоотбрана с черен пипер: „Причинява сърбеж на очите!“

10. На чифт защитни наколенки за велосипедисти: „Тези наколенки не могат да защитят частите от тялото, които не покриват!“

11. Върху цепеница за огрев: „Внимание, огнеопасно!“

* * *

Почакайте, това не е всичко! Нашият пословично некадърен фермер, превърнал се в бизнесмен, Тимоти Декстър, бил подмамен да натовари кораб с въглища от Вирджиния и да го изпрати в Англия, в град Нюкасъл.

Да бе, въглища в Нюкасъл — въглищната столица на Великобритания!

Но невероятният късмет на Декстър отново не му изневерил — точно в момента, когато корабът влязъл в пристанището, миньорите обявили стачка и Декстър продал целия си товар с много голяма печалба.

* * *

Би ли вдигнал ръка истинският глупак, моля?!

Телефонната компания „AT & T“ уволнила президента си Джон Уолтър след девет месеца на този пост, защото му липсвали интелектуални водачески способности.

Уолтър получил обезщетение на стойност 26 милиона долара. И това ако не е доказателство за интелектуалните му водачески способности, тогава светът по-добре да се откаже от всичките си водачи.

* * *

Необходимо ли е да имаш мозък, за да успееш в бизнеса? Или той по-скоро пречи?

„Мозъкът е прекрасен орган — изтъква поетът Робърт Фрост. — Включва се още в мига, в който отвориш очи сутрин и станеш от леглото, и не спира чак до мига, в който влезеш в офиса си.“

* * *

През 1903 г. един жител на Бостън бил обявен за глупак, когато го уволнили от железниците, задето се качил на влака, да се повози за удоволствие. Когато се цанил на работа като коняр, го уволнили, защото не се грижел за конете. После се пробвал като доставчик, ала загубил и тази работа, защото изгубил пакетите с доставки.

Но същият този глупак — Алфред Фулър — се превърнал в милионер, като се хванал на работа при самия себе си и започнал да продава домакински продукти от врата на врата под прозвището „Човекът четка Фулър“.

* * *

През 1958 г. компанията „Форд Мотор“ инвестирала огромни суми в новия си модел — „Едсел“. Единственото, което хората от компанията пропуснали да забележат, било, че „Едсел“ е точно от онези коли, които никой не желаел да има.

Преди да се откаже окончателно, компанията загубила четвърт милион долара. Но за малцината, които все пак си купили от този модел, има и едно утешение — полицейските доклади разказват само за един опит за кражба на „Едсел“.

Така Форд успял да създаде кола, която дори и крадците не искали.

* * *

Когато шоуменът П. Т. Барнъм отворил своя музей на чудатостите, оказало се, че свършил толкова добра работа, че хората не искали да излизат от там. Всички се мотаели толкова дълго около експонатите, че Барнъм не можел да вкара следващите клиенти.

Накрая Барнъм влетял в главната зала, отворил рязко вратата и изкрещял: „Оттук към излаз! Народе, вижте най-големия излаз на света!“

Когато хората се втурнали навън, мислейки, че ще зърнат поредното чудо, Барнъм треснал вратата зад гърбовете им и ги оставил на улицата — самотни и без речник под ръка да потърсят думата „излаз“. После се върнал отпред, за да продава новата порция билети.

* * *

Виктория Удхъл е първата жена, кандидатирала се за президент на Съединените щати. Тя предприела тази смела стъпка през 1870 г. — много преди на жените да бъде разрешено дори да гласуват.

Преди да се обърне към политиката, Виктория била ясновидка — организирала сеанси за богати клиенти и проповядвала свободната любов. И когато не успяла да повиши достатъчно стандарта на живота си по този начин, тя се превърнала в брокер на стоковата борса, където продължила да обслужва същите богати клиенти. Този път обаче съумяла да стане богата — въпреки че брокерските й съвети били точно толкова прозорливи, колкото и духовните.

* * *

В Такома, щата Вашингтон, една жена влязла в аптеката, за да й изпълнят за пореден път рецептата за болкоуспокояващи, необходими й заради мозъчния й тумор.

Фармацевтът решил, че рецептата е фалшива, затова веднага се обадил на ченгетата и помолил да я арестуват.

Жената се опитала да обясни, че същата тази рецепта се изпълнява в същата тази аптека всеки месец. Но никой не я чувал.

Накрая помолила да извикат нейния лекар. Вместо това я отвели в затвора. Представяте ли си какво съдебно дело им е спретнала?!

* * *

Телефонната компания „AT & T“ има подразделение, което осигурява кабелна телевизия за някои части на Калифорния. Когато веднъж клиент позвънил в офиса на кабелната телевизия, за да поиска информация за промените в приеманите канали, чиновникът му казал, че може да получи информацията само ако отиде лично до офиса на компанията.

А когато човекът обяснил, че иска единствено техния телефонен номер, чиновникът заявил:

— Налага се да отидете лично. Не приемат телефонни обаждания.

— Извинете, но как така телефонната компания не приема телефонни обаждания?

* * *

През 60-те години на XX век специалистите по маркетинг се опитали да пробутат на американците идеята, че най-важното нещо, от което се нуждаят, е четка за зъби с аерозолна туба, вградена в дръжката, която да ускори процедурата по слагането на пастата.

Щом управлението на времето и потребителското съзнание са успели да се докопат и до вашата четка за зъби, значи контролът над живота ви е станал тотален.

* * *

Ако си въобразявате, че протестните походи са измислица на хипитата и на поддръжниците на Виетнамската война, спомнете си, че

още през 1946 г. децата на Филаделфия излезли на улицата, заливайки града с невиждани протести.

Каква е била каузата им ли? Магазините били удвоили цената на дъвката — от едно пени на две.

* * *

Пет неща, които нещо не се връзват, макар да не са кой знае колко по-смахнати от нещата, които се връзват:

1. Хартиени рокли.
2. Мускулни обувки.
3. Грим за уши „Драго ухо“.
4. Грим за колене „Коленен блясък“.
5. Надбягване с хладилници.

* * *

Ако искате да преуспеете в бизнеса, помнете, че никога не трябва да позволявате на фактите да ви се пречкат на пътя. Истината е само една от цяло множество други възможности.

През 1913 г. един фабричен работник от Илинойс на име Маршал Гарднър публикувал книга, в която излагал теорията си, че Земята е куха. Според него във вътрешността на планетата има миниатюрно вътрешно слънце, което осигурява светлината и енергията, необходима за живота там, а местата, през които може да се влезе, са Северният и Южният полюс.

И въпреки че авторът не предлагал никакви факти в подкрепа на твърдението си (което дори не било оригинално), книгата се превърнала в голям хит. Впоследствие Гарднър започнал да обикаля страната и да изнася лекции, така че повече не му се наложило да се връща в мръсната фабрика.

* * *

Подобно на редица други американски вестникарски магнати, и Уилям Рандолф Хърст не позволявал на фактите да му се пречкат по пътя към големите продажби.

През 1913 г. Хърст публикувал на първа страница на своя вестник снимки на мексикански деца, стоящи в реката с вдигнати ръце. Статията обяснявала, че децата се предавали на мексиканските федерални власти, които обаче ги застреляли.

Снимките и шокиращият репортаж продали милиони екземпляра от вестника, въпреки че фотографът бил направил снимките си в Хондурас, а не в Мексико и че децата си били съвсем живи. А причината за вдигнатите ръце била молбата му да помахат в обектива.

* * *

Сред любимите фалшификати на Уилям Рандолф Хърст са и руските селяни, гладуващи по улиците. Снимките се оказали на жертви на глада, направени преди много години, при това на друго място, а не в Русия.

* * *

Хърст в никакъв случай не е първият вестникар, на когото му хрумнало да прибегне до измислици, за да продава вестниците си. Още през 1835 г. редакторът Ричард Лок надул продажбите на *„Ню Йорк сън“* посредством фалшива серия репортажи за някакъв учен, чиито изключително мощен телескоп бил забелязал живот на Луната — създания, наполовина хора, наполовина прилепи.

Учените не се вързали на тези истории, защото били наясно, че телескопите им не са достатъчно мощни дори за сканиране повърхността на Луната, а какво остава за наблюдаване на живот там. Но народът веднага лапнал въдицата, превръщайки по този начин вестника в най-продаваното издание в града.

Най-великият номер на Лок обаче се състоял в това, че успял да измами останалите вестници, които купили историята и започнали да печатат свои собствени истории за несъществуващите лунни същества.

* * *

„Вече доста народ работи на четиридневна работна седмица — отбелязал журналистът Ърл Уилсън. — Проблемът е, че на повечето от хората им трябват пет-шест дена, за да сколасат.“

* * *

Английският свещеник, преподобният Джон Алингтън, по прякор Лудия Джак, бил изхвърлен от амвона, задето се осмелил да проповядва свободна любов през деветнадесети век. Голяма работа! След това той просто си основал своя собствена църква, като предлагал на паството безплатно бренди и бира.

По време на проповедите Лудия Джак се обличал в леопардова кожа и с помощта на своите послушници се носел нагоре-надолу между статуите и амвона, яхнал дървено конче.

* * *

Когато през 1988 г. от пицарията „Домино“ обявили на своите клиенти, че вече ще им доставят пицата по домовете само за тридесет минути, осемнадесет забързани доставчици намерили смъртта си в катастрофи по улиците на града.

* * *

През зимата на 1979 г. от компанията „Обединени покриви“ в Гранд Рапидс, щата Мичиган, измислили доходоносна допълнителна дейност — почистване на покривите от натрупалия се сняг с цел предотвратяване на срутването им.

Ала една сграда в Гранд Рапидс все пак останала без покрив през зимата. Точно така — това била главната квартира на компанията „Обединени покриви“.

* * *

Книгоиздателите работят в бизнеса, разпознаващ кои ръкописи са добри за публикуване и кои не, нали така? Е, поне така е на теория. Сред отхвърлените от тях ръкописи обаче се намират и множество добри неща, които впоследствие се превръщат в бестселъри на други издатели.

„Приказките“ на Ханс Кристиан Андерсен, вече признати за световна класика, били отхвърлени от всички издатели, на чиито врати той похлопал. Така авторът бил принуден да издаде творбите си на собствени разноски.

Същата работа станала и с прочутата книга на Даниел Дефо — *„Робинзон Крузо“*.

„Добрата земя“ на Пърл Бък била отхвърлена от дванадесет издателства.

„Джинджифиловият човек“ на Дж. П. Донлийви била връщана тридесет и шест пъти, преди най-сетне да бъде публикувана — и да се превърне в прочут роман.

* * *

През 1830 г. френският шивач Бартьолеми Тимоние изобретил една от първите шевни машини. Разгневените му колеги обаче не само че го изхвърлили завинаги от града, ами и унищожили всички негови машини, защото се ужасили, че шевните машини ще ги оставят без работа.

* * *

Приблизително по същото време и един американски изобретател — Уолтър Хънт — разработил своя шевна машина, ала той пък доброволно се отказал от прилагане идеята си на практика, защото се опасявал, че ще остави без работа шивачите.

Освен това Хънт изобретил безопасната игла и продал правата за производството й за четиристотин долара.

* * *

През осемнадесети век лудитите в Англия унищожили всички тъкачни машини, които собствениците на манифактури инсталирали в цеховете си. Лудитите вярвали, че разковничето към съхраняване на стария им начин на живот се състои в това да се отърват от машините. Но сметките им излезли накриво — както и сметките на всички хора с подобна настройка на мисълта оттогава насам.

* * *

Когато през 1857 г. в Съединените щати изобретили тоалетната хартия, никой не искал да я купува. Хората били напълно доволни от вестниците и магазинните каталози и не искали да се разделят с тях.

* * *

Банкерите са истински професионалисти. Така е, сериозно ви казвам! Една австралийска банка дала на своя клиентка тридесетгодишен заем, за да си купи своя първи дом. По онова време жената била на деветдесет и две години, така че нямало да й се наложи да мисли за пълно изплащане на заема чак до 122-рата си година. Я кажете как да се свържем с този банкер!

* * *

Една банкрутирала българска компания изплатила дължимите заплати на работниците си със стотици евтини, пластмасови гребени — те били единственото, което им останало след фалита.

„Мога всеки ден да се реша с нов гребен, а после да го изхвърлям, и пак ще имам достатъчно гребени до края на живота си“ — отбелязва един от работниците.

* * *

С идването на Хитлер на власт в Германия Съединените щати изразили загриженост, че ако американските компании продължат да продават хелий за немските цепелини, нацистите могат да използват горивото за военни цели.

Затова американският доставчик на хелий — единственият в целия свят — определил непосилно високи цени за своя продукт пред немската компания, отговаряща за „Хинденбург“.

Пилотите на „Хинденбург“ взели едно от най-идиотските бизнес решения в цялата история — напълнили огромния балон на цепелина с водород.

Водородът е иначе идеален газ, стига да искате да си запалите голям огън. Точно това се случило и с цепелина малко след като прекосил Атлантическия океан — точно в момента, когато се опитвал да се приземи в Ню Джърси.

Случайна искра възпламенила водорода и балонът избухнал в пламъци, които за по-малко от минута погълнали целия корпус, отнемайки тридесет и пет човешки живота и слагайки край на бизнеса с цепелините.

* * *

За да рекламира един второразреден филм, наречен *„Неговият тип жена“*, продуцентът Хауърд Хюс издигнал специален билборд на булевард „Сънсет“. За да се докаже пред феновете колко разгорещени ще бъдат сцените и какъв голям хит ще бъде филмът, от телата на актьорите излизали под налягане газови пламъци.

Билбордът бил включен само веднъж, след което Хюс го изключил. И филмът не успял да се включи в никоя класация.

* * *

Първите разрешителни за управление на самолет били връчени във Франция през 1909 г. на шестнадесет пилоти. Но от никого от тях не се изисквало да се явява на изпит или да докаже по какъвто и да било начин, че действително може да управлява самолет — безопасно или не. Нищо чудно и на вас да ви се е случвало да летите с някой от тези пилоти!

* * *

През 2003 г. двама пилоти, които може би са потомци на онези от Франция, били уволнени, задето летели голи — дори и след като хората обяснили, че просто са искали да се пошегуват със стюардесите.

* * *

Първата реклама в историята се е появила по стените на Египет преди три хиляди години — съобщение, в което се предлагало награда за избягал роб. Оттогава насам рекламите непрекъснато се опитват да ни заробят по психологически път.

* * *

Според данни на Обединените нации десетимата най-богати хора в света имат много повече пари, отколкото всеки пет страни, взети заедно. А първите 447 милионера на Земята са по-богати, отколкото половината човечество.

* * *

Три причини, поради които рекламите са много по-ефективни, ако са насочени към идиоти:

1. Шоуменът П. Т. Барнъм не е изобретил специално шоу за смахнати, ала е измислил начин как да извлича пари от тях — чрез рекламите, които по негово мнение представляват следното: „Масови продажби посредством внушението, че хората трябва да изхвърлят всичко, от което се нуждаят, за да купят другото, от което нямат нужда. Засега идеята явно сработва, защото ме направи много богат.“

2. Писателят Стивън Лийкок определя рекламите като „науката за вкарване в ареста на човешката интелигентност за достатъчно дълъг период, докато успеете да изкарате пари от това“.

3. Писателят Джордж Оруел смъква бляскавата маска на рекламния бизнес със следните думи: „Да правиш реклами е все едно да бъркаш с пръчка в помия.“

* * *

През 1988 г., докато рокендролът бил все още във възхода си, една австрийска компания се опитала да спечели правата върху тялото на Мик Джагър.

Компанията възнамерявала да кремира Джагър и да разпредели прахта му в пясъчни часовници, които да продава на феновете на „Ролинг Стоунс.“

* * *

През 2002 г. една австралийска банка, наречена Банка на Нова Зеландия, решила вместо мижавите лихви към банковите депозити на своите клиенти да им дава лотарийни билети.

Повече от ясно е, че нито по единия, нито по другия начин могат да се направят пари. Но с лотарийния билет човек би могъл поне за известно време да се наслаждава на шанса да стане богат.

Между другото, не е ли редно Банката на Нова Зеландия да бъде новозеландска?

* * *

Тайванска компания, наречена „Всичко, за което можете да си помислите“, предлагала необичайни услуги на своите клиенти, в това число въвличане в спорове, зашлевяване на плесени на враговете им и осигуряване на професионални оплаквачки, които да се късат от плач на вашето погребение.

А ако държите агентите на компанията да спорят с враговете ви, докато същевременно зашлевяват шамари на оплаквачки аматьорки, това вече е екстра.

* * *

Оперният певец Джовани Мартинели веднъж се появил в реклама за цигари, въпреки че бил непушач. Рекламата успокоявала пушачите, че точно тази марка цигари не дразни гърлото.

„И как биха могли да ми дразнят гърлото, когато никога не съм запалвал цигара?!“ — отбелязал по този повод Мартинели.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА
ТЪПОГЛАВИ ПРЕСТЪПНИЦИ
БЪРЗО, ДАВАЙ ДА СЕ МЯТАМЕ НА ПОДВИЖНАТА ТОАЛЕТНА ОТ БАРА И ДА ИЗФИРЯСВАМЕ ОТТУК!

Тъпоглавите престъпници са полезни за икономиката. Ако криминалните елементи не бяха толкова глупави, щяхме да се нуждаем от два пъти повече ченгета, които да ловят умниците.

И така, нека аплодираме онези престъпници, положили свръхчовешки усилия да се озоват в затвора.

* * *

Заподозрян в кражба, поставен в редица за разпознаване от свидетеля се вбесил много, когато лосанджелиските ченгета накарали човека до него да изрече следната фраза: „Давай всичките си пари или ще стрелям!“

— Не го казах така! — извикал възмутен заподозреният.

— Окей. Останалите вече можете да си тръгвате.

* * *

Една шведка успяла да се измъкне безнаказано от обвинение в данъчна измама, защото успяла да убеди съда, че плъховете на тавана й са изяли всичките й счетоводни документи. Обаче плъхът получил от пет до десет години затвор.

* * *

Англия от деветнадесети век не била никак приятно място за един престъпник, та дори и бил той само заподозрян в нещо незаконно. Сред престъпленията, заради които съдиите пращали хората на бесилката, били: отсичане на дърво, замърсяване на езеро, връзки с цигани, писане по мостовете и излизане на публично място с мръсно лице.

* * *

Когато един аптекар от Санта Круз, Калифорния, отворил сутринта магазина си, видял, че от тавана висят два крака. Установил, че крадецът е бил приклещен във вентилационната система на тавана.

Човекът заявил пред полицията, че просто си разхождал кучето по покрива на аптеката, когато внезапно пропаднал. Въпреки това полицаите го арестували — поредният случай на полицейски тормоз над виновен.

* * *

През 2003 г. едно семейство от Пенсилвания облякло седемгодишния си син в униформа на Лъвските скаути и тръгнали от врата на врата, за да събират пари за скаутския клуб на детето.

Не ви звучи като престъпление ли? Не и ако знаете, че нито момчето било член на Лъвските скаути, нито пък такава организация съществувала.

Преди да ги хванат, успели да измъкнат 667 долара от 150 семейства. Вероятно се питате как изобщо са успели да ги хванат. Много просто — потропали на вратата на един член на Орловите скаути. И той веднага забелязал, че родителите били завързали връзката на сина си на възел. Знайно е, че всички скаути си слагат халки на връзките, а не ги връзват. Хей, ама това го пише в наръчника! Защо не го прочетохте?

* * *

Ако дължите нещо на данъчните и те отказват да ви повярват, че чекът за онези пари бил пристигнал незнайно откъде по пощата (даже не се връзват на прастарото извинение, че кучето го е изяло), не се притеснявайте! Пощите са тук, за да ви помогнат! При това с огромно извинение!

През 1989 г. пощенските инспектори в Болдър, щата Колорадо, открили, че един от техните служители е заровил 3300 килограма поща в задния си двор, вместо да я достави. Колкото и да е странно, отказали да му връчат медал.

* * *

През 2003 г. в Порт Роял, щата Вирджиния, един банков крадец поставил рекорд за оплескване на работата си — раздел „спринтиране“. Обрал си той банката, а после оставил следа от стодоларови банкноти през целия път до колата си.

Когато стигнал до колата, не успял да влезе, защото си бил заключил ключовете вътре. Пробвал да счупи прозореца, обаче не бил достатъчно силен, за да разбие стъклото.

Когато видял, че служителите на банката са по петите му, крадецът си плюл на петите. А когато те го настигнали, той се обърнал, насочил пистолета си срещу тях и… си прострелял крака. Накрая слава богу се появили ченгетата, та да може човечецът да си почине малко в затвора.

* * *

През 2001 г. мъж от Северна Каролина извикал полицията, за да им се оплаче, че някакъв крадец му е отмъкнал саксиите с марихуана. Когато ченгетата се появили, жертвата на обира ги повела към градината си, откъдето крадецът бил отмъкнал незаконните растения.

Чакайте! Става още по-тъпо! Защото се оказало, че крадецът не успял да отмъкне всичките саксии с марихуана. Там имало още двадесет и две такива, в които си виреели на воля растения на стойност милиони долари. Полицаите отвели човека в затвора и едва тогава успели да спрат смеха си.

* * *

Двама собственици на магазини в Мичиган подпалили инвентара си, който не се продавал, за да му вземат поне застраховката. Обаче огънят излязъл от контрол и изгорил и втория магазин.

Мъжете, запалили пожара, осъдили застрахователната компания, изтъквайки, че вторият пожар не бил преднамерен, затова загубите трябва да бъдат покрити от застрахователната им полица. Изгубили делото, разбира се.

* * *

През 2003 г. един изобретателен, макар и не особено надарен в горната част на главата си престъпник, решил да обере ресторант за бързо хранене в Лонг Бийч, Калифорния. За да не го разпознаят, той намазал лицето си с шоколадов пудинг.

Ако беше използвал горчица, сигурно щеше да успее да се слее с обстановката и да му се размине.

* * *

Мъж от Нова Зеландия бил арестуван, задето е запалил бельото си, а после се е возил по улиците на града на подвижна тоалетна от бара си. Какво е било провинението му ли? Че е карал без шофьорска книжка.

* * *

В Илинойс един мъж отвлякъл шофьор на такси, като насочил в главата му пистолет. После го принудил да го откара до два банкови автомата. Но не му пипнал парите. Вместо това кандидат-престъпникът изтеглил пари от собствените си банкови сметки.

Когато полицията го хванала, не могла да го обвини в кражба, защото не бил взел ничии чужди пари. За нещастие обаче го обвинили в отвличане.

* * *

Един обирджия на магазин в Топека не останал доволен от сумата в касата, затова запушил устата на продавача и работил лично в продължение на три часа.

И точно когато бил изкарал достатъчно пари за един работен ден, взели, че се появили ченгетата и му щракнали белезниците.

Това е един от онези изключително редки случаи, когато крадецът всъщност изкарва пари за своята жертва.

* * *

Някои идиотски престъпления стават забележителни заради глупостта не на техните извършители, а на потърпевшите. През 1906 г. бедният немски обущар на име Вилхелм Войт извършил една от най-дръзките измами в историята. Първо похарчил всичките си налични пари за стара военна униформа — капитанска. После хванал влака за едно малко градче и там заповядал на застаналите на пост войници да арестуват градските първенци за измама. И накрая прибрал всички налични пари от градската хазна като доказателство.

Войт излъчвал такъв авторитет, че всички му се подчинявали. И въпреки че се оттеглил само с няколкостотин долара, смелото му престъпление го направило прочут. След като излежал кратката си

присъда, той натрупал вече свое лично състояние, играейки във водевил, където пресъздавал неустрашимите си подвизи.

* * *

Полицията в Оуклънд, щата Калифорния, обкръжила къща, в която се бил барикадирал въоръжен мъж. Когато не успели да го накарат да излезе по мирен път, те хвърлили през прозорците сълзотворен газ.

Но нищо не се случило, докато полицаите не установили, че престъпникът стои сред тях и вика заедно с всички: „Излезте бавно и с вдигнати ръце!“

* * *

Един голям бързак в кражбите от Чикаго решил да провери точно колко бижута може да открадне от витрината на някакъв магазин. Но първо се налагало да счупи стъклото.

Няма проблеми. Грабнал капака на близката шахта и го запокитил към стъклото. Награбил, колкото могъл, и се втурнал да бяга. Можеше и да му се размине, ако не беше паднал в отворената шахта.

* * *

Немски специалист по шантажите измислил оригинална схема за изтръгване на пари от компанията „Нестле“. Накарал директорите на компанията да слагат диаманти в миниатюрни торбички, а после да ги завързват около вратовете на пощенски гълъби.

Не било трудно да бъде заловен. Полицията просто трябвало да последва гълъбите.

* * *

Не е необходимо човек да бъде политик, за да извърта историята в своя полза. Пример за това е Абу Абас, който обяснява по следния начин убийството на един американски заложник в инвалидна количка, когато през 1985 г. палестинските терористи отвличат туристически кораб: „Медиите отказват да съобщят на света, че Абу Абас е спасил живота на шестстотин пасажери. Единственото, което си знаят, е, че един инвалид е бил убит.“ Жалко, че не уточнява какъв точно трябва да бъде процентът на спасените спрямо процента на убитите, за да се заслужат благодарностите на световната общност.

* * *

Чудите се защо затворите са непрекъснато претъпкани ли? Защото не могат да се отърват от хора, които настояват да влязат в тях. Като тези например.

През 2002 г. една обирджийка на магазини от Мичиган изпуснала дамската си чанта, докато бягала от поредния обект. После се обадила на полицията, за да провери дали някой не й е намерил чантата.

„Имате късмет!“ — уведомил я весело полицаят.

Когато тя се появила в участъка, за да си прибере чантата, ченгетата й щракнали белезниците.

* * *

Запознаване с обир 101: двама престъпници от Италия откраднали колата на жена, която чакала на бензиностанцията, като й опрели дуло в главата.

Ченгетата ги изловили два-три километра по-нататък. Защо ли? Защото крадците забравили първото правило за измъкване при подобни ситуации: не кради колата, преди шофьорът да я е напълнил с бензин!

* * *

Вероятно на третия път стомната действително се чупи. Един бандит от Колорадо обрал супермаркет два пъти в един и същи ден, а накрая съобщил на продавачката, че ще се върне, когато събере повече пари. И наистина се върнал. И бил арестуван от ченгетата, които точно в този момент разпитвали продавачката за първите два обира.

* * *

През 1978 г. крадец от Балтимор изнамерил уникален начин да допринесе за арестуването си. Когато се оказало, че жената, която в момента ограбвал, не разполагала с особено много пари в брой, той й предложил да му напише чек.

Тя го направила. После полицията трябвало само да проследи осребрения чек до крадеца.

* * *

В Масачузетс за полицията било фасулска работа да арестува един банков обирджия, който толкова се притеснил по време на работата си, че припаднал.

* * *

През 1983 г. двама граждани на щата Аризона закъсали по пътя. Да, започнали да пият. И не, никой не спрял да им помогне.

Така те измислили жесток начин да накарат хората да им спрат. Извадили патлаците си и започнали да стрелят по преминаващите покрай тях коли. И една кола действително им спряла — полицейската.

* * *

В следващото парче иронията действително идва малко в повече.

Създателката на група за подпомагане на хора с проблеми с пиенето се признала за виновна за причиненото от нея пътнотранспортно произшествие през 2000 г., когато блъснала с колата си двама души, защото била пияна. А членовете на нейната група, наречена „Умерено управление“, изтъкнали, че умереността сработва — но само за някои пияници.

* * *

През 1988 г. Джон Закаро получил присъда от четири месеца за продажба на кокаин. Три от тези четири месеца затвор той прекарал в луксозен апартамент в Бърлингтън, щата Върмонт. Ала както изтъква и майка му, „момчето се е лишило от прислуга“.

Спомняте ли си коя беше тази мамичка? Джералдин Фераро — същата, която се кандидатира за вицепрезидент от Демократическата партия в екипа на Уолтър Мондейл.

* * *

В Калифорния шерифската служба на област Сан Бернардино разпратила на хора, търсени за углавни престъпления, оферти за безплатни туристически обувки, изработени от „Стокдъм Селестус“.

Никой от появилите се престъпници не чатнал обаче, че името на „производителя“ представлява смесица от немски и латински и означава „изключително глупав престъпник“.

Сигурно точно като такива са се чувствали и въпросните идиоти, когато вместо безплатни туристически обувки на краката получили белезници на ръцете.

* * *

Британският аристократ от деветнадесети век Джон Митън носел в себе си прекалено много пари за човек, който обичал да се запива толкова яко по кръчмите. Уличните крадци го познавали като лесна плячка.

Но разбойниците от онези времена не били кой знае колко по-умни от богатите пияници. Тъкмо Митън излизал от поредната кръчма, когато бил нападнат едновременно от две съперничещи си банди, превръщайки се в обект на ожесточена война.

Нито една от двете страни не се съгласявала да пусне плячката си. Накрая Митън, окуражен от алкохола, успял да натръшка всичките и да задържи цели седем от тях, докато пристигне полицията.

* * *

Големият брат наблюдава Големия брат.

През 2002 г. вбесените шофьори в Холандия решили да изпочупят камерите, които ги следели по пътищата. Полицията разрешила кардинално проблема — решила да хване вандалите, като инсталира други камери, които да наблюдават първите камери.

* * *

Съседите на една къща в град Офенбах, Германия, си помислили, че вътре се случва някакво ужасно престъпление, защото оттам се раздавали ужасяващи писъци. Затова извикали полицията.

Когато ченгетата влезли в къщата, заварили седемдесет и шест годишна старица да упражнява йоделирането си.

„Полицаите не бяха в състояние да преценят дали съседите не са запознати с баварската народна музика, или на дамата й трябват повече упражнения“ — се изтъква в полицейския доклад.

* * *

Дори и в затвора големите акули от корпорациите продължават да живеят далеч по-добре от простолюдието навън.

Точно поради тази причина от списание *„Форбс“* са направили проучване кои са най-добрите затвори в Америка и в кои охраната е най-слаба. Местата за задържане са оценени според удобствата, които предлагат, храната и такива допълнителни удоволствия като фитнес зали и места за отдих.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА
ИДИОТСКИ НАЧИНИ ДА ХВЪРЛИШ ТОПА ЗАРОВЕН ЖИВ, НО НЕ ЗА ДЪЛГО

Повечето от нас успяваме да издъхнем без помощта на хармоники и лъвове. Ние не изкушаваме съдбата с банските си. Ние не изпитваме нужда да изпробваме психичните си възможности върху връхлитащи ни влакове.

Обаче ако не съществуваха достатъчно доброволци, готови да изпробват късмета си със смъртта, следващите страници щяха да бъдат празни.

* * *

През 1937 г. преподобният Харолд Дейвидсън обявил гладна стачка, след като Англиканската църква го лишила от сан, защото се забъркал с проститутки. Тогава обаче бил арестуван за опит за самоубийство — нещо, което в Англия се смята за престъпление.

В деня на съдебния процес той помолил да го откарат до съдебната зала в клетка, в която имало и лъв. Това била неговата представа за привличане на публичност върху персоната си, която да му спечели общественото съчувствие.

Преди обаче Дейвидсън да успее да се изправи, за да докаже невинността си, лъвът го убил.

* * *

През осемнадесети век един италиански граф на име Антонио Фернандо разбрал от ясновидка, че алкохолът ще го убие. Затова престанал да пие. Една вечер графът решил да използва алкохол, за да

потуши болката в краката си. Алкохолът обаче се запалил от камината и той изгорял.

* * *

През деветнадесети век европейските лекари препоръчвали на пациентите си да плуват в моретата, езерата и реките, за да подобрят здравето си. Приличието изисквало от жените да носят бански костюми, състоящи се от памучни фусти, върху които следвали кюлоти, поли и обувки.

И докато работели върху подобряването на своето здраве във водите, мнозина жени се удавили, повлечени от тежестта на подгизналите пластове на банските си костюми.

* * *

През 1980 г. индийският мистик Кадешвари Баба накарал учениците си да го заровят жив, за да им демонстрира удивителния си контрол над своите дух и тяло. Когато след десет дена го изровили, той демонстрирал въпросните си умения в някакво друго измерение. Защото в това вече бил мъртъв.

* * *

Доказателствата може и да са били косвени, ала кой съд би могъл да устои на толкова много съвпадения? През 1911 г. трима мъже били осъдени за убийството на сър Едмънд Бери от Грийнбери Хил.

Убийците били обесени за престъплението си. По ред на имената им: Грийн, Бери и Хил.

* * *

И това ако не е глупав начин да умреш!

През 2003 г. адвокатите на един осъден на смърт от Арканзас обжалвали присъдата му пред федералния съд, като изтъкнали, че клиентът им не може да бъде екзекутиран, защото е луд, а Върховният съд забранява екзекуцията на лудите.

Обаче апелативният федерален съд постановил, че на затворника трябва да се дават лекарства за лудостта му (тайно), така че да се върне към нормалното си състояние, за да бъде екзекутиран. Ето какво написал съдията в обосновката на решението си: „Годността за екзекуция ще бъде единствената нежелателна странична реакция от редовното вземане на тези лекарства.“

Виждате ли вече какво би могло да пише в упътванията за подобни лекарства? „Възможни са следните странични ефекти: гадене, замайване, чувство на тревога, импотентност и годност за екзекуция.“

* * *

Енерголечител от Русия, познат като Е. Френкел, държал да демонстрира способността си да спре връхлитащ срещу него влак само с помощта на своя забележителен ум. И така, през 1998 г. той застанал на релсите пред приближаващ товарен влак.

Спирачките накрая действително успели да спрат влака — но дълго след като Френкел успял да си даде сметка за ограниченията на своите психични сили.

* * *

Музикантите често използват мънички трикове, за да привличат вниманието и интереса на публиката. Мексиканският музикант Рамон Бареро си имал хитра измишльотина — свирел на хармоника, ала толкова миниатюрна, че изобщо не се виждала от публиката.

За нещастие през 1994 г. хармониката му се изплъзнала точно в момента, когато си поемал въздух — и музикантът се задушил и пукнал на сцената.

* * *

През 1902 г. човекът, който записвал резултата по време на бейзболен мач в Мористаун, щата Охайо, решил да си подостри молива с нож. Точно в този момент една отплеснала се топка полетяла към пейките на зрителите. Колкото и да ви звучи невероятно, топката се ударила в ножа на човека, забила острието в гърдите му и го убила на място.

* * *

През 1996 г. една жена от Илинойс починала, задушена от боклук. Но да не си помислите, че е починала при трагичен инцидент в някой контейнер за боклук или на бунището? Нищо подобно. Жената страдала от неконтролируема мания за събиране на боклук и трупането му вътре в къщата. Един ден купчините с боклук се свлекли върху нея и я задушили.

* * *

Матю Уеб е първият човек, който е преплувал Ламанша и е оживял. Трябвали му двадесет и два часа за тази тежка и мъчителна задача. Това станало през 1875 г. Постижението му получило международно признание.

Осем години по-късно обаче му хрумнала великата идея да преплува реката над Ниагарския водопад. Починал, повлечен от водопада. Славата му надали щеше да нарасне повече, ако бе успял.

* * *

През 1989 г. не един, а цели двама души дотолкова се вбесили, че машините за продажба на стоки не им пускали онова, което си поръчали, че ги награбили и ги разтърсили, за да си получат

покупките. Машините се стоварили върху тях и ги убили — два редки случая на смърт от такива машини.

* * *

Едно нещо има вкус на нахут, друго пък се пени.

Деветдесет и една годишен израелец хвърлил топа, когато медицинската му сестра го нахранила с филийка хляб, намазана с паста за почистване на съдове вместо с обичайния нахут.

После сестрата обяснила на полицията, че не е могла да разчете написаното на иврит върху препарата за съдове.

* * *

Успял ли е все пак да достигне до пето ниво?

Кореец, маниак на компютърните игри, играл в продължение на осемдесет и шест часа, без да спира и без да хапне или пийне каквото и да било. Накрая умрял, изиграйки собствената си смърт.

* * *

През 1705 г. населението на Уест Хартълпул, Англия, решило, че е хванало френски шпионин, затова веднага го обесили. Въпросният „шпионин“ бил маймуна. Но не просто приличал на такава — бил си истинска човекоподобна маймуна.

* * *

Два непосилни начина да умреш (почти):

1. През 1906 г. мъж на име Алфредо Бинди се опитал да се самоубие, като погълнал тирантите си. За жалост се провалил.

2. През 2000 г. един италианец се опитал да се удави в реката, ала бил повлечен от миланската канализация. Човекът се носил по вонящите, мръсни канали в продължение на шест часа, докато накрая спасителите го извадили през една шахта.

* * *

Кралят на Англия Джордж II починал, падайки от трона си. Ала смъртта му не била чак толкова благородна — въпросният трон бил всъщност клекалото на тоалетната му.

* * *

Водач на култ от Зимбабве се удавил по време на религиозен ритуал през 1990 г. Последователите му не си направили труда да го измъкнат от водата, защото сметнали, че магическите му сили го защитават и му помагат да диша и под водата. Така тялото му престояло на дъното в продължение на два дена.

* * *

През 1990 г. един ловец ранил сърна, обаче сърната отказала да се прости лесно с живота си. Затова мъжът решил да я довърши с приклада на пушката си, обаче оръжието взело, че гръмнало към него и го убило на място.

* * *

През 2003 г. един мъж от Вирджиния бил ухапан от куче. Той се втурнал след него с пушката си, решен на всяка цена да си върне на кучето и да го усмърти с приклада.

Вече се досетихте какво се е случило, нали? Докато мъжът налагал горкото куче с приклада, пушката гръмнала и довършила собственика си. Кучето се възстановило напълно.

* * *

През 1989 г. мъж от Кънектикът нарекъл съпругата си „дебела крава“. Огромна грешка! Жената се разтревожила дотолкова, че се препънала, паднала и се приземила върху съпруга си. Преди да успее да се изправи, той вече бил заминал на оня свят. Жената тежала 227 килограма.

* * *

През 1899 г. продавач на коли от Англия предложил на свой клиент да го повози в избраната от него кола, за да вземе решение. Това е първото пробно кръгче в британската история. Обаче продавачът разбил колата, убивайки и себе си, и клиента. Това е първата катастрофа в историята, в която умира и някой друг, освен шофьора.

* * *

През шестнадесети век сър Ричард Гренвил, капитан на английския кораб „Ривендж“, бил обкръжен от двадесет испански галеона, обаче отказал да се предаде дори и след като корабът му бил надупчен с осемстотин гюлета, а целият му екипаж бил или мъртъв, или смъртоносно ранен.

Вместо това Гренвил счупил една винена чаша, а после погълнал стъклото и умрял от нечовешкия кръвоизлив.

* * *

Милиони селяни в Съветския съюз загинали от гладна смърт в периода между 1932 и 1934 г., въпреки че вероятно са щели да оцелеят, ако им е било разрешено да консумират храната, която са отглеждали.

Те умрели не защото нямало достатъчно храна, а защото така било политически изгодно. Съветският диктатор от онова време Йосиф Сталин държал на всяка цена да демонстрира пред целия свят успеха на съветските колхози, затова изнасял всичкото жито. Случайно пропуснал да забележи, че по този начин лишил собствения си народ от храната, която щяла да съхрани живота му.

* * *

Ако в древни времена сте живели в Централна Америка и сте се славели като добър атлет, значи вероятно сте играли „тлачтли“. И е много вероятно да сте били роб.

Играта изисквала два отбора, които удрят топка, ала без да използват нито ръцете, нито краката си. Сложна работа, наистина. Но се налагало да бъдеш изключително добър, защото всички играчи от загубилия отбор били моментално посичани.

Точно поради тази причина собствениците на отборите използвали роби.

Виждате ли вече какво се върти в главите на онези от Националната футболна лига?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА
УФТИ ГУФТИ, ПИЩЯЩИ МИМОВЕ И ДРУГИ УДИВИТЕЛНИ ИЗГЛУПЯВАНИЦИ НА ПОПКУЛТУРАТА

Композиторът Джон Кейдж написал песен, наречена *„Колкото е възможно по-бавно“*. Идеята му била, че за завършването на песента ще бъдат необходими 629 години.

А казват, че попкултурата нямала трайна стойност.

* * *

Преобладаващата част от децата мислят бащите си за идиоти — по едно или друго време на детството си. Но преобладаващата част от бащите не се стараят да предоставят на децата си доказателства в полза на тази теза.

Но ето че се намесва Холивуд. Както казва режисьорът Били Уайлдър, „Една лоша пиеса слиза от сцената и вече е забравена, обаче във филмовото изкуство ние не можем да погребем мъртвците си. Тъкмо си кажеш, че филмът е излязъл от обръщение, и ето че дъщеря ти го зърва по телевизията и възкликва: Баща ми е голям идиот!“

* * *

Сред най-странните случки в историята на шоу бизнеса е демонстрацията на издръжливост към болката, която давал през деветнадесети век по улиците на Сан Франциско някакъв актьор, известен като Уфти Гуфти. За номера си Уфти искал от хората да го удрят, млатят и пребиват до смърт с една бейзболна бухалка. Шампионът по бокс Джон Л. Съливан приел предизвикателството на

Уфти Гуфти да го пребие с весло за петдесет цента. Съливан счупил гръбнака на Гуфти и така сложил край на кариерата му в шоу бизнеса.

* * *

Два дена след като Съединените щати нахлуват в Панама, за да свалят от власт управляващия тази страна — Мануел Нориега, една компютърна компания пуснала бойна игра, наречена „Намери Нориега“.

* * *

През 50-те години на XX век телевизионното шоу на Фес Паркър превръщало всичко с името Дейви Крокет в хит. По онова време се продали много повече шапки от кожа на миещи мечки, отколкото някой някога е носел през далечните времена на Дивия запад. А един магазин за спортни стоки измислил как да продаде залежалите в склада му палатки от тюленова кожа.

Просто изписал върху тях името „Дейви Крокет“ и продал всичките само за два дена.

* * *

През 50-те години на миналия век сред студентите възникнала мода, която в днешно време би била напълно невъзможна — да се тъпчат в телефонни будки. Рекордът е тридесет и четирима студенти в една будка.

Спомняте ли си какво представляваха телефонните будки? Представете си ги като огромни, грубовати клетъчни телефони.

* * *

Диско треска? Хип-хоп мания? Нищо не може да се сравни с френетическата лудост по танците, заляла Европа през Средните векове.

Днес трябва да се изръсим с цяло състояние, за да си купим билети за концерт и за привилегията да се натанцуваме до променящ съзнанието транс в присъствието на стотици непознати.

В онези далечни времена обаче хората започвали да си танцуват бясно, както си вървели по улиците. При това напълно безплатно — освен евентуално обвинение във вещерство или някои и други наранявания.

И ако смятате, че сте се натанцували до изгрева на слънце, то, спомнете си, че средновековният танц траял цели два века — чак до шестнадесети век.

За да излекуват населението от тази треска по танците градските управи решили да забранят червения цвят по стените на сградите и по дрехите. Защото накрая се стигнало до извода, че всичко червено кара хората да подивяват.

* * *

Три рунда ритници в… ръката на рока:

1. Талантът определено помага, ако се опитваш да пробиеш в рокендрола, обаче наличието на мозък обикновено те спъва. Ето какво изтъква Франк Цапа от „Майки на изобретението“: „Типичният фен на рока не е достатъчно умен, за да разбере кога го премятат.“

2. Въпреки че Франк Синатра е записал няколко рокендрол песни, този стил изобщо не му харесвал. Често казвал, че рокът е „изкуствен и фалшив, в по-голямата си част създаван и изпълняван от пълни кретени“.

3. През 1970 г. песента „Сподели земята“ на групата „Познай кой“ се превърнала в хит. Но в южните щати песента била забранена, защото по мнението на политиците проповядвала комунизъм.

Впоследствие групата обяснила, че в песента се пее за рая. А онези политици, дето съзират червени зад всеки ъгъл, нямаше ли да

направят по-добре, ако разследват подмолните думи в песента „Луи, Луи“? Да, бе, вярно — това разследване го прехвърлиха на ФБР.

* * *

Сигурно сте чували песни, които се изстрелват към върховете на класациите като куршуми. Ето ви обаче една, която се изстреляла като гъска.

През 1974 г. един англичанин си слушал плоча на Франки Лейн и по-специално песента „Крясъкът на дивата гъска“. Внезапно от спалнята се дочул някакъв трясък. Той се втурнал вътре и видял, че през прозореца му била влетяла дива гъска. Човекът затворил прозореца, но след малко в стъклото се ударили още две гъски и отскочили.

Това се казва песен!

* * *

Ето ви нов поглед към причиняващата амнезия празноглавост на телевизията: Челистът Грегор Пятигорски се съгласил да се появи по телевизията, защото негов приятел му обърнал внимание на факта, че за да го чуят всички хора, ще му трябват поне сто години.

„Обаче пропусна да ми каже точно за колко секунди ще ме забравят, след като ме зърнат на малкия екран“ — припомня си Пятигорски.

* * *

По време на Виетнамската война правителството на Южен Виетнам нямало особен късмет в борбата срещу виетконгците. Но по отношение на борбата срещу американската попкултура нещата стояли по друг начин — успели да забранят туиста, защото танцът не бил „съвместим с антикомунистическите идеи“.

* * *

Кой би могъл да допусне, че по време на официалния си коктейл след премиерата целият състав на *„Уестсайдска история“* ще танцува под звуците на *„Моята прекрасна лейди“*! Ех, тези бунтари от петдесетте!

* * *

Когато бил тийнейджър, Боб Дилън и неговата банда свирили на бала на неговата гимназия в Минесота. Обаче директорът на гимназията изключил микрофона на певеца.

* * *

Композиторът Жорж Антей, познат като „лошото момче на музиката“, изнасял авангардни концерти, при които единственият инструмент бил едно детско пиано. Антей сядал пред пианото и се преструвал, че свири, като се клател толкова отривисто и се кривял до такава невъобразима степен, че се докарвал до припадък — без да изсвири нито една нота.

Това шоу го превръща в голяма знаменитост на Париж през 20-те години на XX век.

* * *

Джон Баримор е първият американски актьор, който играе ролята на Хамлет на Лондонска сцена. На премиерата той се явил на сцената пиян до козирката.

По време на представлението му се налагало от време на време да се подпира на колегите си, за да не падне, а освен това понякога притичвал зад кулисите, за да повърне. А когато стигнал до прочутия монолог на Хамлет — „Да бъдеш или да не бъдеш“, Баримор се

довлякъл до един стол и се отпуснал върху него, за да не падне сред публиката.

Английските критици надали вой до небесата — не против него, а за него. По тяхното велико мнение пияните маневри на Баримор допринесли за изключително майсторската интерпретация на образа на Хамлет, особено дръзкото му, седнало изпълнение на монолога „Да бъдеш или да не бъдеш“.

* * *

През XVIII век Робърт Коутс бил смятан и от критиците, и от публиката за най-лошия шекспиров актьор, който сцената някога е виждала. Когато играел Ромео, лондонската публика му отвръщала с канонада от боклук. За да избяга, звездата трябвало да изпълзи от сцената.

Обаче Коутс им го върнал тъпкано. Изпълнението му било толкова абсурдно и смешно, че шестима души от публиката едва не се задушили от смях и се наложило да бъдат хоспитализирани. Вероятно това е първият и единствен случай, в който пиесата „Ромео и Жулиета“ се интерпретира като комедия.

* * *

По време на Голямата депресия се наложила една невероятно смахната мода — седенето по пилоните. За бизнеса работата се оказала изключително доходоносна, защото привличала много големи тълпи.

Шипрек Кели се превърнал в най-прочутия „пилонджия“ в Съединените щати, поставяйки световен рекорд по седенето на пилон в продължение на четиридесет и девет дни и нощи. Оттогава му излязъл прякорът „Най-големият късметлия“.

Рекордът на Кели не бил счупван цели петдесет години, най-вече защото никой не бил достатъчно глупав, за да предприеме подобна нелепица. Ала през 1976 г. Франк Пъркинс най-сетне го счупил, като

престоял на пилона на един паркинг за коли втора употреба в продължение на цяла година.

* * *

Какво им става на тийнейджърките, че когато пищят, пищят с непоносими за ушите на околните децибели? Не си мислете обаче, че феноменът е рожба на рокендрола. Началото му датира още през 40-те години на XX век, когато момичетата са се събирали на групички, за да пищят по време на изпълненията на Франк Синатра. Били известни като „пищящите мимове“.

Едва когато славата на Франк Синатра била бетонирана, обществеността научила, че неговият агент за връзки с обществеността плащал на момичетата, за да пищят, да припадат и да изпадат в безсъзнание на първите му концерти.

* * *

По време на владичеството на крал Луи XIII всеки, който се смятал за разбирач от изкуство, трябвало задължително да харесва кралския балет, където законодателите на модата във Франция се тълпели, за да демонстрират и най-новите си тоалети.

Накрая снобарите станали толкова многобройни, че истинските балетисти нямало къде да танцуват. Хората, които отивали на балет, така и не виждали никакъв балет. Не че някой обръщал внимание на тази малка подробност.

* * *

Първият балет в света бил изпълнен пред френския крал През 1581 г. Постановката била толкова скъпа (струвала повече от три милиона златни франка) и продължила толкова дълго (пет часа и

половина), че се играла само веднъж. Благодарността на почитателите на балета нямала граници.

* * *

Филмът *„Цигулар на покрива“* бил забранен в Чили в продължение на шестнадесет години. През 1990 г. забраната била вдигната и на чилийците най-сетне било разрешено да видят дръзкия мюзикъл за руските евреи. Забраненият плод е най-сладък, разбира се, и поради тази причина повече от половината население на страната се стекло, за да гледа филма. Каква е била реакцията им ли? Хм, и за това ли трябваше да чакаме цели шестнадесет години?!

* * *

Да ви отворим ли прозореца, господин Ричардс?

Хотел „Хаят“ в западната част на Холивуд през 70-те години на XX век е бил известен с прозвището Бунтарския хотел, защото в него отсядали рокаджии като Кийт Ричардс, чието любимо занимание било да хвърля мебели през прозореца, Лед Цепелин, който си влизал с мотора чак до стаята, и Джим Морисън, който изкушавал съдбата, висейки от парапетите на балконите.

* * *

Едно от най-добрите неща, които могат да се чуят по радиото в колата: „Време е за кратка почивка. С други думи, сега е моментът да се поразходите по скалата на радиото си и да проверите дали можете да намерите нещо по-идиотско от нашата програма.“

* * *

Нещо за сбогуване от критика Йън Шоулс: „След като гледах филма «Ани», трябваше да се бия известно време по главата с малкия си чук, за да изкарам от нея онази тъпа песничка «Утре».“

* * *

И още нещо за сбогуване, този път от бейзболното величие Йоги Бера: „Доста си го биваше концерта. Дори и музиката не беше лоша.“

Така Йоги оценява първото си влизане в операта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА
АНТРОПОЛОГИЧНА МЪГЛЯВОЛОГИЯ
НАУКАТА ЗА ГЛУПОСТТА НА ХОРАТА ОТ МИНАЛОТО, ПРЕДИ ДА ЗАПРИЛИЧАТ НА НАС

Най-великолепното качество на миналото е в това, че можем да се обърнем назад и да се изсмеем на древните, обаче те не могат да ни го върнат. Времето автоматично ни прави по-умни, като разрешава всеки спор в наша полза.

В далечни времена, преди да се появят учените, които да ни обясняват всичко за всичко, съществували купища многознайковци, които били убедени, че са наясно как се движи светът.

Тук ви предлагаме няколко популярни за времето си убеждения, които от днешната ни просветена камбанария може и да изглеждат идиотски. Питам се обаче кои ли от нашите убеждения ще се окажат точно толкова тъпи като тези на предците ни при поредното издание на тази книга през 3004 г.?!

Пчеларите могат да създават нови пчели, като оставят телешкото да се вмирише. (Седми век.)

За да роди момче, всяка прилежна съпруга трябва да стрие на прах мъжки полови органи на зайци и да ги изпие с вино. (Единадесети век.)

При раждането си малките мечета представляват безформени топки — налага се намесата на майките им, за да придобият мечешка форма. (Дванадесети век.)

Новородените лъвчета са напълно безжизнени, докато не се появи бащата лъв, за да им вдъхне живот с дъха си. (Тринадесети век.)

Диамантите могат да омекнат, като се натопят в козя кръв. (Седемнадесети век.) Макар че така и не става ясно защо на хората от онова столетие са им трябвали именно омекнали диаманти.

Лекарят, лекуващ жертва на рана, получена от меч, трябва да приложи лечението си върху меча, а не върху самата рана.

(Седемнадесети век.)

Кетчупът и горчицата събуждат у хората неконтролируема похот. (Деветнадесети век.) Хей, хапвали ли сте наскоро хамбургер с кетчуп и горчица?

* * *

Във Викторианската епоха пианата са се смятали за рисковани предмети. Затова във всяко порядъчно английско домакинство около краката на инструмента се поставяли специални завеси, които да ги скрият.

* * *

В средновековна Англия се считало за немъжествено да се спи на матрак или друга мека повърхност. Затова истинските мъже спели на пода, облечени с дневните си дрехи, защото смятали, че това ги прави по-добри бойци.

Пита се обаче как така спящите на твърди повърхности англичани са изгубили толкова много битки срещу излежаващите се на меки повърхности французи?!

* * *

В Италия през шестнадесети век се считало за проява на женственост и мекушавост мъжете да поемат храната си с вилица. Така че, мили мои момчета, следващия път когато майка ви ви скастри, че си вземате храната с пръсти, просто изтъкнете, че сте мъже!

* * *

Добрите обноски съществуват от незапомнени времена. Но в средновековна Европа критериите за добри обноски били малко по-различни от днешните правила във висшето общество. Ако сте били дама или джентълмен, от вас се е очаквало да се придържате към следните закони:

Не си чистете зъбите с ножа!
Не връщайте в общата чиния кокал, който вече сте глозгали!
Не си духайте носа в покривката!
Не плюйте през масата!

* * *

В стара Европа хората били убедени, че да построиш мост означава да предизвикаш съдбата. И за да успокоят боговете и богините и да спасят моста от срутване, те принасяли в жертва деца, които били заравяни живи в основите му.

* * *

Днес всички хвърляме ориз към булката — точно както са правели хората и векове преди нас. Освен това са хвърляли и жито, като пожелание за много деца.

Да, бе, хвърляли са и още едно нещо. За да подсигурят плодовитостта на булката, доброжелателите й хвърляли към нея и стари обувки. Ето защо днес на задницата на колата на младоженците се връзват стари обувки — което си е истинско облекчение за всички опитващи се да избегнат обувната атака булки по света.

* * *

Днес празнуваме Коледа като рождението на Христос. Ала през трети век Католическата църква заклеймявала дори самата мисъл за

Рождеството като смъртен грях.

Дори и опитите да се изчисли точното му раждане се считали за светотатство.

* * *

През Средните векове кралете са били единствените, които имали правото да празнуват своя рожден ден. Обикновените хора притежавали правото да празнуват единствено смъртта си, защото с нея се отбелязвало тяхното бягство от света на мъките и горестите и преминаването им към по-добрия живот в небесата.

* * *

В стари времена хората били заравяни в ковчези не защото живите държали да им окажат някаква почит, а защото са се страхували, че починалите ще се върнат и ще ги преследват. Точно поради тази причина ковчезите били заковавани с множество пирони.

А големият камък, поставен върху ковчега, нямал нищо общо с днешните паметни плочи — той бил просто поредното подсигуряване от евентуално надигане на умрелия.

* * *

Всяка култура си има своя версия за сътворението на света. Ала всички тези легенди си имат и известни пропуски в сюжета, както се изразяват в Холивуд. И все пак някои от тях са по-живописни от други.

По тихоокеанските острови вярват, че човешката раса е създадена от захарна тръстика — от един стрък е създаден първият мъж, а от следващия — първата жена.

Това обяснява защо всички жени са толкова сладки и защо мъжете са… също толкова сладки. Не бе, нещо не се връзва. Може пък да обяснява защо захарта е вредна за зъбите.

* * *

В началото на деветнадесети век изисканият млад английски джентълмен бил познат като денди, прахосник или ухажор. За да бъдеш истински денди, се изисквало да пропилееш цялото семейно богатство в хазарт, разврат и шумни коктейли.

И ако се справиш подобаващо, скоро затъваш в дългове, след което забягваш във Франция, където не можеш да си платиш нито една сметка.

Но единственото нещо, което никога не трябва да правиш, е да се хванеш на работа, за да си върнеш дълговете. Подобно нещо просто било немислимо за член на висшето общество.

* * *

Ако ви се предостави шансът да се върнете назад във времето към Средните векове и имате право да вземете с вас само едно нещо, какво ще бъде то?

Вероятно никога не бихте се сетили за щипка. Обаче тя ще ви бъде изключително полезна като средство за запушване на носа, защото средновековна Европа е най-вонящата епоха в историята на човечеството.

Особено в градове като Париж и Лондон, където хората изхвърляли съдържанието на нощните си гърнета в уличните канавки или направо на тротоарите, ако имали проблем със замаха. Повечето от хората никога не се къпели — това се смятало за греховно и изключително вредно за здравето. Освен това рядко перели дрехите си.

И ако всичко това не ви се струва достатъчно зловонно, налага се да добавим, че за да се преборят със съжителстващите с тях бълхи и мишки, те натъпквали сламата на леглата си с чесън. Едва тогава лягали да спят.

* * *

Някои от приказките, които всички ние четем на нашите деца, са изключително тъжни и мрачни. Ала надали много хора знаят, че повечето от тях отразяват обичаи от древността.

В първата версия на приказката *„Снежанка и седемте джуджета“* лошата кралица е наказана, като й поставят краката в железни обувки. После обувките се подпалват и кралицата изгаря, танцувайки до смърт.

В оригиналната версия на *„Пепеляшка“* доведеното момиче убива своята зла мащеха. Обаче после баща й се жени за още по-зла жена.

В друга ранна версия на същата приказка, когато една от дебелите доведени сестри на Пепеляшка не успява да натъпче тлъстия си крак в стъклената пантофка, майка й отрязва част от крака й и… обувката й пасва!

В оригиналната версия на приказката *„Червената шапчица“* малкото момиченце и баба му наистина са изядени от големия лош вълк.

Що се отнася до Спящата красавица, принцът я изнасилва, както си е заспала, след което тя ражда близнаци, все още намирайки се в кома.

Но родителите все пак могат да въздъхнат облекчено, защото децата рядко успяват да асимилират мрачните страни на тези приказки. От друга страна, възможно е да си извадят и една особено важна поука от тези послания от древността: въпреки че възрастните управляват света, те са изключително тъпи и да ги излъжеш си е фасулска работа.

* * *

През петнадесети век един английски епископ на име Реджиналд Пекок решил да изчисти английския език от всички думи от латински произход.

Идеята му обаче загубила и малцината си привърженици когато на мястото на думата „немислим, невъобразим“ предложил варианта „данебъдепомислен“.

* * *

Да не си мислите, че нашите правила против тютюнопушенето са прекалено строги? Или пък недостатъчно строги?

Ето какво се случило с първия пушач на цигари в Европа. Родриго де Херес — моряк от екипажа на Христофор Колумб, донесъл първите цигари в Европа от едно свое посещение в Куба.

Наред с това обаче се превърнал и в първия пристрастен към цигарите пушач и накрая Инквизицията го хвърлила в затвора заради този „дяволски навик“.

* * *

Някъде около 1400 г. френският университет в Тулуза не успявал да събере достатъчно пари от обучението на своите студенти. Как управата разрешила този проблем? Във всеки случай не и от учениците си.

Проблемът с финансирането се разрешил посредством разкриването на „Абей“ — първият бардак в света, спонсориран от университетските власти.

* * *

Залавянето на африканци и продаването им в робство не е варварство, измислено от алчните европейци или американските плантатори. Ислямският свят заробва африканци хиляди години преди европейските капиталисти да се усетят и да се прехвърлят към бизнеса с роби.

* * *

За нас древна Гърция е символ на светлината на свободата и демокрацията. Ала малцина са наясно, че всички велики постижения

от онази просветена епоха са изградени посредством труда на робите. Става ясно, че древните гърци са родили не само концепцията за свободата, но и концепцията за лишаването на хората от нея.

* * *

През Средните векове когато някой парижки бедняк хвърлел топа (често от чума), той бивал погребван в небелязан гроб в Гробището на невинните.

През тринадесети век същото това гробище се превърнало в парижки парк — любимо място на аристокрацията, която обичала да се разхожда там привечер покрай купчинки от човешки кости.

* * *

През Средновековието англичаните и французите никак не се обичали и имали изключително лошо мнение едни за други. Едно от популярните убеждения за англичаните, ширещи се из Франция, гласяло, че хората от Острова се раждат с опашки.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА
ДА ЯХНЕМ БИКА И ДА ПОМЕНЕМ С ДОБРО КРАВИТЕ — НЕПОВТОРИМИЯТ СВЯТ НА ШАНТАВИТЕ ЕКСЦЕНТРИЦИ

Възможно ли е да бъдеш едновременно голямоглав и ексцентрик? Разбира се. Стига да си готов да положиш допълнителни усилия.

Точно както е сторил и Джон Митън — британски аристократ от деветнадесети век, който внезапно се почувствал изключително виновен заради наследеното от него богатство. Когато подобно нещо се случи на относително нормалните богаташи, те просто дават част от парите си за някоя благородна кауза и успяват да подобрят психическото си здраве, като си вдигнат чукалата и отлетят за Ривиерата — това райско кътче за оперираните от чувство за вина.

Ала не и Митън. Неговото чувство за вина го направило пристрастен към един странен навик — лов на диви патици гол в снега. Едно от другите доказателства за ексцентрично разхлопаната му дъска е и прякорът му — Манго, Кралят на киселите краставички.

Хайде бе!

Но да не си мислите, че Манго е самотен ездач? Нищо подобно! Следва списък на неговите последователи.

* * *

Бащата на писателката Луиза Мей Алкът — Еймъс, вярвал в доброто и етично отношение към буболечките.

Не че това го правело особено добър съсед. Защото когато откриел колорадски бръмбар по картофите си, той не го убивал — напротив, събирал всички бръмбари. След това обаче ги пускал да си живеят на свобода в съседската градина.

* * *

За да демонстрира как е спечелил великия си прякор „Устата“, през 1983 г. Джим Пърол изпушил едновременно 140 цигари.

Незнайно защо обаче американската индустрия отказала да почете опита на Пърол да приложи принципа на ескалиращата икономика към стратегията за самоубийство посредством цигари.

* * *

Ученият от Кеймбридж Чарлз Огдън много мразел да бъде разсейван по време на своите академични занимания, особено от шум, идващ от улицата. А за да го заглуши, той пълнел кабинета си с шумно тиктакащи часовници и радиоапарати, пуснати до дупка. Едва тогава успявал да се съсредоточи и да работи цяла нощ. Вечерята му се сервирала на зазоряване.

* * *

През 80-те години на XX век Християнската апостолическа църква в Цион, щата Илинойс, си била ни повече, ни по-малко репресивна секта. Неин ръководител бил Върховният надзирател Уилбър Волива.

Някои от неговите странни навици и привички се превърнали в заповеди за цялата секта. Сред тях се включвали: никакъв бекон, никакви стриди, никакво подсвиркване, никакво тананикане. Всички трябвало да си бъдат по леглата до десет часа вечерта и всички негови последователи да вярват, че Земята е плоска.

* * *

На всички свои турнета актрисата Сара Бернар си носела за късмет един чудноват талисман — ковчег.

* * *

Английската кралица Елизабет I, изглежда, притежавала определен чар. Но през последните десет години от живота си категорично отказвала да си мие лицето.

* * *

Художникът отшелник Едуард Лийдскалнин посветил двадесет години от живота си на създаването на замък от корали и на обширна градина с коралови скулптури в отдалечено кътче на Флорида, където почти никой не можел да зърне творбите му.

И макар да нямал семейство, Лийдскалнин написал и публикувал книга със съвети за семейството, в която подсказвал на родителите да не позволяват на децата си да се усмихват защото от това се получавали бръчки.

* * *

Уилям Харви — английски придворен лекар от седемнадесети век, имал един необичаен навик — да прибавя в края на думите повече букви от необходимото. Под неговото перо думата „крава“ изглеждала като „краваааа“, а „син“ се превръщала в „синнн“.

* * *

Мартин ван Бутчел — именит лондонски лекар от осемнадесети век, винаги държал белите му коне да бъдат изрисувани с пурпурни петна, когато излизал с тях из града.

* * *

Друг английски ексцентрик — сър Татън Сайкс — бил вманиачен на тема телесна топлина. На разходка из природата излизал облечен с пластове палта, които изхвърлял едно след друго със затоплянето в средата на деня.

Селските момчета си изкарвали добри пари, вървейки след него и събирайки палтата му, които после му продавали за по шилинг парчето. И така — всеки ден.

* * *

Ерцхерцог Франц Фердинанд от Първата световна война не можел да търпи гънки по облеклото си. Затова преди всяко свое излизане на обществено място карал своите слуги да го зашиват за костюмите му.

Тази мания се оказала фатална, когато в Сараево извършили атентат срещу него. Хората на ерцхерцога не успели да срежат дрехите му достатъчно бързо, за да спрат кървенето. Жалко, че тогава не е имало по-добри копчета — нищо чудно те да бяха успели да предотвратят Първата световна война.

* * *

Матю Робинсън бил английски лорд от осемнадесети век, така че смахнатото му поведение обикновено му се разминавало. А то било от воден тип.

Полуотшелникът Робинсън прекарвал дните си в океана — целия ден. А през зимата се къпел по цял ден във вана, поставена навън. Държал храната му да му бъде носена там и също оттам ръководел цялото си имение — потопен до шия във водата.

* * *

Поетът битник Джо Гулд прекарвал студените нощи в Гринич Вилидж навън, а за да не настине, натъпквал под костюма си вестници. Но бохемът отказвал да използва каквито и да било други вестници, освен *„Ню Йорк таймс“*, изтъквайки, че „дълбоко в сърцето си е сноб“.

* * *

Английският ексцентрик Чарлз Уотъртън превърнал имението си в резерват за птици. Но не за онези птици, които повечето хора смятат за домашни любимци. Сред птичата популация в имението на Уотъртън можели да се видят мишелови, гарги и свраки, които той определял като жертви на нечувана дискриминация.

Самият той спял на пода в една празна стая в своята огромна къща, а вместо възглавница използвал парче дърво.

Освен това имал обичая да се крие от своите гости, а по някое време изскачал изневиделица и ги захапвал за глезените.

* * *

Джон Хенри Патерсън — богатият основател на Националния монетен регистър, си вземал вана по четири пъти на ден. Държал, освен това, бельото му да бъде ушито от същия филц, с който се покриват масите за билярд.

* * *

Джими Хърст бил голям почитател на традиционния британски лов в средата на деветнадесети век. Самият той обаче не бил голям традиционалист. Вместо обичайните коне и хрътки, които останалите английски джентълмени използвали по време на това благородно занимание, той яхвал бик, а за преследване използвал обучени прасета.

* * *

Кралят на Англия Едуард VII имал една от онези чудновати привички, които, ако сте решили да придобиете, най-добре е още отсега да си подадете документите за кралски пост. Карал прислугата си да записва в тефтери теглото на всеки посетител и гост в неговия замък.

* * *

Джонатан Суифт, авторът на „Пътешествията на Гъливер“, си измислил свой неповторим начин на пътешествие — броял всяка своя стъпка. По този начин Суифт бил наясно колко точно стъпки са необходими за ежедневните му разходки из природата.

* * *

Светците често се подлагат на изпитания, за да проверят степента си на отдаденост към мистичните проявления. Света Франческа измислила неповторим начин за изпитване на вярата си, заради който, ако не беше светица, отдавна щяха да я затворят в стая с подплатени стени — изгорила се с горещ бекон.

* * *

В най-важната фаза на своите изследвания английският физик Оливър Хийвисайд се хранел единствено с купички прясно мляко. Докато работел пък във ветровитата си лаборатория, се загръщал в пластове одеяла, а вместо шапка на главата си слагал калъф за чайник.

* * *

В Лихтенщайн фермерите редовно публикуват некролози в местните вестници за смъртта на всяка тяхна крава.

* * *

През деветнадесети век графът на Алдбъро — Бенджамин Стратфорд, пропилял цялото семейно богатство, за да построи най-големия балон на света. Опитите му изгорели, когато хангарът неочаквано се подпалил.

Графът прекарал последните години от живота си в хотелско уединение. Държал храната му да се носи до стаята, но не позволявал на камериерките след това да му отнасят подносите.

Когато починал, заварили цялата му стая натъпкана с камари немити съдове.

* * *

Оксфордският професор Ричард Порсън пиел толкова много, че накрая вените на носа му се пръснали и го обезобразили. Обаче на професора изобщо не му пукало. Разкарвал си се из района на университета с палто, покрито с паяжини и с хартиен конус, залепен на носа.

* * *

Джон Биг бил учен и уважаван член на правната гилдия през управлението на английския крал Чарлз I. Но Биг имал една смахната привичка, която автоматично го отличавала от останалата част от британския елит — обичал да пришива по всичките си дрехи разнородни парчета кожа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА
ОГЛУПЕЛИ ОТ ЛЮБОВ
ТОМ КРУЗ КОСИ МОРАВАТА, ИВАН ГРОЗНИ РАЗРЕШАВА ПРОБЛЕМА С ДЕВСТВЕНОСТТА

Дали вярвам в любовта от пръв поглед ли? Почти задължително. Вторият поглед обикновено ни превръща до един в Хамлетовци. Или в наследници на Худини.

И така, кой тогава се прави на глупак в името на любовта? Само доброволците, естествено.

* * *

Когато поетът на мрака Едгар Алън По бил момче, предпочитал да показва обичта си към момичетата в своя град, като се криел в храстите и ги замерял с живи змии.

* * *

Иранец, оженил се за 168 жени, отдава романтичната си ненаситност на своята хранителна диета — по килограм лук на ден.

* * *

Едно проучване установило, че 52 процента от американските жени биха дали година от своя живот, за да се сдобият с мечтаното от тях тяло.

Проблемът с подобни проучвания е, че на никого не му хрумва да попита: коя година по-точно? Защото хората могат да решат да прежалят осемдесет и втората си година, за да се сдобият с разкошно

тяло. А дали ще се навият да се лишат от двадесет и осмата си например?

* * *

Причина номер 157 защо никога не трябва да се жените за мъж или жена от Холивуд.

Светското момиче Дорис Лили се омъжила за филмовия режисьор Джон Хюстън с мексиканска церемония. После го хванала в изневяра. Но каква е била изненадата й, когато той й заявил, че всъщност изобщо не й изневерява, тъй като не са женени.

Хюстън бил помолил един от актьорите, които играят във филма му „Съкровището на Сиера Мадре“, да изиграе ролята на свещеника по време на фалшивата му брачна церемония.

* * *

Всеки месец на пазара излизат най-малко сто любовни романа. Това е много повече от истинските любовни романи, случващи се между хората.

* * *

В публикуваното през 1631 г. издание на Библията била допусната една твърде конфузна грешка. Вместо „Не прелюбодействай!“ пишело: „Прелюбодействай!“

Тази Божа заповед поне не представлявала проблем за никого, който си имал проблеми с останалите девет.

* * *

Цар Иван Грозни обявил, че ще избере булката си от редица от хиляда девственици, събрани от цяла Русия. Този декрет се оказал манна небесна за младите мъже в страната.

Необичаен брой млади жени набързо се решили да се простят с девствеността си, дарявайки я едва ли не на първия срещнат, само и само да отпаднат от групата, която трябвало да бъде подложена на царски оглед в Кремъл.

* * *

Писателят Чарлз Дикенс се обръщал към съпругата си по изключително умилителен начин: „Прескъпо и премило прасенце.“ Накрая тя се развела с него.

* * *

Индийският образец на потентността Гаиквар от Барода бил толкова романтичен, че похарчил 2 милиона долара за сватби. Ала не за собствените си сватби, нито за сватбите на децата си, още по-малко пък за сватбите на царедворците си — хвърлил всичките тези пари за разточителни сватби на своите домашни любимци.

* * *

Възможно ли е международните отношения да бъдат по-романтични от самата любов?

Малко на брой са любовните писма, които могат да се сравнят с това, изпратено от президента на Уганда — Иди Амин, до президента на Танзания — Юлиус Ниерере (чиято страна първият възнамерявал да нападне):

„Обичам ви толкова много — писал Амин, — че ако бяхте жена, сериозно щях да се замисля дали да не се оженя за вас!“

Инвазията също се провалила.

* * *

Трябва да имаш голямо сърце, за да се поучиш от любовта на Петър Велики — цар на Русия. Той съхранявал главата на любимата си любовница в един буркан до леглото си.

Ала Петър Велики не страдал само от носталгия, а и от черна ревност. Когато заподозрял, че жена му си има любовник, той решил да се прости с главата на любимата си и накарал съпругата си да я сложи до своето легло.

* * *

Поетите имат малко по-различен подход към любовта. Когато поетът Пърси Биш Шели умрял в разцвета на силите си, романтичната му съпруга Мери поискала да запази сърцето му завинаги до себе си — увито в копринен плат. Но тъй като става дума за поети, а не анатоми, накрая Мери се оказала притежателка на черния дроб на своя любим съпруг.

Но кой е казал, че черният дроб е по-малко романтичен от сърцето, а?!

* * *

Не чак толкова романтична обаче е била онази немска съпруга, която подала молба за развод, изтъквайки, че съпругът й консумирал прекалено много целина в леглото и от хрускането му тя не можела да заспи.

* * *

През 1946 г. един „пилонджия“ от Охайо и неговата годеница решили да се оженят, кацнали на 53-метров пилон. И както става при повечето бракове, пътят надолу не бил никак кратък.

* * *

През деветнадесети век един пророк на име Томас Харис сформирал религиозна секта, наречена Братство на Новия живот, която изхождала от схващането, че Бог е бисексуален. За да се приближат до Бога, последователите на отец Харис трябвало първо да се сближат лично с него, който пък много обичал да се сближава с млади жени.

Отец Харис не правел това за собствена изгода, а защото бисексуалният му двойник в небесата бил дух, наречен Кралицата на лилиите. Тя много държала да всява успокоение в душите на съществата от своя пол, което можела да направи на Земята единствено чрез тялото на добрия отец.

На жените в сектата се казвало, че като влязат в обятията на отеца, все едно влизат в нейните.

Интересното е, че отецът успял да шантажира достатъчно хора, та да му правят компания в самотните дълги нощи.

* * *

През първата си брачна нощ Чарлз Джофи завел съпругата си на представлението на комедианта Уди Алън. По онова време Джофи бил мениджър на Алън. Толкова нямал търпение да види протежето си, че замъкнал своята булка към нощния клуб с булчинската й рокля.

* * *

Когато бил продуцент на Бродуей, Джордж М. Коън уволнил един млад актьор, защото му липсвало романтично излъчване. Кой е бил изхвърленият актьор ли? Кларк Гейбъл.

* * *

Когато бил влюбен в Уинона Райдър, Джони Деп поръчал да му направят татуировка с надпис: „Уинона завинаги“. След като се разделили, той накарал да я променят на: „Вино завинаги“.

* * *

Четири абсурдни схватки от Битката между половете:

1. „Любовта е триумфът на въображението над интелигентността“ — е казал нещастният в любовта писател Х. Л. Менкен.

2. Писателката Пърл Бък решила да подготви дъщерите си за реалността на брачния живот чрез следните сентенции по повод мъжете: „Най-вгорченото създание под небето е съпругата, която установява, че храбростта на съпруга й е само поза, че силата му е само униформа и че властта му е нищо повече от оръжие в ръцете на един глупак!“

3. Може би в отговор на горното антроположката Маргарет Мийд казва: „Жените търсят посредствени мъже, а мъжете полагат огромни усилия да останат колкото е възможно по-посредствени.“

4. „Жените имат едно несправедливо предимство пред мъжете — контрира ги актьорът Юл Брайнър. — Щом не могат да получат каквото искат чрез ум, го постигат, като се правят на глупави.“

* * *

През 1989 г. едно момче поканило своя съученичка да му бъде дама на годишния бал на гимназията. А в навечерието на великия миг я изоставило.

Майката на момичето дала момчето под съд. Какво обезщетение е искала ли? 49,53 долара. Представете си как се е отразило всичко това на самоуважението на дъщерята! Не стига че са я изоставили, ами после се оказва, че майка й не я оценява дори на кръгли 50 долара!

* * *

Президентът Гроувър Кливланд изчакал до 1905 г., за да напусне Белия дом, та да бъде запомнен със следната идиотска мисъл: „Разумните и отговорни жени не желаят да гласуват. Местата, които мъжете и жените заемат в механизмите на нашата цивилизация, са отдавна определени от интелект, по-висш от нашия.“

Очевидно този висш интелект е сметнал за необходимо да изкаже проникновеното си становище чрез устата на един по-нисш такъв.

* * *

Дай да надникнем!

В началото на двадесети век английските джентълмени били луднали по палави снимки на жени от харема в Отоманската империя, позиращи иззад своите воали.

Явно не знаели, че на жените в Турция не било разрешено да позират за снимки, та затова това били снимки на мъже, представящи се за жени.

* * *

Говори ли нещо по-добре за силата на любовта от един четиринадесеткаратов златен подарък за рожден ден?! Точно такова нещо подарил и режисьорът Карло Понти на своята съпруга — актрисата София Лорен, за нейния четиридесети рожден ден. Романтично, нали? Е, донякъде. Само да не беше тоалетна седалка от чисто злато.

* * *

Само защото можете да направите нещо, за да се озовете в Книгата на рекордите „Гинес“, не означава, че трябва веднага да го направите.

Да вземем за пример Джак Моран, който се женил четиридесет пъти. Както и Една Моран. Двойката от Сиатъл се женила един за друг четиридесет пъти, като започнала от 1937 г. и преповтаряла брачната си церемония из целия свят.

* * *

Когато художникът Марсел Дюшан се оженил, зарязал булката си по време на медения им месец и започнал да играе шахмат. Тя го поставила в шах, като залепила фигурите върху дъската. А той й отвърнал с мат, като се развел с нея само след три седмици.

* * *

„Човек не избира най-добрия си приятел по сладкото носленце — изтъква писателят Фран Лебовиц. — Това е метод на действие при избор на брачна половинка.“

* * *

„Когато съм влюбена, не търпя никакви половинчатости — казва водещата на телевизионно шоу Кейти Лий Джифорд. — Когато се влюбя, искам или брак, или нищо. Голяма глупачка съм наистина.“

* * *

Когато комикът Пудълс Ханифорд се оженил, отказал да пренесе булката си през прага. Въпреки че тази традиция вече се смята за отживелица, младоженката определено очаквала от него да постъпи

точно така. Обаче Пудълс й обяснил: „Виж какво, скъпа, аз съм актьор, а не носач.“

* * *

Английският писател Томас Харди обичал съпругата си Ема толкова много, че искал да бъде погребан до нея.

Ала авторът на *„Тес от рода Дърбървил“* и *„Далече от влудяващата тълпа“* бил смятан за национално богатство. Затова, след смъртта му на 11 януари 1928 г., тялото му било положено в Ъгъла на поетите в Уестминстърското абатство.

Преди церемонията обаче извадили сърцето му, за да го поставят в гроба на Ема. Затрогващ жест, наистина. Но докато организират и тази церемония, икономката на Харди взела, че оставила сърцето му на кухненската маса и котката му видяла сметката.

* * *

Ето ви и един абсурден начин за измъкване от ситуацията — тоест как комедиантката Роузи О’Донъл обявила пред света, че е лесбийка: „Никога не съм казвала, че си мечтая за Том Круз, за да прави с мен разни мръсни неща в леглото. Когато си мисля за него, си го представям как ми коси моравата и после ми носи лимонада.“

* * *

В Париж през петнадесети век всеки влюбен младеж задължително трябвало да изведе момичето на сърцето си на романтичен вечерен пикник на полето за екзекуции. Което показва до какви машинации били принудени да прибягват хората, преди да се появят кинотеатрите.

* * *

Джей Едгар Хувър веднъж уволнил свой агент от ФБР, защото се оженил за жена с арабско потекло. Подобна любов според великия шеф на ФБР била изцяло антиамериканска.

* * *

През 1998 г. списание *„Пийпъл“* определило Харисън Форд като „най-сексапилният мъж на планетата“. Тогава актьорът бил на петдесет и шест години.

Очевидно и редакторите на списанието били по това време на петдесет и шест. Те изхождали от предположението, че в съвременната, вманиачена на тема младост култура най-голямата мечта на младите жени е да правят любов с възрастен мъж. Например с петдесет и шест годишен актьор. Или, ако случайно е зает, с петдесет и шест годишен редактор на списание.

Освен ако хората от *„Пийпъл“* не са имали предвид „секси“ в смисъл на „дайте да му пуснем снимката на нашата корица, та да видим дали някой все още ще ни купува списанието“.

* * *

През седми век в Англия мъжете са можели да се разведат с жените си по ред прегрешения, като например: че са прекалено любезни, че не са прекалено любезни, че са прекалено гладни, че са прекалено любвеобилни или пък че са прекалено глупави.

А кой подавал жалбата? Съпругът, разбира се. Неговото обвинение изчерпвало процедурата по развода.

Ето такъв бил светът някога.

* * *

През осемнадесети век все още в Англия бедните мъже, които не можели да си позволят скъпия правителствен развод, имали правото да продадат на търг съпругата си, ако не ги задоволявала с нещо.

А ако въпросният мъж бил селянин, той слагал на жена си оглавник и я повеждал към градския пазар като добитък. После я продавал на онзи, който предложел най-много.

Ето такъв бил светът и малко след това.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА
БОГАТИТЕ СЪЩО СА ГЛУПАВИ
БОСОНОГИЯТ ИЗСЛЕДОВАТЕЛ И ВЕЩИЦАТА ОТ УОЛСТРИЙТ

Ако смятате, че богатите сигурно са много умни, иначе нямаше да имат толкова много пари, значи не сте срещали някой от следните хаховци.

* * *

Ръсел Сейдж бил един от най-богатите хора в Съединените щати през деветнадесети век. Но когато зърнал жена си да храни катеричките с фъстъци, не пропуснал да я скастри, като изтъкнал, че трябва да им дава сух хляб, защото било по-евтино.

Сейдж натрупал милиони, но така и не ги похарчил. Живеел в евтина къща и носел най-евтините от евтините дрехи. След смъртта му неговата съпруга похарчила всичките му пари за благородни цели.

О, няма по-сладко отмъщение от благотворителността!

* * *

В един от особено ексцентричните си периоди милиардерът Хауърд Хюс се хранел единствено със сладолед. Част от този сладолед той поглъщал в частния си киносалон, където непрекъснато искал да му пускат филма *„Зебрата от ледената станция“*.

Хора, които нямат дори една десета от едната десета негови пари, не биха могли да издържат този филм дори веднъж.

* * *

Енрико Карузо натрупал цяло състояние, участвайки в оперни представления по целия свят. Ала бедното му детство го направило маниак на тема спестовност. Певецът записвал всеки свой разход в черните си тефтери, включително парите за храна, дрехи и дори най-дребния бакшиш, като съхранявал милиони долари в банката.

След смъртта си той оставил след себе си стотици такива тефтери, съдържащи напълно безсмислени цифри.

* * *

Милионерката Хети Грийн, известна през деветнадесети век като Вещицата от Уолстрийт, била толкова стисната и безчувствена, че отказала да плати дори медицинското обслужване на сина си, когато последният си ударил лошо крака.

Обяснила на момчето, че нямало никакъв смисъл да плаща на лекар, защото то така и така щяло да се оправи. Кракът на сина и обаче се инфектирал, гангренясал поради необработената рана и накрая трябвало да бъде ампутиран.

* * *

Когато човек е беден, има приятели. Когато е богат, има антураж. А антуражът често е много придирчива единица.

Филмовата звезда Дженифър Лопес завела антуража си в Лондон и ги настанила в луксозен хотел. Една вечер всички те решили да отидат на вечеря в друг хотел.

Трябвало да извикат шест лимузини и да изгубят половин час, докато решат кой в коя кола ще пътува, за да извършат пътешествието от първия хотел до втория — който се намирал на триста метра по-нататък по същата улица.

* * *

Фамилията Вендел от деветнадесети век били шайка ексцентрични милионери, чието мото било: „Купувайте недвижими имоти в Ню Йорк, но за нищо на света не ги продавайте!“

През 1856 г. семейството притежавало една пететажна сграда на Пето авеню. Но главният вход бил запечатан, така че всички трябвало да влизат през задния.

Въпреки че са останали в историята на Ню Йорк като едно от най-богатите семейства, те били абсолютни противници на електричеството и автомобилите. През 30-те години на XX век все още се разхождали по нюйоркските улици с файтони.

* * *

Джон Вендел — патриархът на богатата, но изключително елементарна нюйоркска фамилия, изрично държал по сградите им никога да не се поставят табели, защото те „могат да паднат и да наранят някого“.

А причината, поради която забранявал към собствеността му да се прекарват каквито и било жици, била още по-шашава: „Жиците могат да наранят някоя прелитаща птица!“

* * *

Седемте сестри на семейство Вендел отказали да се омъжат, за да не би някой нехранимайко да открадне богатството им.

Жозефин Вендел живеела в селска къща, където не приемала никакви посетители. При все това слугите й всяка вечер поставяли на масата прибори за шестима. Жозефин се местела от място на място и провеждала разговори с всичките си въображаеми гости.

Друга от сестрите — Ела Вендел, си имала за свой единствен другар в живота френски пудел, който се казвал Тоби. Тоби спял в легло с балдахин, което било пълно копие на леглото на господарката му, и се хранел на маса, покрита с кадифена покривка.

* * *

Селестина Колинс — заможна англичанка от деветнадесети век, имала странния навик да споделя леглото си с три дузини кокошки, патици и други пернати. Можете да си представите на какъв кокошарник е заприличало леглото й!

* * *

Богатата англичанка от осемнадесети век лейди Люсън отказвала категорично да се къпе, защото смятала, че потапянето във вода води до редица болести. За да съхрани здравето си, тя се мажела ежедневно със свинска мас (от шопар!). Така проживяла деветдесет години.

* * *

Магнатът Андрю Карнеги похарчил 250 000 долара, за да създаде Комисията по опростено писане, която се опитвала да облекчи максимално американците, бъхтещи се с правописа на „непосилния“ английски език.

* * *

Сър Харви Елуис — богат англичанин от началото на XIX век, бил изключително стиснат милионер. Хранел се единствено с патици, защото можел да си ги отстрелва безплатно в собственото си имение.

А през студените английски зими сър Харви забранявал паленето на камините в къщата му. За да се стопли, той се разхождал непрекъснато нагоре-надолу по коридорите.

* * *

Точно толкова богатият племенник на сър Харви — Джон Елуис — бил и точно толкова стиснат. Дори и в най-големия дъжд ходел пеша по лондонските улици, за да спести пари от транспорт. Носел перука, която намерил захвърлена от някакъв просяк, и стоял с мокри дрехи по цял ден, защото не желаел да харчи пари за огън, за да ги изсуши.

Колкото и да е странно, въпреки че отказвал да пилее пари за личните си нужди, Джон Елуис пилеел предостатъчно в хазарт.

* * *

На скъперничеството на фамилията Елуис сред английската аристокрация можел да съперничи единствено Даниъл Дансър, който събирал конски фъшкии от улиците, за да ги използва като тор за своето имение.

Любимият другар на Дансър било неговото куче. Но той обаче счупил зъбите на кучето, за да не може да хапе овцете, та да не се налага на господаря му да плаща компенсации на местните фермери за наранените овце.

А дните си Дансър прекарвал в обикаляне на полята и търсене на кокали, които после начупвал на парчета, та да може почти беззъбото му куче да ги яде.

* * *

Когато парите и славата вървят ръка за ръка, човек може да осъществи всички свои детски фантазии. Точно така направил и комикът Били Кристал — похарчил 400 000 долара, за да си купи една от бейзболните ръкавици, които е носил Мики Мантъл.

За други хора тази ръкавица може и да е старо парче кожа, при това прекалено износено, за да играят с него. Ала Кристъл го възприемал като произведение на изкуството на стойност 400 000 долара.

* * *

През осемнадесети век британският полковник Джордж Хангър организирал глупава надпревара между двадесет пуйки и двадесет гъски. И въпреки че полковникът собственоръчно обучил в бягане всички птици, заложил на пуйките, които били бити най-много.

В този стил полковник Хангър загубил всичките си пари на хазарт и накрая умрял, затънал в дългове.

* * *

Султанът на Турция от деветнадесети век Абдул Хамид II страдал от мания за преследване и покушения срещу живота му.

Именно поради тази причина, когато решил да си строи нов дворец, султанът нает дванадесет архитекта, които да проектират дванадесет отделни части — така че никой от тях да не знае цялостния план на сградата. После напълнил двореца с многохилядна охрана и стотици тренирани папагали, които трябвало да дадат сигнал, ако се появи някой нападател.

А за да попречи на убийците да отровят млякото му, султанът поставил денонощна охрана на кравите си. Когато бил принуден да излезе извън укрепленията си, той пътувал в бронирана карета и винаги държал в скута си едно от своите деца — като щит.

* * *

Чарлз Уотъртън бил роден в богато английско семейство през 80-те години на XVIII век, ала решил да се прости с позициите си в обществото и да се превърне в изследовател на Южна Америка. Из екваториалната гора той вървял винаги бос, защото твърдял, че това е най-добрият начин да се катери по дърветата.

През своето осмо десетилетие Уотъртън развличал гостите си, като се покатервал на някоя висока стена, след което започвал да подскача по ръба й на един крак.

А когато се опитал да проучи прилепите вампири, той се постарал да ги примами извън пещерата, като легнал да спи босоног в хамак пред входа и, предварително натопил краката си в животинска кръв.

* * *

Богатата ексцентрична англичанка от осемнадесети век Хана Бесуик се ужасявала, че един ден може да бъде погребана жива. Затова оставила на своя личен лекар цяло състояние, с обещанието той да съхранява тялото й, докато не се увери напълно, че е мъртва.

Добросъвестният лекар наистина пазил тялото й балсамирано и натъпкано в огромния часовник в гостната му. До края на своя живот.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА
ПРАВИТЕЛСТВО ОТ ИДИОТИ
КАК ДА БЪДЕШ ИЗБРАН ВСЕ ЕДНО ЗА КАКЪВ ПОСТ

Трябва ли политиците да минават тест за интелигентност, преди да им бъде разрешено да се кандидатират за обществен пост? А биха ли *могли* изобщо да го направят?

Професор Берген Еванс предлага следната гледна точка за хората, които съставляват правителството на Съединените щати: „Законодателите с дори посредствена интелигентност се открояват веднага сред своите колеги. … в преобладаващата си част нашите водачи са хора, които просто следват някого, вървейки отпред.“

* * *

Здравей, Америка!

През 1945 г. две популярни личности от шоу бизнеса били обявени за опасни от Конгреса на Съединените щати, задето превръщали младежта на страната в малолетни престъпници. Това са опасните подбудители Франк Синатра и „Самотният рейнджър“.

* * *

Хората често казват: „Добре де, като толкова не ви харесва начинът, по който ни управлява нашето правителство, тогава защо не вземете да направите нещо по въпроса?!“

Хей, че оплакването нали също е нещо?

В тази картинка се вписва и канадският рибар Ръсел Арандъл, който през 1949 г. обявил един малък остров, близо до брега на Нова Скотия, за независима държава.

Арандъл се провъзгласил за Принц на принцовете на Княжество Външна Балдония.

Изготвил и харта за правата, която се отнасяла единствено за рибарите. Хартата включвала правото „да лъжеш и да ти вярват“ и правото „да не те безпокоят и прекъсват“. Човекът се постарал да създаде една истинска съвременна утопия.

Нека всички извикаме мощно „Ура!“ за Външна Балдония — единствената страна в света, където лъжата е поставена под защитата на закона!

Защото във всички останали страни лъжата е защитена единствено от хората с власт.

* * *

Ала Арандъл не е единственият мечтател, създал своя собствена страна, когато му писнало от онази, в която бил принуден да оцелява.

Един австралийски фермер на име Ленард Касли толкова се ядосал на своето правителство, че през 1970 г. се възкачил на трона, провъзгласявайки своята ферма за отделна държава — Провинцията на река Хът.

Каква била изненадата на фермера, когато установил, че от тениски и сувенири от новата си държава е изкарал много повече пари, отколкото чрез кьртовския си селскостопански труд! От друга страна, един заклет фермер надали би се изненадал от подобно нещо.

* * *

Дванадесет глупости, за които правителството е пръснало парите на данъкоплатците:

1. От Министерството на земеделието решили, че най-голямата мечта на американците е да разберат колко време им трябва за приготвянето на закуската. Затова администраторите отпуснали само някакви си 46 000 долара за специално проучване, което да намери отговора на този съдбовен въпрос — отговор, който би им дал всеки,

приготвял някога закуска, при това само за 7.98 долара плюс пощенските разходи.

2. През 70-те години на XX век Националният институт за злоупотреба с алкохола похарчил милиони долари, за да установи дали пияната риба е по-агресивна от трезвата. Оказало се, че е точно така, което обяснява нежеланието на хората да ходят за риба, след като водните обитатели са се почерпили обилно.

3. Карали ли сте някога по магистрала с огромно ремарке на опашката си? Федералната администрация по управление на магистралите много държала да разбере как се чувстват хората по този въпрос. Затова от агенцията пръснали 222 000 долара, за да проучат „Отношението на водачите на МПС към големите камиони“.

4. От Националната научна асоциация похарчили 84 000 долара за изследване, целящо да установи защо хората се влюбват. Голяма грешка! Защото само за 1.98 долара „Бийтълс“ щяха да им кажат, че парите не купуват любовта.

5. Като се имат предвид космическите суми, които правителството пръска за военни опити, сигурно трябва да бъдем благодарни, че на Военновъздушните сили им трябвали само някакви си три хиляди долара, за да извършат шестмесечно проучване през 1979 г. А какво са проучвали ли? Как войниците използват чадъри, когато са облечени в униформа.

6. През 1985 г. от Главния щаб на морската пехота успели да си приватизират едно килимче само за 792 долара.

7. Сблъсквали ли сте се някога с проблема за детските шини на зъбите? Ъхъ, при това да са по-евтинички! Но не би! От друга страна, вероятно ще се радвате да разберете, че парите ви са били добре похарчени — което се доказва от Националния институт по дентални изследвания, който през 1984 г. субсидирал петгодишно изследване, целящо да определи „ефектите на ортодонтията върху психическото функциониране на индивида“. Усмихнете се! Ще ви струва само половин милион в данъци!

8. През 1977 г. от института „Смитсониън“ подписали чек за създаването на речник на езика „цоцил“, говорен от 120 000 бедни фермери от южните части на Мексико, които не знаят нито да четат, нито да пишат, а следователно надали се нуждаят и от речник.

Ако правителството се беше сетило да раздаде на същите тези фермери 89 хилядите долара, които пръснало за създаването на речника, вероятно хората нямаше да останат толкова бедни.

9. Когато следващия път решите да тръгнете на семейна почивка, вероятно ще пожелаете да се отбиете до Трентън, щата Ню Джърси, където можете да зърнете прочутия канал, който Агенцията за защита на околната среда е решила да съхрани като историческа забележителност срещу скромната сума от 1 милион долара.

10. Защо американците трябва да се примиряват с неудобството да ходят чак до другия край на света, за да видят Великата китайска стена, само защото на древните китайци им липсвала прозорливостта да построят стената в по-удобна част на земното кълбо?

Точно поради тази причина през 1981 г. Министерството на търговията похарчило 200 000 долара за издигането на триметрово варовиково копие на Великата китайска стена в щата Индиана — точно където китайците трябвало да си построят стената още в самото начало!

11. През 1985 г. от Националния институт за неврологични и комуникативни заболявания инвестирали 160 000 долара от парите на данъкоплатците, за да проучат дали човек може да сразi съперниците си, като им изрисува по един X на гърдите. Незнайно защо обаче са пропуснали и съперниците, изискващи XX или XXX.

12. Правителствено субсидираният Национален институт за човечеството веднъж прахосал 2500 долара, за да установи защо хората започват да реагират грубо, когато играят тенис. И защо просто не са си взели по една ракета и няколко топки и не са излезли на най-близкия тенискорт? Само след два сета щяха да установят истината от първа ръка.

* * *

През 2002 г. при оспорвана борба Джанет Наполитано спечелила гласовете на своя щат и станала губернатор на Аризона. Или може би не?

Година след избирането ѝ бил публикуван новият телефонен указател на Аризона, в който сразеният опонент на Наполитано — Мат

Салмън, бил обявен за новия губернатор. Интересно какво ли са знаели от телефонната компания, което да е убягнало на гласоподавателите?

* * *

През 2002 г. на конгресмена от щата Северна Каролина Кас Балинджър му хрумнала жестока идея как да докаже на хората, че не е тесногръд — накарал да боядисат пейката в предния му двор в бяло.

* * *

Писнало ли ви е вече от традиционните демократи и републиканци, когато се стигне до избори в САЩ? Трябваше да видите колко беше гот през 1952 г., когато преподобният Хоумър Томлинсън се кандидатира за президентския пост от името на Теократическата партия. Той обещаваше на народа да замени данъците с десятък и да създаде Министерство на праведността.

Томлинсън изобщо не се притесни, когато изгуби изборите. Просто се самообяви за Крал на света.

* * *

Английските политици са малко по-различни от американските. Точно по тази причина лорд Съч Пищящия се кандидатирал за Парламента от името на Партията на Бесните и смахнати чудовища. Първа точка в неговата политическа платформа съставлявало обещанието му да подобри климата на Великобритания, като изтегли на буксир целия остров и го постави в Средиземно море.

* * *

Трима политици, които щяха да забогатеят повече като комедианти:

1. Президентът Роналд Рейгън: „Сега основната ни цел е да накараме безработицата да тръгне нагоре. И смятам, че успяваме“.

2. Губернаторът на Вирджиния Дъглас Уайлдър: „Първият черен президент ще бъде политик, който е черен.“

3. Вицепрезидентът Дан Куейл: „Републиканците прекрасно разбират важността на връзката между родител и дете.“

* * *

Списанията *„Тайм“* и *„Нюзуик“* са отколешни съперници, но понякога човек има усещането, че двата новинарски седмичника се списват от един и същ екип.

На 19 ноември 1962 г., когато Ричард Никсън губи надпреварата за губернаторския пост на Калифорния, и двете списания единодушно предсказват края на неговата политическа кариера.

„Нюзуик“ нарича Никсън „политическо минало“. *„Тайм“* на своя страна изтъква, че, „не дай боже някакво чудо“, с политическата му кариера е свършено.

Опала! Ето че само шест години по-късно „политическото минало“ Никсън получава своето „чудо“ и бива избран за президент на целите Съединени щати.

* * *

Ето как стават нещата във Вашингтон.

Сградата „Дърксен Билдинг“ е построена през 1958 г., за да приюти сенаторските офиси. Но когато всичко е завършено, установяват, че подовете са прекалено хлъзгави. Затова ги покриват с килими.

Обаче килимите били прекалено дебели и вратите не можели да се затварят. Затова свалили всички врати и рендосали долните им части, за да отворят място за килимите.

Което нямаше да бъде необходимо, ако още в самото начало бяха поставили подходящото подово покритие.

* * *

Броени дни преди изборите през 1936 г. национално проучване на общественото мнение предсказало, че републиканският кандидат ще помете с бясна сила Франклин Рузвелт и ще се настани в Белия дом.

Обаче гласоподавателите направили напук на социолозите и ето че Франклин Делано Рузвелт спечелил електоралния вот с 523 на 8!

Как са могли социолозите да допуснат такава грешка? Направили допитването по телефона. А в далечната 1936 г. богатите републиканци вече имали телефони, а бедните демократи все още нямали.

* * *

Твърдите, че искате правителствен пост, така ли? А притежавате ли въображението, необходимо за такава непосилна работа? На помощ ни идва тестът на Луис Нел.

Нел бил заместник-министър на информацията в старото правителство на Южна Африка. Когато бил призован да защити правителството от обвиненията в цензура, Нел вдигнал изключително високо летвата за останалите правителствени администратори, удостоявайки света със следния бисер: „При нас цензурата не съществува. Съществуват единствено известни ограничения на онова, което могат да изричат вестниците.“

* * *

В някогашния Съветски съюз играта „Монополи“ била забранена.

Скрабълът вероятно бил разрешен, обаче всички бонуси за сложни думи трябвало да бъдат разпределяни справедливо между игралния колектив — за вечна слава на държавата.

* * *

Холандското правителство, управляващо някога Новия свят, преценило, че Питър Минюи е допуснал ужасна грешка, като е купил остров Манхатън за дрънкулки на стойност цели двадесет и четири долара.

Не че правителствените служители не харесвали острова — напротив. Просто сметнали, че Минюи е бил изигран, а е можел да плати и по-малко. Днес в град Ню Йорк не можеш да купиш дори и дрънкулка за двадесет и четири долара.

* * *

Защо Ейбрахам Линкълн не е имал охрана в театър „Форд“ в нощта, когато е бил застрелян?

Известно е, че бодигардът на президента е отишъл на театър заедно с него, но оттам нататък съществуват две противоречиви версии — и двете не особено ярък пример за усърдно прилежание в изпълнението на служебния дълг.

Част от очевидците твърдят, че бодигардът седнал извън президентската ложа и по време на изстрела си гледал преспокойно шоуто. А другата версия е още по-абсурдна — че бодигардът отскочил до барчето да пийне едно и пропуснал цялата пукотевица.

* * *

Отваряйте си очите на четири, ако ви се наложи да водите преговори с правителството на Северна Корея!

Американските дипломати, които са имали това удоволствие, разказват, че специално подставени лица на севернокорейското правителство се промъкват всяка нощ в конферентната зала, за да изрязват малко по малко краката на столовете на американските представители — за да се чувстват все по-нищожни с напредването на преговорите.

* * *

През 1987 г. помощник държавният секретар в правителството на Рейгън, Елиът Ейбрамс, дал много важен урок на новото поколение политици как да свидетелстват пред Конгреса, изричайки следното: „Никога не съм казвал, че нямам представа за повечето неща, за които вие казахте, че съм казал, че нямам никаква представа.“

Напишете към тези думи и мелодия — и ето ви нов хит!

* * *

Друг любител на уроците е сенаторът от Вирджиния Джон Уорън, който по време на кампанията си за преизбиране на поста през 1990 г. доказал, че е възможно да направиш всички щастливи. По темата за абортите Уорън заявил, че е „за избор относно ограниченията“, но същевременно и „за живота относно изключенията“.

* * *

Продължете още около километър и при умрялата котка свийте наляво.

През 1987 г. насред магистралата се озовала умряла котка. Но когато от Пътното управление на Южна Каролина се заели с освежаването на пътната маркировка, пуснали жълтата линия през тялото на котката. Логиката, която ги ръководела била, че

премахването на мъртвата котка от пътя не влиза в описанието на задълженията им.

* * *

Защо във всички истории вечно се намесва и някой от Лос Анджелис?!

През 1990 г. началникът на полицията в Лос Анджелис Дарил Гейтс предложил на Сенатската съдебна комисия хората, които използват марихуана или кокаин като форма на забавление, „да бъдат извеждани навън и разстрелвани“.

Така поне можем да бъдем напълно сигурни в позициите му.

* * *

Преживявате трудни моменти, докато решите кой да получи вашия глас за президентското кресло? Помислете си обаче и за предимствата от избора на някой пълен неудачник на този пост. Какво ще кажете за кандидат, който:

1. Два пъти е банкрутирал в бизнеса си.
2. Два пъти е изгубил надпреварата за Конгреса.
3. Два пъти е загубил надпреварата за Сената.
4. После е преживял нервен срив, а след това се е кандидатирал за вицепрезидент — и пак е загубил?

Бихте ли гласували за подобен човек? Добре че са го направили достатъчно хора, иначе Ейбрахам Линкълн никога не би станал президент на САЩ.

* * *

Адлай Стивънсън, който се е кандидатирал два пъти за президентския пост и е загубил, казва: „В Америка всеки може да стане президент. Това е един от рисковете, които трябва да поемеш.“

Ала чий риск е по-голям — този на кандидата или този на електората?

* * *

Мислите да се кандидатирате за правителствен пост ли? Предоставяме ви една поразяваща всички пречки стратегия, предложена ни от политическия капацитет Франк Дейн: „Привлечи всички глупаци на своя страна и можеш да бъдеш избран за всеки възможен политически пост.“

* * *

Брилянтният английски политик Бенджамин Дизраели посъветвал млад член на Парламента да не се впуска в никакви дебати през първите няколко месеца на новия си пост. Новият депутат запротестирал, че колегите му няма да разберат защо се въздържа от мнение по дискутираните проблеми.

„По-добре да се чудят защо не говориш, отколкото да се мият защо го правиш!“ — изтъкнал поучително Дизраели.

* * *

Когато Франция започнала да провежда ядрени опити в южната част на Тихия океан, френският посланик в Нова Зеландия се опитал да успокои своите домакини със следното обяснение: „Това не са бомби. Това са просто експлодиращи артефакти.“

* * *

Дали следващата случка обяснява причината, поради която получаваме политиците, които получаваме? Или пък причината,

поради която политиците имат толкова много власт над нашия живот?

През 2003 г. президентът Джордж Уокър Буш изнесе телевизионна пресконференция, която беше изместена в класациите единствено от шоуто *„Най-смешните домашни видеоклипове на Америка“*.

Някога религията е била опиум за народите. После опиумът станал опиум за народите. Ала никое друго средство за размекване на мозъците в човешката история не може да се сравни по сила с лошата телевизия — именно поради тази причина тя е и главна стратегическа цел на рекламодателите и политиците.

* * *

„Тайната на добрия демагог е да се представи за точно толкова глупав, колкото е и публиката му, за да я накара да повярва, че е точно толкова умна, колкото него“ — казва австрийският писател Карл Краус.

* * *

Какво трябва да включват задълженията на президента? Ето какво предложение по въпроса има писателят и от време на време политик Гор Видал: „Президентските съветници трябва да се придържат към прехвърляне на топката, а важните въпроси да оставят на сериозните хора.“

* * *

В Англия на Говорителя на Камарата не е разрешено да говори. От друга страна, идеята може би не е чак толкова лоша.

* * *

Година преди преизбирането на Бил Клинтън на президентския пост „*Уолстрийт джърнъл*“ предвещава, че той ще загуби от „който и да било кандидат на републиканците, който не каканиже на подиума“.

Този извод ми предоставя широк обсег на действие в предсказването на победителя в следващата президентска надпревара. В крайна сметка надали ще се справя по-зле от „*Уолстрийт джърнъл*“.

Така че, предсказвам, че Джордж Уокър Буш ще загуби от който и да било кандидат на Демократическата партия, който е по-богат от фамилията Буш, който е по-популярен сред големите бизнес акули, който има по-големи връзки във Върховния съд и който не каканиже прекалено често.

* * *

И като стана въпрос за кандидати, ето един бисер на радиокоментатора Ръш Лимбо относно бившия вицепрезидент Ал Гор: „Идиот… лъжец… притежава коефициента на интелигентност на гумичка в края на молив.“

* * *

По време на изборите в Чешката република през 2002 Г-християндемократите раздавали безплатно бренди на гласоподавателите. Комунистическата партия контрирала, като наела жени по монокини, които да раздават брошурите им.

* * *

През 1948 г. букмейкърите по всички краища на Съединените щати били толкова сигурни, че Том Дюи ще измести Хари Труман, че отказали да приемат залози във връзка с президентските избори.

Колко жалко, че хазартните типове не успели да изкарат нещо от Труман! А шансовете той да спечели били толкова минимални, че печалбите при евентуална негова победа биха били непредставими.

* * *

Тексаското законодателство е точно толкова простовато, колкото и самият щат. През 1971 г. един неин представител на име Том Мур открил изключително гаден начин да докаже, че народните представители обикновено нямат никаква представа за какво гласуват.

Мур предложил резолюция, възхваляваща Албърт де Салво заради неговите „неконвенционални техники, свързани с контрола на броя на населението.“

Тексаският парламент веднага приел резолюцията.

Оказало се обаче, че Албърт де Салво бил не кой да е друг, а самият Бостънски удушвач.

* * *

Така и така стана въпрос за Тексас, вестникарят Моли Айвинс споделя как един щатски сенатор веднъж се похвалил: „Ако решим да изтеглим от местния парламент всички глупаци, той ще престане да бъде представителен орган.“

* * *

И накрая глътка свеж въздух — един честен политик.

По време на заседание на Сената през 1989 г. Чик Хехт защитил по следния начин кандидатурата си за посланик на САЩ на Бахамите: „Аз много обичам голф, а там имат превъзходни игрища за голф!“

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА
ГЛУПОТЕВИНИ В НАУКАТА
КАТАПУЛТИРАНЕ ДО ЛУНАТА И ОТВЪД

„Изобретателите и гениите почти винаги са смятани за глупаци в началото (а много често и в края) на кариерата им“ — отбелязал някога великият руски писател Фьодор Достоевски.

И глупаците почти винаги са считани за глупаци, естествено, което често ни кара да се поизпотим значително, докато различим глупака от гения.

Но ако същите тези гениални учени решат да проучат проблема, убеден съм, че ще сътворят няколко прелюбопитни метода за разрешаването му.

* * *

Космическата програма на САЩ похарчила 18 милиона долара за създаването на „Маринър I“, чиято задача била да погледне отблизо планетата Венера. Но де такъв късмет! Няколко минути след изстрелването си автоматично пилотираният кораб се разбил в Атлантическия океан.

Къде е била повредата? Никъде. Компютърът, който управлявал полета на кораба, направил точно онова, което било заложено в програмата му.

Но програмистът бил оставил знак „минус“ на една от посоките и този знак се оказал фатален.

* * *

Избирайки малко по-различен подход към овладяването на космоса, африканската държава Замбия решила също да изпрати свои

астронавти на Луната — с помощта на катапулт.

Учените на Замбия избрали да подготвят доброволците за суровите условия на космическото пространство, като ги запечатвали във варели от олио и ги претъркулвали по един хълм.

* * *

Построй нещо идиотски и ще се сдобиеш със слава!

Тъпият архитект, който проектирал кулата в Пиза през дванадесети век, я построил неправилно, като направил основите прекалено малки, за да успеят да поддържат кулата изправена.

Година след година, век след век кулата се накланяла все повече, като едва не паднала — въпреки милионите, похарчени за поправка на първоначалния проект.

Но глупостта понякога притежава неподозирани козове. Като изключим тази единствена тъпа грешка, Наклонената кула в Пиза си е една напълно посредствена, средностатистическа средновековна кула. И ако още от самото начало не е била построена толкова зле, отдавна щеше да бъде съборена и никога нямаше да се сдобие със славата, с която се кичи днес.

* * *

Жените в древен Египет използвали необичайна форма за контрол над раждаемостта — контрацептивна отвара, която египетските фармацевти приготвяли от мед и крокодилски изпражнения.

* * *

Американските производители на пестициди отдавна ухажвали Агенцията за защита на околната среда да снижи стандартите за химическите остатъци в храната. Затова през 2003 г. те Решили да

платят до 1500 долара на доброволци, които да пият два пестицида всяка сутрин в продължение на осемнадесет дена, за да се провери дали отровата ще разруши здравето им.

И двата пестицида фигурирали в списъците като силни отрови и се смятали за канцерогенни субстанции. Кой би рискувал живота и здравето си за пари, които дори не са достатъчни за разрешаване на финансовите проблеми? Хора, отчаяно нуждаещи се от пари на ръка, разбира се. А кой ще даде тези пари? Учени, отчаяно нуждаещи се от етични принципи.

* * *

Рок композиторът Франк Цапа имал твърде нетрадиционни схващания за повечето неща, включително и Вселената.

„Някои учени твърдят, че водородът е основният градивен елемент на Вселената само защото бил в такова голямо количество — изтъкнал веднъж той. — Аз обаче не съм съгласен. Официално заявявам, че тъй като глупостта е в по-голямо количество от водорода, именно тя е основният градивен елемент на Вселената.“

* * *

Никола Тесла е поредният пример как геният и глупостта могат да вървят ръка за ръка. Тесла е изобретателят на двигателя с променлив ток, а изследванията му в областта на електричеството съперничат на тези на Едисън. Но след това той прекратил всички свои контакти с хората и заживял с убеждението, че докосването до всяка кръгла повърхност води до неизлечими заболявания.

* * *

Не всички президенти имат нужда от научни съветници. Например за Роналд Рейгън било далеч по-лесно да създаде своя

собствена наука.

Ето какво казва Рейгън по време на предизборната си обиколка, успокоявайки страховете на народа във връзка с атомната енергия: „Изхвърлените за една година отпадъци от ядрена електроцентрала могат да се складират и под едно бюро.“

Това бюро ще да е доста големичко, като се има предвид, че трябва да скрие двадесет и петте тона ядрени отпадъци, изхвърляни само от една централа.

* * *

Замърсяването на въздуха не е продукт на нашето съвремие. Още през 1306 г. въздухът в Лондон бил толкова замърсен, че дори отоплението с въглища в рамките на града се наказвало със смърт.

* * *

Някои неща може и да ви се струват кретенски, обаче не са например ако случайно попаднете в Лондон през 1898 г., като нищо ще зърнете Х. Сесил Буут да изсмуква праха от столовете в ресторанта с уста.

Не че Буут бил откачен. Човекът бил просто изобретател, подлагащ на изпитания идеята за изсмукването. Именно тези първоначални орални експерименти помогнали на Буут да създаде първата в света прахосмукачка.

* * *

Специалистка в областта на епидемиологията публикувала в *„Годишника на Американската медицинска асоциация“* изследване за инфекциите, които могат да се прихванат от борбата в кал. Вместо кал докторката препоръчвала борба в желе.

* * *

В лабораторията на Калифорнийския университет създали здравословна храна, която развеселява застаряващите плъхове. Защо обаче се налага да развеселяваме именно плъховете — така и не става ясно.

* * *

През 2000 г. в Националната лаборатория в Лос Аламос внезапно изчезнали два компютъра. Извикайте веднага охраната! Те съдържаха строго секретна информация за американската ядрена програма!

О, няма значение, върнете охраната. Току-що ги открихме. Някой ги забутал зад факсмашината. Ето ги и тях!

* * *

Английският учен сър Исак Нютон доказал гения си още като малко момче — в началото на седемнадесети век, когато проектирал и построил вятърна мелница, слънчеви часовници, хартиени хвърчила с фенери, за да летят и през нощта, и воден часовник с революционен за времето си кръгъл циферблат.

Въпреки всички тези негови достижения майка му била непреклонна — момчето трябвало да стане фермер!

Какво щастие за света, че синът не послушал съвета на майка си!

* * *

Оливър Сакс, на когото медицината дължи редица открития, в процеса на своята работа стигнал до следното заключение: „Природата върви опипом, спъва се и прави грешки и върши какви ли не жестокости. Не съществува такова нещо като систематичен напредък. Не съществува и никакъв замисъл.“

* * *

Когато през седемнадесети век великият учен Галилео Галилей заявил подкрепата си за теорията на Коперник, че Слънцето е центърът на нашата Слънчева система, той се опълчил срещу догмите на църковните власти, които твърдели, че центърът на всичко е Земята — защото те ходят по нея.

Когато Църквата отказала да даде на Галилей разрешение да разпространява теориите си, ученият изтъкнал, че би било проява на голяма глупост „същият този Бог, който ни е надарил с чувства, разум и разбиране на природа, да не ни разреши да ги използваме“.

Папските власти забранили астрономията и преследвали Галилей години наред. Накрая той бил обвинен в ерес и хвърлен в затвора, задето не се отказал от идеите си, с които днес е закърмен всеки човек.

* * *

Ученият от тринадесети век свети Тома Аквински ни е оставил любопитен образец на логическа мисъл. Той твърдял, че не е възможно Земята да се върти около оста си, защото кръговото движение „е буреносно и противоречащо на природните закони“, а освен това „нищо буреносно не е вечно“.

* * *

През деветнадесети век зъботехниците изработвали протезите от зъбите на починалите. Едно от предпочитаните места за събиране на пресен материал били бойните полета. Много често „берачите на зъби“ дори не дочаквали войниците да издъхнат, за да им вземат зъбите.

В Европа тези ченета се прочули под името „протези от Ватерло“, а в Съединените щати се наложили като „зъби от Гражданската война“.

* * *

Джон Дий е английски учен от шестнадесети век с интереси в областта на мистиката, астрологията и размяната на съпруги. Ексцентричното му поведение изобщо не му попречило да измами почти цяла Англия.

Преди смъртта си през 1608 г. Дий предсказал, че краят на света ще настъпи по време на нечувано наводнение в Деня на свети Патрик през 1842 г.

През въпросния ден — двеста години след смъртта на Дий — английските власти с изненада установили, че хиляди хора седят в натоварените си с провизии лодки с надеждата да оцелеят от потопа, предсказан от някогашния кралски астроном.

На следващия ден обаче всички изпълзели от лодките си и се заели с останалата част от своя живот.

* * *

По време на Френската революция гробницата на Краля Слънце — Луи XIV, била разбита, а сърцето на починалия отдавна монарх — откраднато.

По неведоми пътища царственото сърце достигнало до един английски мистик — преподобният Уилям Бъкланд, който открай време търсел начини за постигане на безсмъртие.

Бъкланд стигнал до логическия извод, че тъй като кралете са земни превъплъщения на Бога, най-лесният метод за придобиване на поне частица божественост е да се изяде някой крал. Затова накарал готвачката да свари балсамираното сърце на Луи XIV, след което да го опече и да му го сервира като Коледен обяд.

Доколкото ни е известно от историята, експериментът на преподобния се оказал неуспешен. Но ако не е така, значи Уилям Бъкланд се е правел на ударен в продължение на няколкостотин години.

* * *

Сблъсъкът на расизма и простотията дава странни плодове.

През 1945 г. сенаторът от щата Мисисипи Тед Билбо благоволил да запознае света със следното псевдонаучно оправдание на дискриминацията: „Черепът на негрите достига пълната си степен на вкостяване още с навлизането в зрелостта, затова за тях става невъзможно да приемат повече информация“. Но очевидно вкостяването на черепа изобщо не възпрепятства ръсенето на идиотщини, като се има предвид главата на сенатор Билбо.

* * *

В този раздел последната дума има писателят и ученият Артър Кларк: „Все още предстои да бъде доказано дали интелектът изобщо има значение в борбата за оцеляване на най-приспособените.“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА
НАИВНИ ПРЕДСКАЗАНИЯ
КРАЯТ НА БЕДНОСТТА, ВОЙНИТЕ И ПИЛЕТАТА, ПРОРОКУВАН ОТ ХОРА, НА КОИТО НЕЩО СА ИМ СЕ ОБЪРКАЛИ СХЕМИТЕ

Никога не подценявайте способността на експертите да обърнат всичко с главата надолу. Умните експерти също могат да объркат всичко и пак да съхранят репутацията си. Каква е тяхната тайна ли? Никога не се извинявай! Давай с рогата напред! Кажи още нещо авторитетно! Кой знае, този път може пък и да не сбъркаш! В крайна сметка човек не може непрекъснато да греши, нали така?!

* * *

Преди да се заеме със спасяването на Великобритания във Втората световна война, премиерът Уинстън Чърчил отделил от ценното си политическо време, за да направи едно далновидно предсказание в списание *„Популярна механика“*.

Според него с наближаването на 2000 г. фермерите вече ще са престанали да отглеждат цели пилета. За Чърчил този старомоден подход към птицевъдството бил чиста загуба на време. Затова предсказал, че в края на века селяните вече ще отглеждат пилешки гърди, крилца и бутчета — останалата част от птиците така и така била излишна.

* * *

Особено интересен е обратът, настъпил с едно друго наивно предсказание.

Чарлз Ръсел — основателят на сектата „Свидетелите на Йехова“, предрекъл, че вярващите ще намерят спасение до 1914 г.

Но когато 1914 г. минала и отминала без никакви надежди за спасение, той просто направил ново предсказание — че вярващите ще намерят спасение *след* 1914 г.

Рядък пример за изключително хитър ход от страна на пророк на апокалипсиса — да не определи финалната дата.

* * *

Какво е оптимист? Нещастник, който не разполага с необходимите факти.

Но за да върви по стъпките на производителя на коли Хенри Форд, човек трябва да бъде нещо повече от безпримерен оптимист.

През 1931 г., в най-тежките мигове на Голямата депресия, когато цяла Америка е залята от гладни и бездомни хора, Форд продължавал да настоява: „Това са прекрасни години, ала само малцина го знаят!“

Очевидно Форд е имал предвид малцината от неговата порода, които са били достатъчно прозорливи, та да си заделят някой и друг милион за черни дни.

* * *

Някакви си тридесет и пет години по-късно, след като Хенри Форд е изцелил света от Голямата депресия (или поне своя собствен), президентът Линдън Джонсън прихванал неговата треска и взел, та предсказал: „Съвсем скоро ще настъпят времена, когато в тази страна няма да остане нито един бедняк.“

Вероятно е използвал „скоро“ в смисъла на макросвета — на голямата картина. Още едно-две хилядолетия и ще елиминираме бедността завинаги!

* * *

А ето че на сцената излиза и психологът Кенет Кларк, който през 1936 г. предупреждава страната за настъплението на ново зло. „Хората, пристрастени към марихуаната, ще изгубят всичките си задръжки, всичкия си здрав разум. Те ще се превърнат в маниакални зверове, изпълнени с необуздана страст да убиват!“

Нещо ме кара да се запитам какво ли точно е пушил този човек.

* * *

През 1914 г. Никълъс Бътлър — ректор на Колумбийския университет, отправя следния пламенен зов: „Никоя цивилизована нация вече няма да позволи на своето правителство да я въвлича в надпревара във въоръжаването.“

Само да можеше този човек да ни види днес, когато нация след нация трупа арсенал до небето и нещата са стигнали дотам, че стига само на един да му докривее някоя сутрин, и като нищо ще унищожи целия свят!

От друга страна, възможно е изказването на Бътлър да съдържа сарказъм от Гандиевски тип — вероятно е искал да постави ударение върху израза „цивилизована нация“, в смисъл че такива вече не са останали.

* * *

Списание *„Върайъти“* е търговско оръжие на развлекателната индустрия, което прави обзор на филми и пиеси, като ги оценява не толкова по тяхната естетическа стойност, колкото по вероятността да влязат в бокс офис класациите. Поради тази причина е особено забавно да се проследи колко смешни могат да бъдат критиците в своите „предсказания“ там. Ето ви два подобни примера:

1. През 1964 г. списанието изпраща свой представител на премиерата на един мюзикъл, след което той пише: „Повече от ясно е, че това в никакъв случай няма да стане хит. Даже няма да се нареди в класациите!“

А кой е мюзикълът ли? *„Цигулар на покрива“* — един от най-големите хитове на Бродуей на всички времена.

2. „До юни ще му се види краят“ — предсказва „Върайъти“ през 1955 г., имайки предвид рокендрола. Само дето са забравили да уточнят кой юни точно.

* * *

Ето как един шеф на компанията „Юнивърсъл Студиос“ изпуска златен шанс, отказвайки да приеме някакъв млад актьор през 1959 г.: „Ъгълчето на единия ви зъб е отчупено, адамовата ви ябълка е прекалено изпъкнала и говорите твърде бавно.“ Сещате ли се за кого става въпрос? За Клинт Истууд, разбира се.

* * *

През 1954 г. Холивуд отхвърля още един актьор, кандидатствал за участие в политически трилър, защото не притежавал „президентска визия“. А въпросният актьор е Роналд Рейгън.

* * *

Президентът Ръдърфорд Хейс не е единственият умен човек, който е смятал новото изобретение на Александър Греъм Бел за безполезно. „Изобретението е наистина удивително, но кой би пожелал да се възползва от него?!“ — дивял се президентът по повод телефона на Бел.

Направо не мога да си представя, господин президент.

А кой още е пропуснал да забележи значимостта на това ново изобретение, което успя да свърже целия свят, че и за бонус да ни тормози ежедневно с отвратителни телевизионни реклами? Компанията „Уестърн Юниън“.

Бел предложил да продаде правата за производството на телефона на най-голямата телеграфна компания на САЩ. Но гигантът на американските комуникации от онова време му отказал. Шефовете на „Уестърн Юниън“ преценили, че телефонът никога няма да може да измести телеграфа.

Очевидно хората се нуждаели от събуждане по телефона. За нещастие никой не можел да им помогне, защото никой от тях не разполагал с телефон.

* * *

Опа!

Дейвид Лойд Джордж, някогашен премиер на Великобритания, разсеял страховете на света относно Адолф Хитлер в броените дни, преди той да започне Втората световна война, със следното предсказание: „Германия не е в състояние да обяви война на когото и да било!“

Но дори и немците да успеят да съберат няколко бойни единици за блицкриг, пак няма от какво да се притесняваме (според Джордж), защото „Германия няма никакво желание да напада която и да било европейска страна“.

А бе, Джордж, да си чувал някога за държави като Полша, Франция, Холандия… Май е по-лесно да изброим страните, които Хитлер не е нападнал. Че то какво остава? Като че ли само Германия.

* * *

Понякога и най-странните неща убягват на още по-странните хора.

Индийският водач на движението за пасивна съпротива Мохандас Ганди оценява по следния начина свой събрат в политиката през 1940 г.:

„Той демонстрира удивителни умения и очевидно печели победите си без особени кръвопролития. Изобщо не смятам Хитлер за толкова лош, колкото се опитват да го представят.“

* * *

Майор Джордж Елиът бил американски военен експерт с редкия талант да си прави харакири с предсказания, които се сбъдват — само че на обратно.

През 1938 г. Елиът предрекъл, че „войната между Япония и Съединените щати изобщо не е в сферата на разумната възможност“.

И тъй като Елиът бил всепризнат военен експерт, сигурно нацията си е отдъхнала, когато той я успокоил, че „японската атака над Пърл Харбър е стратегическа невъзможност“.

Но стратегическата некомпетентност на Елиът засегнала и друг континент.

През 1939 г. той уверил Съюзническите сили, че „шансовете за светкавичен удар на Германия над Полша са минимални“.

Така си е. На германците им трябваше цял месец, докато прегазят цяла Полша.

* * *

Студиото „Туенти Сенчъри Фокс“ е натрупало милиони от телевизионни програми. Но в началото изобщо не е било така.

През 1946 г. шефът на „фокс“ Дарил Занук махнал пренебрежително с ръка, когато някой му подхвърлил, че телевизията ще стане много популярна. Предрекъл, че „на хората със сигурност ще им писне всяка вечер да се взират в някаква си талашитена кутия“.

Занук не успял да схване, че когато на хората им писне да се взират в отегчителната кутия, просто ще заспят пред нея. Защото телевизията е идеална бавачка за възрастни.

* * *

Самюъл Пепис бил водеща личност в британското общество в началото на седемнадесети век. И като законодател на модата той веднага обявил една пиеса за „най-невзрачната, най-абсурдна

драматургия, която някога съм виждал на сцена“. Какво толкова е притеснило горкия човек? Шекспировият шедьовър *„Сън в лятна нощ“*.

* * *

През 1956 г. комедиантът Джаки Глийсън успокоил разтревожените родители из всичките петдесет щата, че Америка ще успее да надживее Елвис. „Той няма да просъществува още дълго! Гарантирам ви, няма!“

Вероятно е говорел за самия себе си.

* * *

Критикът Хауърд Томпсън от вестник *„Ню Йорк таймс“* съвсем му изпуснал края, при това два пъти, когато през 1968 г. заявил категорично: „Като погледна Робърт де Ниро и Джонатан Уордън, във втория откривам известна доза талант.“

Горкият Де Ниро продължил напред без никакъв талант, превръщайки се в един от най-великите актьори във филмовото изкуство.

А Джонатан… Джонатан чий, казахте?

* * *

При първото поставяне на сцена на *„Уестсайдска история“* продуцентите се нуждаели от известно финансиране. Но никой на Бродуей не пожелал да им помогне.

Прочутият тандем композитори на Бродуей Ричард Роджърс и Оскар Хамърстайн посъветвали продуцентите да се откажат от този свой проект, защото никога нямало да могат да намерят достатъчно млади актьори, които да се справят с изключително трудния музикален текст.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА
ТЪПИ СПОРТОВЕ — ЛЕТЯЩИ БЕЙЗБОЛИСТИ И БЕТОННИ ФУТБОЛИСТИ

Когато решите да търсите простотии в спортовете, не е необходимо да гледате много далече.

Треньорът по футбол Норм ван Броклин ни насочва в правилната посока, като казва: „Ако някога ми се наложи донор за трансплантация на мозъка, ще държа да бъде на спортен журналист, защото искам мозък, който никога не е използван.“

Хайде да видим как ще го надиграят играчите.

* * *

По време на един мач футболен фен се ядосал от селекцията на играчите, направена от треньора Уди Хейс. Затова изкрещял по посока на съпругата на Хейс: „Съпругът ви е пълен идиот!“

Ан Хейс свила рамене и заковала запалянкото с перфектен пас: „Че кой съпруг не е!“

* * *

Един от най-великите бейзболисти Руби Уодъл бил и един от най-жестоките пиячи в лигата си. По време на един запой в автобуса той обявил пред съотборниците си, че може да лети.

Успели да го удържат някак си, но когато стигнали в хотела той отворил прозореца и скочил.

Оцелял след падането. Когато на следващия ден изтрезнял Уодъл се разкрещял на Оси Шрек, с когото били в една стая, задето не му е попречил да извърши тази глупост.

„Да те спра ли? — изумил се Шрек. — Човече, та аз заложих на теб стотачка, че ще успееш!“

* * *

Мениджърът на филаделфийските „Жребчета“ Дани Озарк е казал следното за бейзбола, макар че то се отнася и за почти всички спортове, както и за почти всичко на този свят: „Половината от тази игра е на 90 процента работа на мозъка.“

* * *

Към безкрайния списък на идиотски спортни контузии вероятно ще заеме своето достойно място и следният случай.

През пролетта на 2003 г. бейзболистът от Милуоки Ричи Сексън си изкълчил врата, докато се опитвал да си сложи бейзболна шапка, прекалено малка за неговата глава.

Очевидно Сексън е трябвало първо да поработи върху техниката си за поставяне на шапки с треньора по поставяне на шапки, преди да рискува с една толкова сложна маневра.

* * *

А сега нека се върнем към кабинката на спортните коментатори, за да чуем следния бисер.

По време на пресконференцията за Суперкупата през 2000 г. един репортер се обърнал към играч от „Овните“ на Сейнт Луис със следния въпрос: „Как мислите, *овен* съществително ли е или глагол?“

— Постави „съществително“ на две червено, пък ще видим.

* * *

Ето какво се случва, когато се съберат спортист и писател, за да работят заедно по създаването на книга. Когато баскетболната звезда Чарлз Баркли установил, че е бил цитиран неправилно в собствената си автобиография, изрекъл мрачно: „Трябваше първо да я прочета!“

* * *

Запитвали ли сте се някога защо треньорите по футбол не ходят на сбирките на клуба на интелигентните „Менса“, за да си събират оттам играчи?

Защото нямат желание да гърмят със защитници, които да премислят два пъти, преди да се втурнат срещу играчи като Джим Тейлър, който обяснява подхода си към управление на топката по следния начин: „Най обичам да чувам около себе си хрущящи кокали!“

* * *

За крокета не е необходим партньор. Много хора биха казали, че това изобщо не е спорт, а нещо, с което да се занимаваш в задния си двор, докато се опекат пържолите.

Историята познава обаче и фанатици на тема крокет. Такъв е бил и английският писател Джордж Бърнард Шоу. През 1950 г., вече на деветдесет и четири годишна възраст, Шоу си играел любимата игра, когато внезапно пропуснал един хубав удар и побеснял. Следващия път замахнал толкова яростно срещу топката, че се подхлъзнал, счупил си крака и починал от последиците.

* * *

Когато най-големият шут в бейзбола Бил Вийк ръководел отбора на „Пивоварите“ от Милуоки, не раздавал шапки и бухалки, както правели останалите отбори. Той дарявал почитателите си с гълъби, коне и огромни блокове лед.

„Не, Чарли, сега си прибери ледчето в джоба! Ще играеш с него, когато се приберем вкъщи!“

А когато градът организирал банкет в негова чест, Вийк се появил със спортна риза, защото мразел официалното облекло. А всички останали мъже, присъстващи на великото събитие, носели смокинги.

Когато Вийк приел наградата, той се обърнал към тълпата и заявил: „За първи път виждам 1200 сервитьори, обслужващи един-единствен клиент!“

* * *

Бронко Нагурски — великият нападател на „Чикагските Мечки“ през 30-те години на XX век, обичал да бяга с приведена глава, разоравайки защитната стена на противника, често привличайки ги към крайната зона — ако, разбира се, те нямали достатъчно ум да се спрат навреме.

Обяснявал този свой нетрадиционен стил на бягане като акт на милост от своя страна. С приведена глава не можел да види страха в очите на противниковата защита и да се изкуши да „бъде разтопен от съчувствие към тях“.

* * *

И отново с великия Бронко и мача, когато той бягал толкова стремително, за да отбележи гол на „Ригли Фийлд“, че разбил тухлената стена отсреща. Нагурски съборил няколко тухли и пробил дупка в стената. Продължил да си играе, докато не извикали зидари да оправят стената.

По време на друг мач пък Бронко се врязал в защитата на „Редскинс“, отскочил от мрежата на вратата и се фраснал в една бетонна стена.

Когато по-късно се върнал на скамейката, той споделил с колегите си: „Мамка му! Този последният пич беше много як!“

* * *

Бейзболният колос Бейб Рут веднъж огладнял по време на мач и нагълтал девет хотдога, два сандвича и шест бутилки газирана вода, като накрая за десерт си ръфнал една ябълка и едва тогава отново излязъл на игрището.

По едно време обаче му прилошало толкова много, че трябвало да бъде изтеглен от терена и веднага откаран в болница, където човекът се оплакал: „Знаех си, че не трябваше да ям онази ябълка!“

Може би неговият съотборник Уейт Хойт е прав за удивителния Бейб, като казва: „Този човек произхожда от дърво. Той не е човешко същество?“

* * *

Вярно е, че повечето от бейзболистите са много суеверни, но Бейб Рут ги бие и по този параграф. Той смятал, че ако преди мач срещне на улицата човек с физически недъг, ще има късмет. Затова за сезона на 1928 г. той нает човек с гърбица, който трябвало да му пресича пътя преди всеки мач.

* * *

Професионалният играч на голф Марк Калкавекиа обяснява защо преди определен удар винаги поглежда към дъската с резултата: „Държа да знам дали се налага да направя някоя глупост, или този път не се налага.“

Доста спортисти вероятно ще подкрепят тази мисъл.

* * *

През седемнадесети и осемнадесети век на английските състезателни коне давали такива невъобразими имена, че от наша

гледна точка звучат шантаво дори за кон.

Ето някои от любимците на публиката: Целувка-в-ъгъла, Защо-ме-пренебрегваш, Обърни-се-Томи, По-сладка-облечена, Виж-ги-и-ги-хвани, Джени-ела-при-мен, Джак-ела-ме-погъде-лнчкай. Класацията обаче се оглавява от великия Аз-съм-малък-съжали-ме.

* * *

Докато загрявал преди един мач, пичърът на бруклинските „Доджъри“ Френчи Бордагарей цапнал по главата мениджъра си Кейси Стенджъл, след което направил страхотен мач.

Накрая Бордагарей достигнал до феноменален извод за своята бъдеща стратегия. Обърнал се към Кейси и заявил: „Мисля, че мога да продължа да печеля все в този дух. Стига да ми разрешаваш всеки ден да те цапвам по главата за късмет!“

Нека вдигнат ръка всички, които биха желали да се възползват от тази стратегия при следващата оперативка при шефа!

* * *

Пред една фитнес зала в Южна Калифорния инсталирали ескалатор от паркинга до вратата на салона, та да не се налага хората да изкачват всичките онези петнадесет стъпала, водещи към парадния вход.

По този начин феновете на фитнеса можели първо да се качат на ескалатора, за да стигнат до залата, където пък можели да се качат на бягащата пътечка, за да изгорят натрупаните калории.

Ето ви една идея, плъхове с плъхове! Ако побягате нагоре-надолу по онези стълби пред вратата около час, ще си направите страхотна тренировка, като при това ще си спестите таксата за фитнеса!

* * *

Три световно идиотски спорта:

1. Маратонско шамаросване.

През 1931 г. двама руснаци от Киев се заели да поставят световен рекорд по издръжливост в относително неизвестния съветски спорт по шамаросване през лицето. Успели да издържат тридесет часа, след което дори не били ядосани един на друг. Или поне не и в началото.

2. Мъркане:

Това е уелска игра, при която мъжете се сграбчват за раменете и започват да се ритат по пищялките, докато единият от тях не изреве. Защо тогава уелсците не са успели да завоюват света?

3. Пълзене на дълги разстояния:

Един тексасец на име Ханс Мъликин пропълзял три хиляди и двеста километра от своя щат до столицата на САЩ Вашингтон. Защо ли? Е, нали все някак си трябвало да сложи мъркането в малкия си джоб!

* * *

Нека отново се върнем към кабините на пресата, където журналистите дават мило и друго, само и само да не пропуснат нещо остроумно. Спортният коментатор на нюйоркския „Ивнинг трибюн“ Роб Робъртс през 1990 г. родил нещо забележително, когато заявил надменно: „Ако отборът на «Бъфало Бил» успеят да стигнат до Суперкупата, ще бутам фъстък с носа си по цялата главна улица!“

Онзи, дето го зърнахте да бута фъстък с носа си преди няколко месеца, беше именно Робъртс. Защото „Бъфало“ взеха, че му развалиха прогнозите, като се изкачиха на първите места за Суперкупата (преди да загубят, разбира се). А Робъртс беше принуден да понесе последствията от остроумието си.

* * *

Спортистите често експериментират с нетрадиционни тренировъчни техники. Ала нищо не може да се сравни с режима,

който си наложил бейзболистът Уолтър Броуди, за да влезе във форма за сезона на 1896 г.

Всеки ден преди началото на сезона Броуди яздел по петдесет километра, а после се борел с тренирана мечка. През сезона обаче успеваемостта му намаляла със седемдесет точки.

* * *

Преклонението на запалянковците по спортните величия си има и някои неочаквани странични ефекти. Например човек, който прилича на определена спортна звезда, може да реши да мине за същата тази звезда — за да си спечели безплатно питие в кръчмата или дори за някои по-нечестиви облаги.

Един такъв двойник се сблъскал с труден проблем. В лице той приличал много на великия център-нападател на бостънския „Селтик“ Бил Ръсел. Но с една дребна подробност — Ръсел бил висок почти два метра и десет сантиметра, а двойникът му — с около двадесет и пет сантиметра по-малко.

Фалшивият Ръсел разправял наляво и надясно по кръчмите, че си е направил операция за скъсяване, за да може да влиза по-лесно в своя мерцедес.

* * *

Президентът Джералд Форд бил голям почитател на спорта — по свой начин. „Много обичам спорта — казвал често той. — Винаги, когато мога, гледам детройтските «Тигри» по радиото.“

* * *

Нищо чудно президентът да се е познавал и с онази жена от щата Ню Хемпшир, която си построила къща в края на едно игрище за голф,

а после започнала да съди местния голф клуб заради множеството топки, които се приземявали в градината ѝ.

* * *

Световната федерация по бридж се опитала да убеди Международния олимпийски комитет да включи бриджа в Зимните игри на 2002 г. Защо точно Зимните игри? Защото в Летните вече се били наредили прекалено много спортове.

Обаче правилата са ясни — Зимните олимпийски игри трябва да включват единствено спортове, които се играят върху сняг или лед. Защо пък не?! Какво ще кажете за бридж върху ледената пързалка?

* * *

Не всеки може да ръководи бейзболен отбор. Налага се да имаш визия. Точно такава визия имал и мениджърът на филаделфийските „Жребчета“ Дани Озарк, когато дал следната оценка на един от своите играчи: „Ограниченията на Майк Андрюс са безгранични!“

* * *

Още една тъпа спортна контузия.

Един баскетболист от щата Мисисипи ударил топката толкова силно, че тя отскочила, цапнала го по главата и го повалила в безсъзнание.

* * *

Собственичката на отбор от Синсинати се опитала да привлече добрия късмет към своите играчи, като натъпкала топка козина от своето куче в панталоните на мениджъра.

* * *

Когато през 2000 г. телевизионният канал Си Би Ес излъчвал турнирите по голф, задължително пускал от време на време предварително записани птичи трели за постигане на специален — природен — ефект.

* * *

Риболовът спорт ли е наистина? Комикът Стивън Райт има интересна гледна точка по въпроса: „Неуловима е границата между риболова и стърченето на брега като идиот.“

* * *

Възможно ли е да намалим скоростта в спорт, базиращ се именно на нея? Странна идея наистина. И все пак точно това се случило с колоезденето през 1934 г.

Всъщност такова било решението на управителното тяло на колоездачите — Международният съюз по колоездене, който забранил завинаги използването на полегнали велосипеди в този спорт. Защо ли? Защото колоездачите, излегнали се на столоподобните возила, можели да развиват далеч по-голяма скорост от колегите си с традиционни „двуколки“.

* * *

През 2002 г. играчът на „Янките“ Рубен Ривера откраднал ръкавицата и бухалката на своя съотборник Дерек Джетър и ги продал за 2500 долара на магазин за спортни трофеи. В същото това време Ривера получавал милиони, за да играе бейзбол.

* * *

През 1781 г. Даниел Мендоса от Лондон станал шампион по бокс на Англия в тежката категория. Ала мнозина негови колеги отказвали да му признаят титлата, защото той отказвал да реве и крещи неистово като останалите яки момчета в групата.

Вместо крясъци Мендоса използвал внезапни удари, контролирал движенията на краката си и прилагал интелигентна стратегия, за да печели. За мнозина всички тези способи били равностойни на измама в бокса.

* * *

И накрая нека не забравяме, че човек може да извърши някоя огромна простотия и все пак да извлече полза от това.

Когато бейзболистът Майк Шмид бил на пет годинки, се покатерил на едно дърво и сграбчил електрическия кабел, вързан за него. Токът го ударил моментално и сърцето му спряло. Ала когато тупнал на земята, сърцето му отново тръгнало.

Много години по-късно, вече като спортна звезда, Шмид казва: „Често се връщам в спомените си и се чудя защо онова глупаво хлапе не загина. Може би точно поради тази причина работя толкова упорито — не ми се ще да се окаже, че съм пропилял този невероятен втори шанс!“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА
ВЛАСТТА НА ГЛУПОСТТА
ЗА НЕПРИКОСНОВЕНАТА СЯНКА И ПИЯНИЦИТЕ ПО ПЛАТНОТО

Какво правят хората, когато се сдобият с прекалено много власт? Уреждат човешки зоологически градини, причиняват дефицит на тоалетна хартия и организират единодушното си избиране.

* * *

По време на Френско-пруската война през 1871 г. войниците откраднали хиляда картини от великия художник Камий Писаро. След това войската изтръгнала платната от рамките им, за да си постеле суха пътека през едно кално поле.

* * *

През шестнадесети век руският цар Иван Грозни избивал по хиляда души на ден. Статистически погледнато, представете си колко трудно му е било на човека през онези векове да поддържа подобна бройка без наличието на оръжия за масово унищожение!

Ами ако Иван решал да си вземе почивен ден в неделя или да отскочи за седмица на море? Яко щял да изостане царят, та какви ли адски усилия щяло да му коства да навакса!

* * *

Първите талони за паркиране се раздавали още преди повече от две хиляди години в Ниневия (днешен Ирак) на хората, които

паркирали колесниците си на кралския път.

Каква е била таксата ли? Смърт чрез набиване на кол.

Яки колонки ще да са имали тогава.

* * *

Първата зоологическа градина извън Китай е била построена от царете на ацтеките през шестнадесети век. Зоологическата градина предоставяла и достъп за инвалиди — по начин, малко по-различен от удобствата, които изграждаме днес.

Хората с някакъв недъг се държали затворени в клетките на зоологическата градина. Ацтекският елит гледал на тях като на любопитни експонати — точно както се отнасял и към затворените животни.

* * *

През 30-те години на XX век Хитлер забранил Мики Маус в Германия. Същото направил и Мусолини в Италия, както и Сталин в Съветския съюз.

* * *

Когато Джей Едгар Хувър бил начело на ФБР, на агентите било строго забранено да вървят в неговата сянка.

* * *

По време на изборите през 2002 г. около 11 милиона иракчани гласували, за да си осигурят властта на Саддам Хюсеин за още седем години. Колко са гласовете „против“ ли? Нула.

А в Съединените щати дори и сладоледът не се радва на пълно единодушие.

„Това е уникална демонстрация на демокрацията, която превъзхожда всички останали форми на обществено устройство“ — обяснил спокойно един от приближените на Саддам.

* * *

Забраняването на определени произведения на изкуството — една от любимите практики на управляващите, не е тактика за всяване на смут, измислена от нашите полудели за власт политици. Хората, които си мислят, че разбират от всичко, щъкат по земята векове наред.

През 1573 г. италианският художник Паоло Веронезе бил изправен пред Инквизицията и обвинен в светотатство, защото картината му *„Тайната вечеря“* включвала образи, обидни за църквата: клоуни, пияници и протестанти.

Защитната пледоария на художника имала удивително модерен характер: „Рисувам си картините така, както ми харесва!“ Колкото и да не е за вярване, той не бил смален наполовина заради тази своя забележка. Но все пак Църквата му наредила да премахне всички обидни образи от платното.

Веронезе пак успял да надхитри властимащите, при това живял достатъчно, за да разкаже за това! Как го е постигнал ли? Просто променил заглавието на картината, наричайки я *„Празник в къщата на Леви“*. Църквата не можела да протестира срещу наличието на пияници и протестанти в картина за евреи, защото според нея подобни отрепки се срещали именно по такива места.

* * *

Трима управници — мегаломани, съревноваващи се за титлата „Царствен празноглавец“:

1. Китайският император Ли Хсуи назначил по един придружител на всеки от своите пекинези. Не че императорът се

притеснявал, че някой ще тръгне да извършва покушение над живота на кучетата му. Просто се притеснявал да не би някои по-големи песове да се опитат да нападнат безценните му малки любимци.

2. Когато императорът на Свещената Римска империя Венцеслаус не одобрявал храната, която му слагали на масата, заповядвал готвачът да бъде изпечен жив. Ама нали това не е същият онзи добър крал Венцеслаус, за когото всички пеят с умиление на Коледа? Или пък е?

3. Ако кралицата на Мадагаскар — Ранавалона, виждала в съня си хора, които познавала, още на другата сутрин ги привиквала в своя палат и заповядвала да бъдат екзекутирани.

* * *

Някои от най-богатите мъже в Европа в началото на двадесети век били двойниците, наемани да се представят за оръжейния магнат сър Базил Захароф. И докато двойниците му се веселели из казината на Монте Карло и модните журове в Лондон, Захароф правел милиони, осигурявайки оръжия и амуниции и за двете страни във военния конфликт между Турция и Гърция, а после и между Русия и Япония.

А по време на Първата световна война той се превърнал в милиардер, като въоръжавал всички страни участнички.

Двойниците на Захароф били принудени да се справят само с едно неудобство, свързано с иначе приятната им работа — мнозина от тях били убити вместо своя покровител.

* * *

Влашкият княз Влад III Дракула е един от образите, вдъхновили Брад Стокър, за да създаде прочутия си филм за вампира Дракула.

Истинският княз Дракула (на румънски думата означава „син на дявола“) измислил уникален план за изкореняване на бедността в неговата страна.

Поканил всички бедняци в своя дворец на угощение. След като хората пристигнали, войниците заковали вратите и капаците на

прозорците и подпалили банкетната зала. Така всички бедняци изгорели. Край на бедността.

* * *

Фредерик Вилхелм I — крал на Прусия през осемнадесети век, пръснал цяло състояние, за да си подсигури полк от гиганти — прочутите Потсдамски гигантски гвардейци, събирани от цял свят.

Великаните, много от които се извисявали на повече от два метра височина, били обучавани да маршируват успоредно с каретата на краля и да се държат за покрива й.

Въпреки слабостта си към колосите кралят се отнасял към тях толкова брутално, че много от тях се разбунтували и напуснали. А онези, които били заловени, трябвало да се простят с някой от крайниците си и да прекарат остатъка от живота си в затвора.

* * *

По същото време, когато Шекспир просвещавал света, хората, управляващи Англия, наказвали народа за какво ли не. Псуването например се наказвало с изтръгване на езика, дамгосване или екзекуция.

* * *

През петнадесети век Европа представлявала касапница, в която жадните за власт били посичани от лудналите от власт. Трите най-харизматични фигури на това войнствено столетие — френската Жана д’Арк, италианският Савонарола и Джон Хюс от Бохемия — били изгорени на клада по заповед на управляващите.

* * *

От 1481 г. в продължение на четиристотин години Католическата църква налагала властта си чрез ауто-да-фе — публично изгаряне на хора, обвинени в еретизъм (което за християните означава хора от други религии).

Незнайно как на църковните власти очевидно им убягвала иронията, че измъчват и усмъртяват по най-жесток начин хиляди невинни в името на Христос — самият той също измъчван и убит по жесток начин, задето е проповядвал любов, мир и толерантност.

* * *

Векове наред католиците и протестантите се измъчвали и убивали едни други (както и всички останали, случили се наблизо) в името на Принца на мира. Голяма част от тези издевателства са рожба на болните мозъци на мъже, които изгарят от копнеж по властта и използват религията като извинение, за да унищожават всичко живо по пътя си.

А какво да кажем за жените, които повечето общества съзнателно лишавали от власт и право на мнение? Интересен пример представлява историята на Бланш Гамон — френска хугенотка от седемнадесети век, която била жестоко малтретирана заради религиозните си вярвания от… други жени.

Шест ревностни католички съблекли Бланш, вързали, ръцете, увесили я на гредата на покрива, а после започнали да я бият до припадък, повтаряйки непрекъснато: „Моли се на твоя Бог! Моли се на твоя Бог!“

Гамон била с мистичен уклон и за нея било истинска чест да понесе болка в името на Христос, така че успяла да превърне страданието си в религиозен екстаз.

Това обаче още повече озверило католичките, които се разкрещели: „Да удвоим ударите си! Тя не ги чувства!“

Този подход не ви ли напомня за методите, които римските власти приложили при разпъването на Христос?

* * *

Един от първите конгресмени на щата Вирджиния — Джон Рандолф, вдигнал високо летвата за поведението на политиците още в началото на деветнадесети век. Ако пажовете нещо не му харесвали, той започвал да ги шиба с камшика си.

Ама че наглост! За кого се мисли този конгресмен — за сенатор ли?!

* * *

Уилям Рандолф Хърст използвал мощта на своята вестникарска империя, за да срине великия филм на Орсън Уелс — *„Гражданинът Кейн“*, който всъщност представлява сатира на самия Хърст като магнат.

Колкото и да не ви се вярва, през 40-те години на XX век властта на Хърст била толкова голяма, че когато филмът бил номиниран с осем „Оскар“-а, при всяко тяхно споменаване по време на церемонията по награждаването и филмът, и неговият създател били освирквани.

Да не си помислите, че хората, опитали се да сринат със земята лента, която днес се смята за истински шедьовър, са били служители на Хърст? Нищо подобно. Това били холивудски знаменитости и филмови магнати, които се обърнали срещу своя колега, за да подкрепят човека, който им разрушавал индустрията.

* * *

Джони Карсън — един от най-популярните американски телевизионни водещи на токшоу през 70-те години на XX век веднъж си направил шега, която обаче станала причина за национална паника. Една вечер Джони заявил, че „тоалетната хартия изчезва от рафтовете на супермаркетите“.

Нищо подобно. Не съществувало такова неща като дефицит на тоалетната хартия. Обаче зрителите предпочели да вярват на Карсън вместо на собствените си очи.

На следващия ден всички магазини в Щатите били залети с хора, блъскащи се да купуват тоалетна хартия — и то в количества, с които

щели да изкарат месеци наред.

До обяд тоалетната хартия наистина изчезнала от магазините. А на шашнатите производители на тоалетна хартия им трябвали три седмици, за да възстановят нормалното стокоподаване на артикула си и да напълнят отново магазините с рула.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА
ВОЕННИ НЕРАЗУМИЦИ
ЗАЩО ГЕНЕРАЛИТЕ НЕ СА В ЗАТВОРА

Защо винаги става така, че само най-големите глупаци обират най-многото звездички в армията?

Ти не си ли чувал за такова нещо като военна традиция, бе, войнико?! А сега мирно и ходом марш да превземеш онзи хълм ей там! Почти сме сигурни, че муниците на врага са привършили. А ако все пак успееш да се довлечеш обратно, ще благоволим да ти начукаме канчето с няколко идиотски образци на военни маневри.

* * *

По време на Корейската война генерал Дъглас Макартър превишил правомощията си и не изпълнил заповед на президента Хари Труман, който веднага поискал оставката му.

„Уволних го *не* защото е тъп кретен — обяснил по-късно Труман, — макар че си е точно такъв. От друга страна, при генералите да си кретен не е незаконно. Ако беше така, три четвърти от тях отдавна щяха да са в затвора.“

* * *

Когато човек погледне богатия асортимент от смъртоносни оръжия, които са на разположение на американските военни, може би ще си каже, че вече няма никакъв смисъл да се измислят нови машини за убиване.

Един от именитите военни инженери на Европа споделя същото мнение. Той изтъква: „Ще загърбя всички идеи за нови разработки и

военни машини, защото те вече са достигнали своите предели и за усъвършенстването им не виждам никаква надежда.“

Кой ли е бил този прозорлив военен гений? Юлиус Фронтиниус — създател на оръжия, който е спомогнал за превръщането на Римската империя във водеща военна сила през първи век от новата ера.

* * *

Фелдмаршал Леберехт фон Блюхер от Прусия помогнал за сразяването на Наполеон при Ватерло. Но извън бойното поле той представлявал огромен проблем за съюзниците си. Бил дълбоко убеден, че френски шпиони нагряват пода на стаята му, за да му изгорят краката. Затова прекрачел ли прага, тръгвал задължително на пръсти.

* * *

По време на официалната си визита в Япония през 2002 г. президентът Джордж Уокър Буш казал в речта си следното: „Вече век и половина Америка и Япония поддържат един от най-великите и непоклатими съюзи на нашето време.“

Нещо май му се губи Втората световна война на този президент!

* * *

Американската армия може да ви предложи многобройни уроци, сред които особено важен е следният: ако в началото не успееш, веднага се престори на успял.

По време на инвазията в Нормандия през Втората световна война американските генерали планирали войските им да дебаркират на Омаха Бийч, а после да навлязат във вътрешността, скрити зад

булдозери и танкове, които пък на свой ред да сринат защитните укрепления на немците.

Обаче танковете и булдозерите нещо объркали пътя и не успели да се доберат до брега. Затова войниците, които падали като зрели круши под обстрела на немския огън, се принудили да измислят свой собствен план за придвижване. Накрая успели да превземат брега, като нападнали немската защита по фланговете.

След края на битката генералите упорито отстоявали своята сбъркана стратегия, въпреки че тя очевидно не сработила. При разбора на мероприятието побързали да заключат, че всичко е минало според първоначалния план.

* * *

Британският учен Джефри Пайк се опитал да „зариби“ Британското върховно командване с един чудноват план за победа над германската армия по време на Втората световна война. Идеята му била немските бойни позиции да бъдат нападнати от две вълни — първата да бъде глутница санбернари с бъчонки бренди на врата, които да напият войниците, след които да тръгне втората вълна — английските войници, които ще могат да атакуват врага безпрепятствено.

* * *

И за да не изостава от смахнатата британска военна мисъл, американският военен теоретик Луис Фийзър предложил план за поражение на японците по време на Втората световна война — да се пуснат прилепи, към които са завързани миниатюрни бомби с напалм. Прилепите ще бъдат пускани над японските градове от самолети и така ще подпалват сградите.

Въпреки че прилепите бомбардировачи така и не влезли в битка, американската армия действително подложила на изпитание теорията на Фийзър. Какво се е случило ли? Ами изгорили една от собствените си сгради.

* * *

По време на битка, когато не държиш врага под око, най-добре е да държиш под око приятелите си.

Първият загинал немски войник по време на Втората световна война не е убит нито от британците, нито от французите, нито от американците. Тази работа свършили неговите съюзници — японците, в Китай.

Първият американски войник също не е загинал от вражески куршум, а от куршумите на американските съюзници — руснаците — във Финландия.

* * *

Когато военните търсят човек да измисли име на поредната им кампания, защо винаги трябва да извикат в запас някого чиито родители са го кръстили Бозо?!

По време на Виетнамската война кампанията за пускане на бомби над Северен Виетнам е наречена „Тътнеща гръмотевица“. А когато кампанията се проваля, американците войници започват да я наричат „Тътнеща глупотевица“.

А после идва ред и на „Безкрайна справедливост“ — измисленото от Джордж Уокър Буш име на неговата лична кампания срещу ислямския тероризъм. Проблемът в случая е, че това име се възприело като обида от абсолютно всички мюсюлмани (включително и онези, които Буш много държал да превърне в съюзници), защото те го възприемали като знак за религиозен фанатизъм.

Поради тази причина името на кампанията било скоропостижно променено на „Трайна свобода“, което също би могло да се тълкува доста негативно — като например, още колко точно американска свобода от този тип ще трябва да изтърпим, докато ни освобождават от телата ни, като хвърлят бомби над нашите глави?

* * *

Ние, американците, може и да не сме световни полицаи, но със сигурност сме световни прахосници. Никой не може да се сравни с американската армия по пилеене парите на данъкоплатците. С изключение може би на американските военновъздушни сили.

Ето какво се запитали голямоглавите в главния щаб на ВВС през 1990 г.: „Абе, шумът от нашите реактивни самолети да не би да смущава бременните кобили?“ И взели, че си дръпнали някакви си 100 000 долара от нашите пари, за да проучат въпроса.

Какъв е отговорът ли? Категорично, може би.

* * *

Ако през 1989 г. не сте били в бизнеса с тоалетни чинии, голям пропуск! Можело е да натрупате цяло състояние. Защото именно тогава Пентагонът решил да купи капаци за тоалетни чинии за своите товарни самолети. За две хиляди долара. Всеки.

Щеше да им излезе къде-къде по-евтино, ако бяха отскочили с някой самолет до местния супермаркет.

* * *

През 1990 г. американската армия решила да угоди на своите овластени политически приятели, като позволила на отбрани цивилни да стрелят по мишени на армейските полигони. Струвало им само 5 милиона.

Може би когато започне следващата война, генералите ще изпратят на бойното поле и своите приятелчета от местния „стрелкови клуб“.

* * *

Гражданската война започнала, когато силите на Конфедерацията нападнали форт Съмтър в Южна Каролина. И въпреки че

бунтовническият огън не спрял през целия ден, нито един човек зад стените на форта не бил убит.

А после, когато войниците на Съюза решили да предадат укреплението, изстреляли салют с пушките си, преди да тръгнат с маршова стъпка навън. И този салют убил един от собствените им хора — първият човек, загинал по време на Гражданската война.

* * *

В първата книга от тази серия простотии разказах за идиотските жестокости по време на Френската революция, когато в ненаситната си жажда за кръв революционерите убивали всички по пътя си, а често и себе си.

Но тогава забравих да ви разкажа за съдбата на Антоан Лоран Лавоазие — един от най-великите учени на Франция, който бил екзекутиран от революционерите като обикновен престъпник.

А какво е било престъплението му ли? Че е учен.

Лавоазие се отправил към гилотината във философско настроение, като отбелязал, че тя „му спестява неудобствата на старостта“.

* * *

По време на Виетнамската война американските войски били снабдени с автомат AR-15. Обаче той се оказал толкова ненадежден, че накрая повечето американски войници го заменили с руските автомати, иззети от вражеските войски.

* * *

Когато генерал Къртис Лимей оглавявал Стратегическото командване на военновъздушните сили по време на Студената война,

описал обстоятелствата, при които би предприел превантивен ядрен удар срещу Съветския съюз.

А когато му напомнили, че превантивните удари са в разрез с политиката на Съединените щати, той махнал с ръка и отговорил: „Може и да е в разрез с националната политика, но не и с моята!“

* * *

Коя е най-голямата грешка през Втората световна война ли? Какво ще кажете за японското нападение над Пърл Харбър на 7 декември 1941 г.?

Да, изненадващата атака наистина намалила драстично бойните единици на американската флота. Но също така принудила Съединените щати да обявят война на Япония.

Ако японците се бяха задоволили да заробват по-малки държавици из Тихия океан, то Щатите вероятно щяха да концентрират усилията си върху германците и напълно да игнорират японците.

Обаче японските военни стратези решили, че Съединените щати не са достатъчно силни, за да водят едновременно две войни — в Европа и в Тихия океан. Но са си направили сметките без кръчмаря.

* * *

Помните ли Битката при Киска през Втората световна война? Надали. Холивуд не прави филми за подобни битки.

Киската офанзива представлявала опит на обединените американски и канадски сили да измъкнат Алеутските острови от японците.

Отначало нещата вървели доста добре. Корабите на флота обградили острова, после от тях се изсипали 35 000 войници и превзели Киска, изгубвайки само двадесет и един от своите.

Е, броят на загиналите е можел да бъде и по-голям, ако не беше един важен фактор — на острова нямало нито един японски войник. Убитите били от приятелски огън.

* * *

По време на Втората световна война, когато американците и британците предприели контраатаката си и започнали инвазията в Нормандия, немските генерали оставили Съюзниците да напреднат към вътрешността, защото не искали да будят Хитлер с тази лоша новина. Всички прекрасно знаели раздразнителността на фюрера.

* * *

Всеки ученик (и любител на тъпите вицове) знае, че войските на Ханибал са прекосили Алпите на слонове. Обаче хората често забравят, че почти всички слонове загинали по време на това непосилно за тях пътешествие.

Но оттук се налага заключението, че историята възнаграждава единствено оцелелите и ездачите. Защото Ханибал щеше да бъде просто един от множеството временно успели завоеватели, ако не беше избрал този уникален, макар и също толкова временен метод на придвижване. В този смисъл спокойно може да се каже, че историята възхвалява и забележителните провали.

* * *

През 2002 г. двадесет британски бойни кораба обсипали с дъжд от мини и куршуми испанския бряг. Когато ученията приключило, местният полицай се приближил и обяснил на моряците, че е трябвало да се упражняват малко по-нататък, няколко мили по на юг — в британската част на Гибралтар.

След това говорителят на британското военно министерство се извинил за грешката с думите: „Не сме се опитвали да превземем Испания и нямаме подобни намерения и за в бъдеще.“

* * *

През 270 г. н.е. римският император Клавдий II забранил брака, защото смятал, че женените мъже са прекалено слаби, за да бъдат добри войници. Те непрекъснато мислели за жените и децата си, вместо да маршируват храбро към смъртта за честта и славата на Рим и на император Клавдий.

* * *

През 1597 г. графът на Есекс разположил своите кораби край бреговете на Азорските острови, за да постави в капан корабите с испанската съкровищница. Но в последния момент графът решил да промени позицията на корабите си. Испанските кораби просто преминали точно през позициите, които наскоро били напуснати от англичаните, и успели да избегнат блокадата.

* * *

През 2003 г. от Главната счетоводна агенция установили, че офицерите от морската пехота използват правителствените кредитни карти за невоенни цели. Офицерите си купували билети за спортни мачове и за финансиране на мисиите си в стриптийз клубовете, използвайки парите, отпуснати им по служебна линия. И точно тези хора планират американската стратегия за надхитряне на врага?

* * *

През Втората световна война американските бомбардировачи били снабдени със системи за насочване, които да помогнат на пилотите да открият по-лесно целта.

Но не щеш ли, оказало се, че след първоначалното попадение тези системи изгубвали целта вследствие нарушаването на балистиката от вибрациите на картечния огън.

Щом се лишили доброволно от новите системи, пилотите лишили и врага от временните предимства.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ЗАКОТВЕНИ КИТОВЕ В ПАРАДА НА ТЪПАЦИТЕ И ДРУГИ ПОДБРАНИ ОБРАЗЦИ НА ИДИОТИЗМА

Щом глупостта е в състояние да устои на атаките на интелекта, колко му е да се противопостави и на опитите да бъде класифицирана! Простотията е изключително съзидателно нещо, защото не познава никакви граници — както ще видим и от следващите страници.

* * *

След като се преместила да живее в малко градче, една жена се обадила на кмета, за да се оплаче от забранителния знак с рисунка на елен, пресечен с Х, поставен близо до къщата й. Обяснила, че точно на това място камионите непрекъснато блъскат елени, така че щяло да бъде по-добре на животните да им се подсигури друго място за пресичане — някъде, където ще е по-безопасно.

* * *

Какво количество ирония сте в състояние да изтърпите? Един нюйоркчанин осъдил града за телесна повреда, защото се спънал в улична дупка.

И какво му е тук ироничното, ще кажете! Човекът работел в общината на града. И в задълженията му влизало инспектирането на градските улици за дупки.

* * *

Дори и Удсток не може да се сравни с подобен рок фестивал.

Жителите на две съседни селца в Индия всяка годинака организират фестивал, при който се подреждат на двата бряга на реката и започват фестивала по хвърляне на камъни. При него хората от двата бряга на реката се замерят с камъни.

Изненадващото е, че ежегодно от полесражението се оттеглят стотици ранени участници във фестивала.

* * *

В повечето големи градове на всеки десет квадратни мили се падат по четири, заети от коли. А само в Съединените щати над 60 000 акра земя е посветена на огромните супер- и хипермаркети.

* * *

На всяко истинско фламинго в Съединените щати се падат по седемстотин пластмасови.

* * *

През 2003 г. една стюардеса докладвала за евентуална терористична заплаха, защото в отворената от нея бутилка шампанско не се появили никакви балончета.

Когато самолетът се приземил, подозрителното шампанско веднага било отнесено за анализ при специалистите. Какво открили ли? Че си имат работа с изветряло шампанско.

* * *

Единадесет жаргонни термина за „идиот“:

Всеки смята всички останали за глупаци. Но не и аз, разбира се. Отношението „НИЕ/ТЕ“ се демонстрира особено ярко в жаргонните термини, използвани от различните професионални групи, когато разговарят за клиенти, цивилни и всички други хора извън техния кръг.

1. ПГДЖ е съкращението, с което лекарите и медицинските сестри наричат пациент, който е „Прекалено Глупав, за Да Живее“. А дебелите пациенти, които се нуждаят от помощ, за да се надигнат от леглото, са заслужили прозвището „закотвени китове“.

2. Издателите на таблоиди наричат всяка филмова звезда с по-необичайни характеристики „холихахо“. А какво е „трениран тюлен“? Експерт, който се води на щат към таблоидите и който е готов да придаде достоверност на всяка абсурдна нелепица, която излиза на хартия.

3. Брокерите наричат някои свои клиенти „босоноги пилигрими“. Това са онези достатъчно тъпи образи, които могат да бъдат накарани да инвестират в нещо, което ще донесе по-скоро голяма комисиона на брокера, отколкото печалба на инвеститора. А как наричат дребните инвеститори ли? „Малките хора“.

4. Модните дизайнери наричат хора, които носят грозни дрехи, „задна супа“.

5. Продавачите на коли никак не обичат хора, които много се пазарят. Такива хора те наричат „бълхи“. А онези, които ги дразнят още повече, са хората с изтънели кесии. Тях пък наричат „хлебарки“.

6. Когато собственик на погребален дом получи поръчка за някакво си обикновено кремиране, което го лишава от всички екстри, свързани с избирането на ковчези, той нарича сделката „шейкър на грил“.

7. Сервитьорите ненавиждат хора, на които определено им личи, че не се хранят често по ресторанти. Такива клиенти те наричат помежду си „стиснати задници“ или „селяндури“.

8. Участниците в селските панаири наричат хора, които се хващат да играят на разни игри, без да печелят, „мишени“. А гражданите пък на свой ред биват наричани „селяндури“.

9. В Холивуд наричат непрофесионално написания, слаб сценарий „Айова“.

10. Организаторите на телевизионни игри си имат специален термин за ситуации, при които никой от участниците не успява да

уцели верния отговор — „парад на тъпаците“. Ако преценят, че някоя жена, явяваща се на прослушване, е облечена по-официално, отколкото трябва, я наричат „проститутка“. А човек, който седи безлично на малкия екран, се дарява с прозвището „Пасадена“.

11. Водещите на токшоута по радиото наричат досадниците, които ги притесняват по телефона, „личинки“.

* * *

През 1961 г. някакъв невзрачен канадец решил да последва примера на студентите от Съединените щати и да започне да тренира великия спорт по бутане на легло на дълги разстояния. Никак не бил лош този спорт — прекрасна комбинация между бягане за здраве и придремване.

* * *

Кеймбриджкият учен Чарлз Огдън бил убеден, че светът никога няма да заживее в мир, докато всички не започнат да говорят един и същ език. И с тази цел той решил да стесни лексиката в английския език, довеждайки я до скромната цифра от 850 думи.

Бива си го опитът! Но на бас, че всички ние познаваме хора (при това напълно различни един от друг), които преминават през живота с два пъти по-малък речников запас.

* * *

По време на една бизнес конференция писателят Кларънс Келънд бил помолен да изчете дългия списък на докладчиците. „Най-важното задължение на приветстващия е да бъде толкова непоправимо тъп, че следващите оратори да изглеждат брилянтни на неговия фон — обърнал се той към публиката. — Преди малко прегледах този списък и, честно да ви кажа, смятам, че няма да се справя.“

* * *

През 1982 г. куче от Ню Йорк на име Куцльо получило „бар мицва“, когато навършило тринадесет години. Още четиристотин кучета били поканени на тази еврейска церемония по навлизане на мъжете в зрелостта.

* * *

През 1985 г. невзрачното градче Гастон, в щата Южна Каролина, най-сетне се предало на модните влияния и решило да си постави първия светофар. Ала само след два часа някаква кола се блъснала в единствения светофар на града, като с това причинила верижна катастрофа на още четири коли.

* * *

През 1801 г. един диригент решил да спести унижението на композитора, като пропусне по-голямата част от последните тактове на Бетовеновата „Първа симфония“. Защо? Защото диригентът се опасявал, че „хората ще й се присмеят“.

* * *

Всички знаят, че „Титаник“ е потънал в ледените води на северния Атлантически океан. Ала никой не знае на кое точно място на океанското дъно е намерил вечния си покой.

След като всички експедиции, изпратени да търсят „Титаник“, се провалили, през 1981 г. се обърнали към двадесет и осем ясновидци, за да кажат къде би трябвало да се търси корабът.

Никой от тях не познал. Експедицията пак се провалила.

„Титаник“ бил открит едва през 1985 г. — пак с помощта на (други) ясновидци.

* * *

В градчето Марисвил, щата Калифорния, някога имали градска надпревара, при която два 80-килограмови блока лед се поставяли под слънцето и хората започвали да залагат кой от тях ще се разтопи първи.

Трудно е да се каже дали това доказва, че любителите на хазарта биха заложили на всичко, или че Марисвил надали ще успее да отнеме от Сан Франциско титлата на най-горещо място на тихоокеанското крайбрежие.

* * *

Радиоводещият Робърт Сейнт Джон: „Ако има Бог, сигурно сега ни гледа, клати глава и си казва: *Боже, каква огромна грешка направих!*“

* * *

Четири абсурдни епитета за градове.

Някога Филаделфия била наричана „Градът на братската любов“ — преди хората да проумеят истината и да започнат да си премълчават културно. Обаче следните градове са се сдобили с действително идиотски епитети:

1. Градът на понятията — Бостън.

2. Градът на вретената — Лоуъл, щата Масачузетс (заради текстилната му индустрия).

3. Градът на нарушеното споразумение — Лимерик, Ирландия.

4. Сметановият град — Милуоки (заради тухлените му къщи в сметанов цвят).

* * *

Когато колите се появили за първи път и в щата Тенеси властите на град Мемфис приели закон, постулиращ, че жена може да кара кола само ако пред возилото върви мъж и развява червен флаг, за да предупреждава пешеходците за приближаващата опасност.

* * *

Когато го запитали дали уискито помага на хората да си вършат работата по-добре, доктор Уилям Ослър отговорил: „Не. То просто им помага да не се срамуват чак толкова, че я вършат зле.“

* * *

Когато съкровищата от гробницата на Тутанкамон се отправили на обиколка из Съединените щати, един нюйоркски полицай, който бил назначен за охрана на експозицията, получил удар. След като се възстановил, той завел дело, изтъквайки, че е поредната жертва на проклятието на Тутанкамон.

* * *

През 2002 г. в Латвия се организирал нов конкурс за красота — Мис Пленничка. Целта била да се открие най-добрата такава от женската част на държавата.

* * *

Разсеяността може да сполети и най-великите умове.

Оливър Уендъл Холмс претърсил старателно джобовете си, ала никъде не открил своя билет. Кондукторът бил много вежлив и уверил съдията от Върховния съд, че ще му изпрати билета по пощата веднага щом го намери.

„Вижте какво — казал Холмс, — въпросът не е в това къде е билетът. Въпросът е закъде би трябвало да пътувам в момента!“

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА
ИНТЕЛИГЕНТНИ МИСЛИ, ПОСВЕТЕНИ НА ГЛУПОСТТА

Когато човек се размисли за простотията, може би ще се съгласи с комика Бил Косби, който казва: „Умният не се нуждае от много думи. Глупавият е този, който има нужда от съвет.“

Или от избор на отрова.

* * *

Създателят на комикси Бил Уотърсън: „Най-сигурният признак, че във Вселената все пак съществува интелигентен живот, е, че досега не се е опитал да се свърже с нас.“

* * *

Ирландският драматург Шон О’Кейси: „Целият свят е сцена, а повечето от нас сме ужасяващо неподготвени за ролите си.“

* * *

Писателят Анатол Франс: „Дори и петдесет милиона души да изрекат някоя глупост, тя пак си остава глупост.“

* * *

Антропологът Дезмънд Морис: „Може и да ни се ще да мислим за себе си като за паднали ангели, но в действителност сме въздигнали

се маймуни.“

* * *

Римският философ Епикур от трети век преди новата ера: „Повечето хора изпадат в кома, когато почиват, и в лудост — когато се раздвижат.“

* * *

Философът Мишел дьо Монтен през 1580 г.: „Няма спор че човекът е откачено същество. Не може да сътвори дори и червей, но в създаването на богове е бог.“

* * *

Писателката Рита Мей Браун: „Ако светът беше логично място, мъжете щяха да яздят странично.“

* * *

Педагогът Лорънс Питърс: „Повечето йерархични структури са създадени от мъже, които вече са монополизирали висшите етажи до такава степен, че лишават жените от законното им право да достигнат същата некомпетентност.“

* * *

Драматургът Джордж Бърнард Шоу: „Искреността е опасно нещо, освен ако не е придружена от глупостта.“

* * *

Писателят Гюстав Флобер: „Глупостта, егоизмът и доброто здраве са трите изисквания за наличието на щастие, въпреки че ако първият компонент липсва, всичко се проваля.“

* * *

Писателят Хериън Елисън: „Двете вещества с най-висока концентрация във вселената са водородът и глупостта.“

* * *

Философът Фридрих фон Шилер: „С простотията и самите богове водят безплодна борба.“

* * *

Философът Жан дьо Лабрюйер: „Съществуват само два начина за издигане в този свят — или чрез собственото ви прилежание, или чрез глупостта на останалите.“

* * *

Адвокатът Бари Льопартнър: „Доброто правораздаване идва с опита, а опитът идва от лошото правораздаване.“

* * *

Четири мъдротъпи съвета за алтернативно умните:

1. Внимавайте добре, докато подскачате нагоре. Тъй като така и така няма да стигнете там, поне ще можете да се насладите на гледката по пътя надолу.

2. Всяко куче си има своя щастлив ден. Да се надяваме, че няма да е един и същ за всички кучета.

3. С мед ще наловите много повече мухи, отколкото с оцет. Въпросът е какво ще правите с толкова много мухи?

4. В наше време, когато простотията е навсякъде, накъдето и да се обърнем, виждаме само глупаци. От друга страна, и те се обръщат и също виждат около себе си само глупаци.

* * *

Политикът Жорж Клемансо: „Америка е единствената нация в историята на човечеството, която по някакъв чудодеен път е преминала от варварство направо към дегенерация — без обичайния за всички останали нации интервал от цивилизация.“

* * *

Драматургът Джордж Бърнард Шоу: „Често съм казвал, че стопроцентовият американец е деветдесет и девет процента идиот. И те пак продължават да ме обожават.“

* * *

Писателят Джонатан Суифт: „Когато на света се роди нов гений, можете да го познаете по един безпогрешен знак — всички посредствени простаци са в заговор срещу него.“

* * *

Философът Георг Хегел: „Най-важният урок, който научаваме от историята, е, че никой не се учи от историята.“

* * *

Физикът Робърт Опенхаймер: „Оптимистът вярва, че нашият свят е най-добрият от всички възможни светове. Песимистът го знае.“

* * *

Писателят Джеймс Търбър: „Няма нищо по-лесно от това да лъжеш прекалено много хора за прекалено много време.“

* * *

Писателят Х. Л. Менкен: „Няма такова нещо като подценяване интелигентността на американската публика.“

* * *

Писателят Джордж Сантаяна: „Младежът, който още не е плакал, е дивак, а старецът, който отказва да се засмее — глупак.“

* * *

Ученият от седемнадесети век Джон Рей: „Учението прави умните още по-умни, а глупаците — още по-глупави.“

* * *

Политикът Бенджамин Франклин: „Мъдрите не се нуждаят от съвет. А глупаците не го искат.“

* * *

Изобретателят Чарлз Стайнмец: „Никой не се превръща в глупак, докато не спре да задава въпроси.“

* * *

Индустриалецът Хенри Форд: „Мисленето е най-трудната работа на света. Сигурно затова толкова малко хора я работят.“

* * *

Психологът Р. Д. Ланг: „Лудостта е напълно рационален рефлекс за приспособяване към един луд свят.“

* * *

Холивудският магнат Самюъл Голдуин: Всеки, който реши да отиде на психиатър, трябва първо да си прегледа главата.

* * *

И накрая две мисли от най-известния автор — Неизвестния: „Изкуственият интелект далеч не може да се сравнява с природната простотия.“

„Разликата между гениалността и глупостта е, че гениалността си има своите ограничения.“

ВТОРА ЧАСТ
ОТКЪДЕ ДЕ ВЗЕХА ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ ПРОСТОТИИ?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА
ЗАДАЙТЕ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ ТЪПИ ВЪПРОСА И ПОЛУЧАВАТЕ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ИДИОТСКИ ОТГОВОРА

1. Животът наистина ли се състои само от поредица гадни, тъпи, безсмислени неща?

Разбира се, че не. Много често няколко гадни, тъпи, безсмислени неща могат да ви се случат и едновременно.

* * *

2. Какви са шансовете ние, човеците, да се окажем най-тъпата раса във вселената?

С такава голяма вселена като нашата може и да се уредим с добри новини — че е крайно невероятно ние да сме единствената тъпа раса сред цялата тайфа.

От друга страна, защо пък и да не е възможно?! Но шансовете са на наша страна, като се замислим, че когато Господ е изчегъртал дъното на казана, все пак не е намерил нас.

Не, не. Тази чест вероятно принадлежи на някоя незначителна расичка, набутала се в затънтена слънчева система, която всяка неделя ходи да се моли на Господ, а от понеделник до петък се занимава с избиване на себеподобните си — а понякога и в събота, ако не е успяла да си свърши както трябва работата през работната седмица.

Как звучи тази молитва из пространството ли? Благодарим ти, Господи, за този невероятен дар, който си ни дал — живота, както и за мозъка, та да осъзнаем, че сме живи и че всичкото това щастие дължим на теб!

А сега ни изчакай за мъничко, защото трябва да излезем от църквата и да убием всички онези, които очевидно са получили живота и мозъка си от някого другиго.

* * *

3. Смятате ли, че повече хора щяха да бъдат в състояние да изпълняват Десетте Божи заповеди, ако не бяха толкова сложни? Например Господ да реши да ги опрости — да ги сведе до една-две, ама наистина много важни?

Повечето хора изобщо не си дават сметка, че Десетте Божи заповеди са най-лесно смилаемата, най-опростената версия на Божиите правила. Ето какво е станало всъщност, когато Мойсей се е опитал да слезе от планината с десетте заповеди:

ГОСПОД: О, Мойсей!

МОЙСЕЙ: На мен ли говориш?

ГОСПОД: Че на кого другиго?! Ти си единственият тук, освен мен, а аз нямам навика да говоря сам със себе си!

МОЙСЕЙ: Сега пък какво искаш?

ГОСПОД: Забрави да вземеш от единадесета до двадесета.

МОЙСЕЙ: Тези каменни плочи са много тежички, Господи. Ако решиш да пренесеш всичко на хартия, може и да успея да смъкна надолу четиридесетина-петдесетина заповеди.

ГОСПОД: С най-голямо удоволствие, обаче вие още не сте измислили хартията.

МОЙСЕЙ: Ти нали си всемогъщ! Не можеш ли да дръпнеш малко някое и друго изобретение напред в графика на столетията? Хартията няма да ни бъде хич излишна. А и онези лекички сандалки с меките подметки. Не бих възразил и против кубчетата лед. Тази пустинна вода направо ми прегори гърлото, да ти кажа.

ГОСПОД: Мойсей, още си тук, а вече забравяш единадесетата Божа заповед: *Не хленчи!*

МОЙСЕЙ: Да бе, извинявай!

ГОСПОД: Както и дванадесетата: *Ако имаш някакви въпроси за това защо животът е такъв, какъвто е, запази си ги за себе си!*

МОЙСЕЙ: Правилно. Защото, ако Ти искаше да обясниш нещата на хората, щеше да го направиш. Защото подобни неща по принцип не ти убягват от вниманието.

ГОСПОД: Виждаш ли?! Хайде, поемай и останалите десет!

МОЙСЕЙ: Знаеш ли, що не взема да се върна после за тях? Обещавам ти! Веднага ще се кача обратно — тоест, веднага щом успея да накарам хората да изпълняват първите десет!

ГОСПОД: Хубаво. Ама да не забравиш?!

Както се досещате и сами, Мойсей забравил. Обаче вие не допускайте същата грешка! Пишете ни още днес, за да ви изпратим екземпляр от Забравените заповеди — от номер единадесет до номер двадесет. Не забравяйте да приложите и самоадресирана каменна плоча с вашия адрес!

* * *

4. С настъплението на ядрените оръжия и другите средства за масово унищожение съществува ли някакъв светъл лъч в посоката, в която сме поели толкова стремглаво?

С всичките тези системи за ранно предупреждение, които ни предоставят от четиридесет до петдесет минути отсрочка преди края на планетата и живота въобще, ще разполагате с предостатъчно време, за да се насладите на разпродажбата на живота си.

90 процента отстъпка от всичко на дребно! От всичко! Навсякъде!

Твърди стоки, меки стоки, долни стоки. Солнички и пиперници, микровълнови пуканковички, фурни за хляб — малки и големи, ракети — сини и червени.

Да бе, нали ви казах — всичко! Купувате едно и получавате хиляда безплатно! Разбира се, ако се обадите още сега!

Как е възможно да правим такова налудничаво търговско предложение ли? Ами защото всички сме си по малко луди.

Е, това поне си го знаем.

* * *

5. Възможно ли е да съдим за коефициента на интелигентност на някого по количеството рециклирани

отпадъци, които произвежда — тоест, колкото по-умен е даден човек, толкова по-малко е боклукът му?

Рециклирането на отпадъците е ярко отражение на дълбоко закодираната ни психологическа нужда да си мислим, разрешаваме поредния иначе неразрешим проблем.

Хората произвеждат боклук още от мига, в който са се вързали на абсурдната уловка, че цивилизацията е по-скоро цел, а не колективен дефект на личността.

Огромна част от боклука на древността сега си седи по музеите, възхваляван като ценни артефакти от културното ни минало.

Така че, изобщо да не ви пука, че си хвърляте боклука! Мислете за него като за средство за подпомагане на дисертацията на някой бъдещ антрополог, с чиято помощ човечецът ще може да си купи по-евтиничко докторската титла.

Боклуци! Голяма работа, че се събират и трупат! Ние си имаме по-важни неща, с които да се занимаваме. Разхищението е чиста загуба на време.

* * *

6. Срещали ли сте някога тъп учен в областта на ракетните технологии?

Хората обикновено казват: „Не е необходимо да си учен в областта на ракетните технологии, за да проумееш точно това!“

В интерес на истината съществува само една област, в която трябва да бъдеш точно толкова умен, колкото и един ракетен учен — областта на ракетните технологии.

Обаче и тук възниква един проблем — с кого се сравняват учените в областта на ракетните технологии, когато решат да проявят скромност и да подскажат, че не са толкова умни, колкото някои други?

Не е необходимо да си отговарящ за ракетната програма на учените, за да проумееш точно това.

* * *

7. Какъв е най-големият проблем на света?

Прекалено много хора. И даже мога да изброя някои имена!

Разрешението на проблема е много лесно — всички хора по света си избират по едно номерче от шапката. Всеки, който се е сдобил с номер „пет“, си заминава. Знаете ли колко апартамента ще се опразнят само в Ню Йорк!

Питате къде ще отидат, като си заминат ли? Ей, аз ви обещах да разреша само проблема с пренаселеността! По този проблем нека си побъхти главата някой друг!

* * *

8. Възможно ли е някога да спечелиш спор с идиот?

Да предположим, че вие поддържате радикалното мнение, че „навън е студено“.

Философът веднага ще контрира: „Какво е вашето определение за «студено»?“

Мистикът няма да закъснее да ви постави натясно със: „А какво значение влагате в понятието «навън»?“

Демократът веднага ще се изправи, ще размаха пръст и ще изтъкне: „Ако навън беше студено, правителството отдавна щеше да ни е предупредило за тази опасност!“

Обаче идиотът ще каже: „Човек не може да остане на топло в килера.“

Нищо чудно вие да се изкушите да му кажете: „Ама аз не говорех за килери!“

Или може би: „Хайде да излезем навън и да видим дали е студено или не е!“

Или: „Дори и един кретен може да проумее кога е студено и кога не е!“

Обаче никой от гореизброените аргументи няма да ви помогне с каквото и да било. Идиотът просто ще обори всеки ваш опит за логическо мислене с довода: „Не е така! Това си е моят килер и ти не можеш да играеш в него!“

Единственият начин да спечелиш спор с идиот е да разсъждаваш като идиот — което изобщо не е чак толкова трудно, колкото си

мислите.

Затова следващия път, когато искате да докажете на някой идиот, че навън е студено, просто му кажете: „Тъй като никой не знае със сигурност дали вътре не е част от навън, студът е относителен спрямо моя чичо, а и правителството още не е гласувало законопроект по въпроса, хайде да ме пуснеш сега в този твой килер!“

После сграбчвате идиота за яката, изхвърляте го навън, след това залоствате яко вратата и накрая се поздравявате, че поне веднъж в живота си сте спечелили нещо.

* * *

9. Глупаците част от проблема ли са или част от разрешението му?

Глупаците са единствената ни надежда. Да вземем за пример замърсяването, което става все по-голямо с всеки изминал ден. Но очевидно положението все пак не е чак толкова зле.

Защото, ако отровеният ни с газове въздух и някакви си там шест-седем замърсени океана действително представляваха проблем, досега все някой гений щеше да му е намерил разрешението.

И тъй като никой не е предложил разрешение на проблема, значи нещата не ще да са чак толкова зле, нали така?!

Затова, ако наистина държите да допринесете с нещо за замърсяването, включете се в него и го замърсете още повече! Нека не лишаваме някой надежден млад учен от шанса да спечели Нобеловата награда за Наистина Велика Наука, Която Наистина Допринася С Нещо За Добруването На Света, като се опитваме да спрем замърсяването и да спасим онова, което е останало от света.

Замърсявайте така, сякаш животът ви зависи от това! Защото без замърсяване няма и разрешаване!

* * *

10. Свободна воля или съдба? Толкова ли е глупаво да се опитваме да намерим решение на този вечен дебат?

— Човек е този, който е и не може да стори нищо по този въпрос — каза Филип. — Защото не може да бъде онзи, който не е.

— Нищо подобно, човек е този, за който се мисли, че е — изтъкна Меган. — Докато един прекрасен ден мисълта му не вземе друга насока и не си даде сметка, че само се е мислел за онзи, който е.

— Не е така. Човек е този, с чийто образ може да му се размине — подчерта Рейчъл. — Този, за когото е в състояние да убеди хората, че е. Може и да си твърди наляво и надясно, че е гуру, обаче ако никой не го последва, значи не е.

— Не сте прави. Човек е този, за когото хората му позволяват да се преструва, че е — каза Крис.

— Не е вярно — намеси се Габриел. — Човек е само илюзия на онова, което е.

— Извинете, че се намесвам, народе, и много се извинявам, че ви нарушавам удоволствието от спора, обаче никой от вас не е онзи, за когото се мисли. Всички вие сте онова, за което ви вземам АЗ.

— Хей, приятел, ти за кого се мислиш, бе?!

— Онзи, който ви измисли.

— Може пък само да си мислиш, че си ни измислил.

— Мога да го докажа.

— Как?

— По начина, използван и от Господ. Като спра да говоря.

* * *

11. Глупостта лечима ли е?

Разбира се. Само станете член на групата на „Неспециализирано Нещастните“ или на Националната организация на Убедените, че не са забравили нещо, като изпратите две хиляди долара на пощенска кутия 2000, град Трябватмипари, Ню Джърси.

Тези две групи са посветили живота си на лечение на глупостта, като са си поставили за цел да станат толкова богати, че да не им пука от нея.

* * *

12. Ако човек си е така и така идиот, каква работа би могъл да избере?

Политиката никога не е за изхвърляне като възможност. Нашите народни избраници се надпреварват да доказват, че всеки идиот би могъл да стане политик. Номерът е обаче да се докопаш до мястото.

Съревнованието е толкова ожесточено заради корупцията и рушветите. Но щом веднъж усвоиш изкуството на ръкостискането, не ти остава много друга работа за вършене.

Но за хората, които правят първи стъпки в бизнеса на идиотизма, препоръчвам престъпленията. Това е най-доходоносният бизнес в Америка. Освен това не се налага да си член на профсъюза, за да си намериш работа, а и конкуренцията е още по-тъпа дори и от теб.

Наред с всички бонуси тази работа е една от най-сигурните. Ако изберете да правите кариера в ограбването на банки например, няма да има нужда да се притеснявате, че банката ще бъде преместена в друга държава, за да бъде ограбвана от евтина работна ръка.

* * *

13. Щом идиотологията е нова наука, как тогава можеш да разберем в каква посока се движим? Дали хората в миналото са били по-тъпи, а сега поумняват, или тогава сме били по-умни, а с всеки изминал ден затъпяваме все повече?

Щом хората някога са били по-тъпи, а сега поумняват, то идиотологията нямаше да бъде нова наука. Учените щяха да я открият още много отдавна, защото наблюденията им обикновено се занимават с очевидното.

* * *

14. Съществуват ли някакви предимства в глупостта?

Да, при това четири. И те я превръщат в привлекателен житейски избор.

1. Никога няма да ви се налага да се притеснявате, че с напредването на годините ще оглупеете, ако сте успели да го направите

още на младини.

Най-добре е да се отървеш от излишното навреме. Плашилото никога нямаше да се оплаква от болки в главата, ако Дороти го беше оставила на мира.

2. Прогресивното затъпяване на Съединените щати може да бъде прието и като комплимент. Защото всички останали се опитват да заприличат все повече на нас.

А с помощта на рекламите и с политиката на нашето правителство за инвестиране в умни бомби и тъпи деца, очевидно ще успеят. Ние междувременно можем да си позволим да приседнем и да изчакаме светът да ни настигне в затъпяването.

3. Ще се отървем от сарказма. Вече не се издържа на бомбардировките с жестоки, безсмислени коментари, с които ни засипват нещастниците.

А вие какво ще правите? Ще бъдете весели като птички. Хапливите фрази и саркастичните забележки ще ви минават покрай ушите. И докато умните се съсипват от насочения срещу тях сарказъм, вие ще си вървите безгрижно по пътя. Или поне така бихте се чувствали, ако знаехте значението на думата „безгрижен“.

4. Много по-голям обсег на възможности за хранене. Какво ще кажете за натопени в разтопено краве масло парченца свинско, а? Жестоко! Или пък корнфлейкс, направен от захаросана захар? Ммм, веднага ще поискате второ! Безплатно сирене, изпечено заедно с кутията за пица, така че да не ви се налага да се чудите кое е пицата и кое — картонът? Звучи страхотно!

Веднъж успели да се отървете от мозъка си, никога повече няма да ви се налага да се притеснявате какво консумирате — боклуци или не. В крайна сметка, ако наистина бяха чак толкова вредни, тогава никой нямаше да ги продава, нали така?!

* * *

15. Някъде четох, че месец април бил най-жестокият от всички. Обаче лично аз никога не съм имал проблеми с април. Това да не би да е някакъв особен вид протест на обременените данъкоплатци или нещо не съм разбрал?

Някога април действително беше най-жестокият месец, докато не сложиха поет начело на жестоките счетоводни сметки.

Т. С. Елиът забелязал, че през април не само ви се стоварват всички данъци, но също така и войни, глад, болести, гадни катастрофи, и — като че ли това не е достатъчно — пролетната депресия.

Ала онова, което Елиът е пропуснал да забележи (вероятно защото на разрешителното му за поет му е изтекъл срокът), е, че веднага след април следва май, който също се характеризира с войни, глад, болести, гадни катастрофи и още по-остри форми на депресия. И отгоре на всичко — спомените за жестокостите на април. И ето как се сдобиваме с нов водач в месечната листа на жестокостта.

Докато не дойде юни. Когато става същото.

А юли? Същото. Август? Виж раздел „юли“.

Жестокостта нараства с всеки изминал месец, защото никой от гореизброените проблеми не си отива. И тогава достигаме до февруари, който не само си носи своя порядъчен дял от нещастия и проблеми, а и на всичко отгоре води и до нов проблем — второто „р“.

На всички ни се иска да го пишем така, както някои от нас го наричат: „февуари.“ Обаче даскалът, който се е промъкнал подло в главата ни още в началните класове, не отказва да си тръгне — а какво по-жестоко от това, а?!

После идва и март, който за наш късмет е най-нежестокият месец, защото всички знаем, че независимо от неприятните неща, които могат да ни се случат през март, нищо не може да се сравни с онова, което следва — още един април, който е най-жестокият месец, както ни поучава поетът.

* * *

16. Французите и японците наистина ли са по-умни от американците, защото обучават децата си на чужди езици още от най-крехка възраст, докато американците не си правят този труд?

Ама те нали и без това трябва да говорят някакъв чужд език?! Все пак са чужденци!

* * *

17. Вече всички са наясно, че употребата на наркотици е голяма глупост, освен ако наистина не можеш без пържени яйца. Тогава защо толкова много хора продължават да вършат нещо толкова глупаво?

Можеше и да успеем да спечелим войната срещу наркотиците, ако бяхме спестили онези милиони, които похарчихме, за да гоним наркодилърите от единия край на улицата до другия, и да похарчим парите за изобретяване на по-полезен наркотик, с по-малко гадни странични ефекти.

А къде тук се връзват пържените яйца? Нека си представим, че някой ви казва: това тук е вашият мозък по телевизията. А това там е мозъкът ви, докато управлявате джип. А по-нататък е вашият мозък, след като някой ама наистина гаден даскал от гимназията го е докопал безмилостно.

Това е цял един свят от изпържени мозъци, обаче обърнете внимание — не всички те са били изпържени от наркотиците!

Как обаче да изметем от лицето на земята вещество, което кара хората да си мислят, че наистина си прекарват страхотно, дори и всъщност да не е така?

* * *

18. Провалът наистина ли е признак за интелигентност под средното ниво?

Вече прекалено дълго всички ви повтарят, че сте неудачник, защото непрекъснато се проваляте. Обаче не позволявайте на тези негативни флуиди да ви съкрушат!

Година след година отборът на „Чикагските лъвове“ не успява да спечели Световната купа. Но да не мислите, че това ги обезсърчава? Нищо подобно! Влагат си преспокойно милионите в банките като истински шампиони, а после продължават и на следващата година пак се провалят.

Провалът е хуманитарна реакция. Защото, ако не се провалите вие, ще се провали някой друг. Закон. И с всеки ваш провал вие предоставяте на останалите шанса да успеят. Нали сте готин!

Не забравяйте — ако не успеете от първия път, нищо чудно да се окаже, че сте се сдобили с начин на живот, който напълно ви устройва!

* * *

19. Кои са по-тъпи — престъпниците или адвокатите?

Жертвите. Защото ние позволяваме на тези две групи да управляват нашето общество, вместо да ги пометем с един замах.

Напълно възможно е да елиминираме престъпността в рамките на един човешки живот. Ще попитате как? Като я узаконим! Цялата.

Както стоят нещата днес, като че ли престъпността привлича най-лошия вид хора — престъпниците. А без престъпност няма да има и престъпници!

Щом веднъж легализираме престъпленията, тогава всички ще могат да се заемат с тях. И тогава престъпността ще стане точно толкова символ на Америка, колкото и пилеенето на пари, измамите и данъците.

* * *

20. Умните хора по-интелигентно ли пилеят пари от глупавите?

Абсолютно. Както показват и наскоро проведените проучвания върху навиците за харчене на пари на хора със или без коефициент на интелигентност. Учените са установили, че:

Глупавите хора купуват: стимулатори на настроението, охранителни системи, пищови, абонамент за *„Нешънъл инкуайърър“*[1].

Умните хора купуват: по-скъпи стимулатори на настроението, по-добри охранителни системи, по-големи пищови, абонамент за *„Венити феър“*[2].

* * *

21. Защо всички списания ни мислят за идиоти?

Защото подобно предположение е изключително изгодно. Да вземем например *„Венити феър“* — списание за богати идиоти, което публикува една реклама за нещо, което някога се наричаше Ситибанк, обаче сега се препозиционира като „Сити — изборът за цял живот“, вместо място, където човек може да си открие банкова сметка.

Рекламата ни съветва „да натрупаме цяло състояние… от приятели“, защото „те са единствените, които могат да ти кажат колко струваш“.

Очевидно, след като вече не е строга търговска банка, Сити вече не си прави труда да държи отчет за вашите пари. Решили са да разчитат за тази цел на вашите приятели.

На рекламната снимка някаква жена се облича, подпомагана от пет чифта ръце, дърпащи бялата й рокля. Очевидно да бъдеш богат с приятели означава никога повече да не ти се налага да се обличаш сам.

Възможно е пък общо десетте ръце да принадлежат на извънбанкерския работен екип на Сити. Освободени от необходимостта да губят време в следене на вашата банкова сметка, бившите банкери могат да ви помогнат за по-важни неща, като например да ви направят да изглеждате добре.

* * *

22. Щом ние тръгваме на война в името Божие, а онези отсреща също се бият в Негово име, то тогава какво прави самият Бог?

Играе в защита. Не си ли спомняте онази битка, в която Бог съхрани живота на всеки син и дъщеря на майките по земята, като отклоняваше всички куршуми — като някакъв Супер-Арни?

Те стрелят по нас, обаче никой не улучва. После ние стреляме по тях — и пак никой не улучва.

Това стечение на обстоятелствата дотолкова ще отегчи ръководителите на учебните стрелби, че в крайна сметка ще си

заслужава.

Нищо чудно обаче някой старомоден генерал да заповяда още по-старомодната атака „На нож!“. Тогава на Господ действително ще му се стъжни от работа. Ние замахваме срещу тях, а те отскачат, отскачат, отскачат… После те пък се опитват да ни цапнат по главите с прикладите, обаче ние се снишаваме, снишаваме, снишаваме…

Накрая на всички им писва дотолкова от всичкото това неулучване на целите, че се строполяват един върху други и по едно време някой се обажда: „Абе, да ви се намира някоя бира?“

И битката не може да бъде спечелена, така че войната трябва да свърши и Господ се почесва по темето и промърморва: „По дяволите! Как не ми хрумна по-рано?!“

* * *

23. Кое е по-умно — да запалиш една свещ, или да проклинаш тъмнината?

От свещи са загинали много повече хора, отколкото от псувни.

Човек би си помислил, че всеки първо ще се сети да изгаси свещите, преди завесите му да се подпалят. Обаче същите тези всички са прекалено заети да се потупват взаимно по гърба, задето са били толкова светло-оптимистични, че забравят да съблюдават правилата за восъчна безопасност.

Междувременно онези, които предпочитат да проклинат тъмнината, дават своята дан за защитата на околната среда, като същевременно събират подобаващ арсенал от псувни, който ще им свърши много полезна работа, когато нещата действително загрубеят.

Погледнете внимателно вселената. В нея има много повече тъмнина, отколкото светлина. Ако Господ искаше светът да натежава от светлина и да олеква откъм псувни, нямаше да остави толкова големи пространства между толкова малобройните звезди.

* * *

24. Защо идиотите винаги успяват да се издигнат?

Защото ги повдигат висшестоящите, които не искат до тях да се наредят тайфа от умници, на чийто фон те биха изглеждали доста зле.

* * *

25. От гледане на телевизия действително ли се оглупява, или първо трябва да си оглупял, за да започнеш да гледаш?

Проучванията сочат, че средностатистическият американец гледа телевизия по седем часа на ден. Но това изобщо не е достатъчно. Ако се понапънете, може и да удвоите времето пред малкия екран.

Ако всички се посветят на гледането на телевизия по четиринадесет часа на ден, тогава катастрофите по улиците и пътищата ще намалеят наполовина. Освен това рязко ще се снижи разпространението на болести, предавани по полов път, защото телевизионният секс е единственият безопасен вид секс. Изобщо животът чрез телевизията е почти същият като обикновения живот, само че значително по-безопасен.

* * *

26. Защо умниците непрекъснато се оплакват?

Колкото повече се оплакваш от глупостта, която цари навсякъде около теб, толкова по-дълго Господ те оставя да живееш, защото вижда, че си схванал намека.

* * *

27. Ако вече човек е направил най-голямата глупост, която може да се сътвори, няма ли да се чувства малко самотно на върха?

В никакъв случай. Никоя глупост не може да се определи като най-голямата, докато човек не види какво ще направи съседът му, когато разбере.

* * *

28. Къде са изчезнали всички умни хора?

Отишли са на майната си.

Едно е сигурно — не са заминали за столицата на САЩ. Последният умен човек във Вашингтон още преди години беше видян да бяга панически от града, крещейки като обезумял: „Тези круши не са паднали под дървото, което ги е родило!“

Ако хората в американското правителство бяха дошли от космоса, това би обяснило доста неща. Ала, уви — всички до един произхождат от Съединените щати, което си е доста страшничко, като се замисли човек. Очевидно това е най-доброто, което нацията ни може да направи.

Къде са тогава — в Ню Йорк, Лос Анджелис, Акрон? Не, не и не! Ако човек е умен, за какъв дявол ще живее там?!

Ако ви трябват умни хора, повечето от тях ще откриете в университетите. Крият си се те там, защото отдавна са проумели какво представлява останалата част от света.

Умници могат да се открият и тук-таме из манастирите. Те пък са се скрили по въпросните места, за да търсят просветление чрез размисъл и медитация. И веднага щом го открият, правят всичко възможно в никакъв случай да не ни го предадат на нас, останалите.

Защото си дават сметка, че ако покажат на другите как да постигнат просветление, то тогава пътуващите търговци ще започнат да ни предлагат парфюми за достигане на нирвана и всички ще замиришем божествено, и всички ще се включим в лудата надпревара за постигане на божественото. Току-виж по този начин се е пръкнала и някоя подобрена раса, обаче надпреварата пак ще си остане.

* * *

29. Художниците наистина ли са гении, или просто успяват да ни измамят, че са гении, защото никой не разбира и бъкел от изкуство?

Великото изкуство се ръководи от един-единствен мотив — да не се налага да работиш, за да оцеляваш.

Изкуството не изисква наличие на интелигентност. Ако мозъкът действително беше част от професионалната характеристика на художниците, тогава Сикстинската капела щеше да бъде нарисувана от възпитаници на Харвард.

* * *

30. Кое е по-умно — да се огледаш, преди да скочиш в пропастта, или направо да скочиш?

Проява на умност е да се огледаш, преди да скочиш — но само ако го правиш в продължение на час и половина. По този начин ще разполагаш с предостатъчно време да си измислиш разумно обяснение защо си скочил едва след като си се огледал и си видял в какво скачаш.

* * *

31. Лекарите наистина ли са толкова умни, за каквито се представят?

Специалистите по тези въпроси са изчислили, че само един на петдесетима лекари е самозванец — без диплома за медицина. И в това число не влизат онези, които играят ролята на лекари по телевизията.

И все пак тези измамници продължават да практикуват медицина, някои не по-зле от истинските лекари.

Изводът е следният: или измамниците ни са особено умни, или да станеш лекар не е чак толкова трудно, колкото се опитват да ни внушат медицинските академии.

* * *

32. Защо филмовите звезди изглеждат толкова приказно, докато не ги срещнеш на живо, и тогава всички до една се обиват

в ореола на идиотизма?

И вие щяхте да бъдете идиоти, ако ви плащаха милиони долари, за да се любите с камерите.

Да вземем за пример една типична филмова звезда с условното име Брад Хънк.

По някакъв необясним начин той вдъхновява милиони тринадесетгодишни девойчета и домакини от предградията да си мечтаят за мига, когато ще се сблъскат случайно с него в местния супермаркет, той ще ги погледне и ще произнесе с романтична нега в очите: „Ти си жената, която цял живот съм търсил! Онези холивудски звезди, онези моделки не означават нищо за мен! Ти си момичето от моите сънища!“

И все пак Брад си дава сметка колко е неадекватен, защото само преди година е продавал ризи в „Гап“. И няма представа какво е направил, за да заслужи своя велик пробив, защото ако знаеше, щеше да го е направил още на втория си ден в магазина.

А сега Брад е живото въплъщение на бога, пред когото се прекланят фенове и мениджъри. Всяка негова идиотска мисъл днес се тълкува като велико проникновение, записано на хартия от журналисти, които се чудят и маят защо не са станали филмови продуценти, вместо да се занимават с произнесеното от красиви глупаци.

Днес Брад крачи през неопределимия си свят с увереността на млад принц, оглеждащ харема на баща си. Ала дори и при наличието на пълните ресурси на разкрасителната индустрия зад гърба си филмовите звезди никога няма да се превърнат в добри любовници, защото от добрия любовник се изисква да умее да прониква — а единственото място, където една звезда прониква, са бокс офис класациите.

* * *

33. Кой е най-тъпият празник?

В името на Коледа всички се бутаме в претъпканите магазини, чиито стоки биха изправили косите на Исус. Пилеем си парите да увиваме подаръците в красива хартия, която после ще бъде разкъсана и

хвърлена на боклука. Пръскаме прекалено много пари в купуване на неща, от които нямаме никаква нужда, а после се чудим защо от празниците кесиите ни изтъняват.

На Великден и Хелоуин тъпчем децата си с курабийки и шоколад, макар да сме наясно, че само след час ще започнем да им крещим да престанат да мятат невръстните си братчета към стената, за да проверят дали бебето ще залепне.

В Деня на мармота празнуваме способността на един гризач да предсказва времето.

Ала безспорно най-любимият празник на идиотолозите по целия свят е Денят на шегата — Първи април. Тогава празнуваме факта, че сме достатъчно тъпи, за да стигнем дотам, че да празнуваме собствената си простотия.

* * *

34. Нали фобиите са признак на интелигентност? Все пак наистина има неща, от които трябва да се страхуваме, не е ли така?!

И още как!

Например хора с власт, с остри инструменти в ръце. Защото политикът е последният човек на този свят, когото бихте искали да зърнете с ножица в ръка, особено ядрена такава.

Но ние не се страхуваме от такива дребни работи. Страхуваме се от паяци — това е най-често срещаната фобия, въпреки че ние сме хиляди пъти по-големи от тях и милиони пъти по-гадни от животинките. Кога за последен път някой паяк е замахнал срещу вас със сгънат вестник, а?

Много повече са хората, ужасяващи се от паяци, отколкото онези, страхуващи се от рака, социопатите или от отегчение по време на парти край басейна, причинено от гости със стомаси, в състояние да погълнат половината квартал.

Много по-голяма е вероятността да се гътнете от строполил се върху вас зомбиран от наркотици рападжия, отколкото да ритнете камбаната след ухапване от паяк.

* * *

35. Раздават Нобелови награди за физика, химия, медицина, литература, икономика и мир. Това не доказва ли, че по планетата ни щъкат минимум шест умни личности?

Лауреатите са тесен кръг приятелчета, които се редуват да си връчват награди един на друг, забравяйки за нас останалите.

Защо не раздават Нобелови награди за футболни гафове, сърфиране из телевизионните канали, оплакване от живота, дребни престъпления или живеене в разхвърляна къща — все неща, в които повечето от нас много ни бива, а?!

* * *

36. Хората са изобретили стотици езици, всеки от тях от сложен по-сложен. Това поне не доказва ли наличие на някаква интелигентност?

В никакъв случай. Обаче превръща говоренето в голям смях. Езиковите умения са по-скоро парадокс, отколкото признак на интелигентност.

Например, когато се налага да кажем на някого, че направо нямаме думи, пак се налага да използваме думи, за да му го обясним.

* * *

37. Къде отиват идиотите — в рая или ада?

Почти всички хора, били те умни или прости, отиват в ада.

Първо на първо, почти всяка религия праща в ада наивните последователи на всички останали религии. Не е възможно обаче всичките да са прави, макар да е напълно възможно всички до една да грешат.

После идват невярващите, които също отиват в ада, защото не вярват, че има ад, та да се изхитрят и да пратят останалите в него.

Това ни оставя само с шепа светци и едно-две въплъщения на Буда с надежда да се озоват в рая.

Обаче хич да не ви пука! Гледайте си живота! Ако се отдадете на достатъчно наслади и за това ви изпратят в ада, то тогава ще се озовете в компанията на всички останали, които също са пратени в ада, задето са се забавлявали — с други думи, аверчетата от купона.

А малцината на столетие, които все пак имат някакъв шанс да се въздигнат към рая, ще си наточват уменията, довеждайки чистите си мисли до съвършенство.

Та познайте къде ще е големият купон!

* * *

38. Невежите по-умни ли са от високообразованите?

Ще ви уведомим веднага щом професорите приключат с проучването си по въпроса.

Междувременно не е зле да помислите по следния въпрос: Представете си един невеж селянин, разхождащ се през гората в края на своето стопанство, как внезапно попада на свита на кълбо гърмяща змия. Без да се замисля, селянинът вдига пушката си и убива змията, преди да е успяла да надигне глава и да го ухапе.

Загубата на змията леко измества екологичния баланс на региона. Без тази гърмяща змия популацията на дървесни плъхове нараства драстично.

В търсене на храна плъховете нападат фермата на селянина, като пренасят болест, която убива пилетата му.

Той лекува оцелелите с химикали, които спасяват част от пилетата, обаче се просмукват в почвата, откъдето унищожават реколтата му с царевица. А без парите от нея фермерът не може да си плати ипотеката и загубва цялата ферма.

На жената на селянина й идва до гуша от него и си вдига чукалата, забягвайки с един индийски укротител на змии.

Напълно отчаян и без никаква представа защо животът се е отнесъл толкова жестоко към него, селянинът се завлича в големия град и се превръща в уличен пияница. Загива, наръган с нож, по време

на ръкопашен бой за бутилка евтино уиски край долнопробен бар, наречен „Ухапването на змията“.

Няколко километра по-нататък един образован фермер с докторска степен по органична взаимозависимост се разхожда през гората в края на фермата си, когато попада на свита на кълбо гърмяща змия.

Докато вдига пушката си, образованият селянин размишлява за последиците от убиването на змията — как ще се наруши деликатното екологично равновесие, което той е балансирал с такова старание. Освен това изстрелът би бил крайно несправедлив спрямо змиите и останалите живи същества. Да не говорим пък че всичко ще му се върне двойно по жътва, когато популацията на гризачите неминуемо ще се увеличи и ще му създаде още редица проблеми, характерни за беззмийната екология и опорочаващи изкуството на разумното фермерство.

И докато образованият селянин разсъждава върху всички тези последици по един нелинеен начин, змията линейно се надига и го ухапва.

Мисля, че това долу-горе отговаря на въпроса ви.

* * *

39. Тъй като експертите доста често започнаха да дават грешни заключения, не е ли крайно време да си намерим по-умни експерти?

Самолетите се разбиват. Корабите потъват. Космическите совалки експлодират. Токът спира. Тостерът изгаря.

Обучаваме най-добрите войници в света, въоръжаваме ги с най-доброто оборудване, а после ги изпращаме на всякакви невъзможни мисии и те се провалят. Точно поради тази причина мисията се дефинира като невъзможна — както изтъкват генералите в заключителния си доклад.

Само умният е в състояние да си признае, че е сгрешил. Именно поради тази причина умните никога не ги избират за експерти.

* * *

40. Щом първобитните били толкова умни, тогава защо са създали нас?

Имали са чувство за хумор, много преди да проумеят на какво могат да се смеят.

Ако цивилизацията успее да се самоунищожи, значи ще сме постигнали ирония, която никой от нас няма да е жив, за да оцени (и по този начин няма да може да създаде никаква ирония — колко иронично!). Иронията на превръщането на цивилизования човек обратно в първобитен.

* * *

41. Бракът не е ли просто поредната форма на маркетинг?

Истински брак — на вкус не е така добър като страстта, но е и не чак толкова проникващ.

Винаги ще могат да се правят пари от стоки, които търпят подобрение посредством думички като „истинска“ (бира) и „неподправена“ (любов). Ала тези пари винаги ще се трупат от хората, които обслужват стоката, а не от онези, които я консумират.

* * *

42. Съществува ли вероятност за поява на нова смахната мода?

Трудничък въпрос — по принцип всички модни веяния са смахнати. Но все пак не е зле да следите последните маркетингови атаки. Например жените скоро ще могат да си купуват гигантски червила за тяло, защото червилото вече не се ограничава само до устните.

От къде на къде единствено устните да бъдат удостоявани с такова внимание?! А вратът ви не е ли достоен също за целувки? Как

смеят да игнорират и вътрешната страна на китките ви?!

А сега, посредством магията на червилото за тяло, вие ще можете да изпращате сигнали къде точно бихте желала да бъдете целуната следващия път.

* * *

43. Прекалено глупаво ли е човечеството, за да живее?

Нищо подобно. Ние оцеляваме именно благодарение на ожесточената си простотия. Защото само пълни идиоти биха живели в безкрайни войни, в които загиват милиони.

От друга страна, без всичките тези войни досега планетата да се е задръстила от народ — и къде ще го слагаме, ако смея да запитам?! Подземният вариант беше доста абсурден като решение на проблема, но иначе ефективен.

* * *

44. В първата си книга за човешката простотия казахте, че бъдещето се очертава като прекалено глупаво. Сега вече сме в това бъдеще. Е, прав ли бяхте или не?

Вие избирате залога. Въпреки че, ако сте достатъчно умни, за да го направите, значи сте прекалено умни, за да го сторите.

Започнете с изброяване на войните, потисническите режими, разпръснатата по целия свят жестокост, обърнете внимание на начина, по който богатството се подиграва на бедността и продължава систематично да разрушава единствения свят, с който разполагаме.

Всички са наясно, че правим гаф след гаф. Обаче никой не се сеща да спре.

Но иначе президентът е много доволен, че продължаваме да пазаруваме.

* * *

45. Някакви надежди за бъдещето?

Не може да нямаме. В крайна сметка никой не може да се надява за миналото.

Бъдещето е било изобретено, за да имаме къде да отправяме всичките си надежди, които непрекъснато бликат.

Забелязали ли сте как надеждата задължително избликва? Не е като да се измъква от дупките, да се носи плавно или да крачи спокойно към най-близкия изход.

Надеждата е длъжна да избликне, защото ако не подскочи до висините, от съществуването й няма да има никакъв смисъл.

---

[1] В свободен превод: „Национален любопитко“. — Бел.прев. ↑

[2] В превод: „Панаир на суетата“. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА
ДВАДЕСЕТ И ЕДНО СМАХНАТИ РАЗРЕШЕНИЯ НА ПРОБЛЕМИ, ЗА ЧИЕТО СЪЩЕСТВУВАНЕ ДОРИ НЕ СТЕ ПОДОЗИРАЛИ

1. Архаичните пари.

Нямам нищо против старите президенти, които вече не са сред нас, ама тъй като така и така не са сред нас, често се чудя защо продължаваме да им носим снимките в портфейлите си?

Няма ли да бъде по-изгодно да продадем това празно пространство на разнообразните корпорации? И без това точно те обират парите ни. Тогава защо не вземат да си платят правото за реклама?!

• *Дисни* с радост ще спонсорира банкнотата от един долар, защото и без това отдавна е претърпяла деноминацията на Мики Маус.

• Двадесетачката открай време си е запазена марка на *Форд*.

• Банкнотата от петдесет долара можем да я подарим на *Мастър Кард* — защото от „Американ Експрес“ никога не раздават такива.

Монетата от четвърт долар ли? Е, нея спокойно можем да я връчим на *Макдоналдс*. Само ще трябва да махнат орела и да сложат на негово място единичния чийзбургер.

• А десетачето може спокойно да бъде спонсорирано от *Уол-Март*, само че номиналът му ще трябва да спадне на шест и половина цента.

* * *

2. Измамите с коли.

Повечето хора се чувстват като идиоти, когато си купуват кола. Що тогава не вземат да се прехвърлят на велосипеди, а?! Окей, вече сериозно. Все пак има един начин, по който можете да преодолеете усещането, че сте измамени.

Само се вслушайте в следния съвет, който ви дава безплатно *Националната асоциация на загрижените продавачи на коли*: „Ако ти продадем лимон, затваряй си устата и си направи лимонада, смотан идиот такъв!“

Вярно, че колите ни са гадни. Ако мислиш, че можеш да ги направиш по-добри, заповядай при нас да опиташ!

Може и наистина да се чупят в най-неудобния момент. И какво от това?! Такъв е животът, ако още не си забелязал, кретен с кретен!

Както искаш — ако щеш, вий и се жалвай на арменския поп, ако щеш пък погледни на продънения радиатор като на наполовина пълен такъв. Ето ти прекрасна възможност да подобриш светогледа си!

Даваш ли си сметка, че ние ти помагаме да изгориш цели 890 калории, само като буташ лимона си до близкия сервиз?! И колкото по-дълго колата ти остава в сервиза, толкова по-усърдно намалява замърсяването на въздуха на глобално ниво! Така че, ние даваме всичко от себе си, за да прочистим американския въздух за младите американчета с американски коли!

Да направиш нещо, което да работи през повечето време, е задача номер едно. Рекламата е задача номер две, три, четири и пет. Добре де, и задача номер едно.

* * *

3. Пренаселеността с дъртаци.

Социалните осигуровки ще ви посъкратят третата възраст. А нали не искате да завършите инцидентно достойния си живот, хранейки се с котешка храна и висейки по спирките, преструвайки се, че имате къде да отидете?!

Но днес вече можем да превърнем доживотните болести и дебилните болежки в спомени от миналото.

Как ли? Като сложим край на безсмислената сеч на младите войници — и я заменим с безсмислена сеч на стари и много стари войници.

Нека вече не изпращаме по света синовете и дъщерите си с мисията да убиват други хора. Нека от днес нататък да изпращаме дядовците и бабите си!

Война — търсеното от вас разрешение на проблемите на третата възраст! Наскоро и в територия Х някъде до вас!

* * *

4. Тлъстите нещастници.

Кльощавите се отнасят към дебелите с презрение и тотално пренебрежение. Обаче дебелите не са виновни с нищо — те са просто хора с алтернативно тегло.

Кльощавите са закриляни от Плутон. Дебелите — от Юпитер.

Кльощавите получават всичката положителна публичност, защото конците се дърпат от редакторите на списанията.

А ако хората със свръхразмери решат да организират своя рекламна кампания, тя ще включва изрази от рода на:

Ние сме дебели. Такива, каквито хората по принцип са предвидени да бъдат. Не си виждате пръстите на краката ли? Не се тревожете — ние вече ги видяхме. Бъдете сигурни, че гледката не си струва!

Така че, сипвайте си повторно на воля! Дайте своя принос в борбата срещу световната диетична конспирация на кльощавите неудачници, които ги е шубе да се отпуснат да живеят нашироко, а какво остава за гигантско широко!

Ние не сме двойно по-едри от тях. Ние сме два пъти по-добри!

Затова продължавайте да се тъпчете! Колкото повече ставаме, толкова по-малко място остава за тях!

* * *

5. Край с грозотията.

Хората, които купуват списание „Хора“ (*„Пийпъл“*), обикновено свързват интелигентността с красивия външен вид. Но съществува ли подобна връзка наистина?

Естествено — ако сте красиви. Особено умен житейски ход от ваша страна. И звъннете, ако имате време — винаги разполагаме с няколко минутки за вас!

Ала ако сте и грозни, и тъпи, вече имаме разрешение на проблема ви! И това идва от един твърде неочакван източник. Вслушайте се в него:

— Знаеш ли, Мардж, не мога да не забележа, че…

— Да, Сали?

— Че ти си грозна, Мардж.

— Знам, Сали, обаче какво мога да сторя по този въпрос?

— Не чу ли новината? „Авис“ предлага страхотна нова програма, целяща да помогне именно на хора като теб!

— Звучи ми прекалено хубаво, за да е истина. И как работи програмата?

— Простичко. Всички наистина грозни хора…

— Искаш да кажеш като мен?

— Именно, Мардж. Всички роднини на смъртта се преместват да живеят в Ню Джърси.

— Виж ти! И защо точно в Ню Джърси?

— Спомняш ли си как накарахме всички откачалки на тема оръжия да се съберат в Монтана? Тук важи същият принцип.

— Да, звучи логично, Сали. Грозните се преселват в Ню Джърси.

— Така и ти ще се чувстваш сред свои, и ние останалите няма да бъдем принудени да повръщаме всеки път, когато ви зърнем!

И така, не забравяйте, че красотата (както и интелигентността) е само на повърхността (на кожата). Долу-горе дотам ви виждат и хората.

* * *

6. Надиграване на пазара.

Всяка система за избиране на победители на стоковия пазар се оказва смотана. Но вече е създаден инвестиционен план, който ще ви помогне никога повече да не се чувствате като идиоти!

Нарича се *маниакална депресия* — инвестиционната стратегия на годините след границата „Енрон“.

Как сработва планът ли? Много просто. Купувайте, когато сте потиснати, продавайте, когато сте възбудени!

Всяко новоизлюпено психиатърче може да излекува маниакалната депресия. Ала ние ще ви покажем как да накарате вашият годишен цикъл на настроенията да заработи във ваша полза! Защото нищо не е в състояние да отрази резките промени в отношението ви към света така, както го прави стоковият пазар!

Нашата система ще ви направи първо богат, после беден, а след това отново богат. И ако сте маниакалнодепресивен тип или просто бихте желали да станете такъв, можете да бъдете напълно сигурни, че никога няма да намерите душевен покой и стабилност! За сметка на това обаче ще постигнете финансова такава. А на кого му пука дали е смахнат, когато е богат?!

* * *

7. Гарантираната любов.

Казват, че всеки глупак може да се влюби. Но какво става със завършения идиот? Наистина ли си има пътник за всеки откачил влак?

Точно така! Вече няма значение дали сте тъп или пълен идиот, защото с всеки изминал ден шансовете ви да откриете истинската любов се увеличават все повече и повече.

Някога шансовете да откриете своята идеална половинка бяха милион на едно. Но с нарастване броя на населението по света нарастват и шансовете във ваша полза.

Тайната на истинската любов е, че досега сте търсили все на неподходящите места. Престанете да се озъртате за романтичната си връзка в районите на Бевърли Хилс и Палм Бийч. Всички онези красавци там са отдавна заети.

Потърсете идеалната си половинка там, където търсят и професионалистите по любовните въпроси — Китай, Индия, нюйоркския квартал Бронкс. Все ще да има някаква причина това да са страните с най-голям брой население на квадратен метър. Защото там изобилства от млади любовници, търсещи някой точно като вас!

Като завършен идиот, вие вероятно си давате сметка, че пренаселеността не е проблем, заплашващ да разруши глобалните ресурси или да доведе планетата до банкрут. Тя е самото въплъщение на любовта!

А броят на любовниците по света никога не е достатъчен!

* * *

8. Републиканският въздух.

Всеки път, когато изберем за президент републиканец, опазването на околната ни среда отива по дяволите. Съвпадение ли е това?

Изследванията сочат, че само 67 процента от нашия въздух всъщност се трови от замърсяването. И най-простичката републиканска аритметика ще ви докаже, че това означава, че цели 32 процента от въздуха са добър, старомоден американски кислород.

И тъй като в момента управляват републиканците, всичкият този прекрасен въздух остава безплатен за всеки — без значение на раса, религия или вместимост на белите дробове.

Тук е моментът да се запитате: Какво са сторили напоследък демократите за вашата сърдечно-съдова система, а?

Основното предизвикателство за всеки американец с дясно републиканско мислене е как да се задържат тези 32 процента, а лошият въздух да се изпрати на развиващите се страни, където и без това няма значение какво дишат хората, защото там си нямат републиканци.

Отговорът се корени в *Републиканския нюх*. Вероятно досега сте си мислели, че носовете ни са навирени във въздуха, защото сме сноби. Обаче нищо не е по-далече от истината от подобно становище.

Републиканският нюх е единственият начин за издирване на онези 32 процента чист въздух, които все още стават за дишане.

Разбира се, можете просто да си седите и да дишате по стария, уморен, демократичен начин. Или пък да се присъедините към нас и да задишате отново свободно!

Въздух — прекрасен дар за всички американци от Републиканската партия! А после нека посмеят да кажат, че не сме дали на народа нищо!

* * *

9. „НЕ“ на простото „не“!

Щом всички хора, които казват просто „не“ на наркотиците, го казват години наред, тогава как става така, че все още има толкова много наркотици?

Защото простото „не“ на наркотиците е наивен отговор. Могат да бъдат казани много повече неща.

С нашата програма за домашно обучение можете да се научите да казвате: „няма, няма да стане, я си гледай работата, спукана ти е работата, няма да мине, нищо подобно, абсурд, няма накъде, няма накъде повече, ще има да вземаш, няма да ти мине номерът, в никакъв случай, по никакъв начин, ни най-малко, ни на сантиметър“ и още цял куп прекрасни отговори, с които бихте могли да отвърнете на наркотиците.

Това вече ще накара дилърите да се спрат и да се вслушат във вас.

Нека погледнем истината в очите — половината от хората, които просто отвръщат с „не“ на наркотиците, го правят, когато са яко надрусани. Защо не вземат да оползотворят същото това време за по-полезни цели?!

С нашия курс по обогатяване на устния речников запас вие няма просто да си лежите в наркотично безсъзнание. Ще си лежите в наркотично безсъзнание и едновременно с това ще подобрявате лексикалната си мощ!

Нашият речник е предназначен специално за хора, които са прекалено дрогирани, за да имат сили да погледнат какъвто и да било друг източник. Ние не ви предлагаме подредени по азбучен или тематичен ред думи, като онези тъпи старомодни речници. В нашата книга не съществува абсолютно никакъв ред. Така че вие ще се чувствате напълно в свои води, бродейки безцелно из абсурдните страници и същевременно подобрявайки мозъчните си умения.

А когато родителите ви попитат: „Защо си губиш времето да се надрусваш?“, вие ще отговорите: „Аз не си губя времето. Аз пропилявам съществуването си!“

Ние сме превърнали хиляди пияници в алкохолици и петдесет и седем откачалки в проводници на алтернативно съзнание. Можем да направим същото и за вас! Цялата власт на словото — на народа!

* * *

10. Петият доктор.

Нали се сещате за онези телевизионни реклами, в които четири от всеки пет лекари се съгласяват с вас? Не сте ли се запитвали някога: ами ако именно петият доктор е умният, а всичките предишни четирима са точно като идиотите, при които ходите всеки ден?

Американската посредствена медицинска асоциация ви предлага следния съвет: четирима от всеки петима лекари се съгласява с вас — така че, престанете да хленчите и да се оплаквате!

Имате главоболие? Болки в мускулите? Ама ти от небето ли падаш, бе, човече?! Това е нищо в сравнение с алтернативите!

Можеше да имаш флебит, флебут, та дори и флебийт.

Косата ти можеше да пада на снопове. Както и пръстите на краката ти.

Можеше да имаш и изтичане на гръбначния мозък. Или изсипване на мозъка. Или интестинални сплъстявания.

И това е само началото!

Затова, когато се сдобиеш с някакво си нищожно главоболие или болки в гърба, или пък чуеш някоя стара песничка за разбити сърца по допотопното си радио, докторите ти препоръчват да си запазиш проблема за себе си. Никой няма намерение да слуша за дребните ти проблеми по цял ден!

Вземи два аспирина. Вземи четири. Вземи колкото там си искаш. Само не ни се обаждай на сутринта!

Асоциацията на единствените лекари, при които ще можеш да ходиш отсега нататък, те съветва: от днес нататък истината и само истината! И нищо друго, освен истината!

* * *

11. Гей зад волана.

Във всяка реклама за коли по телевизията сексапилни жени се извръщат, за да загледат някой тип в нова кола. Помислете си обаче колко неприятни проблеми създава това за гейовете.

Хомосексуалистите в хубави коли са принудени да търпят нежеланите намеци на разкошни жени. Затова се нуждаят от по-особена, независима кола — Гейкола.

Вие не сте като останалите мъже. Защо тогава да карате техните коли? Когато се вмъкнете зад волана на Гейколата всички жени ще се преселят да живеят по селата.

И какво друго могат да сторят, щом вие карате Гейколата — единствената кола, която никога няма да бъде в състояние да влуди жените!

* * *

12. Остатъците от идиоти.

Най-сетне настъпват добри времена и за идиотите, пренебрегнати от всичките онези наръчници за идиоти! Тук ви предлагаме два цитата от *„Тъп наръчник на глупавия идиот за постигане на кретеновиден успех в кариерата“*.

1. Аха, значи ви се е прищяло да станете банков обирджия, а?!

Те сами ще ви дадат парите, не се притеснявайте! Даже нямате нужда от пистолет. Само им кажете, че имате. Гарантираме ви, че никой няма да каже: „Можете ли да го извадите, ако обичате, и да застреляте някого, та да докажете, че имате пищов?“

Проблемът ви е съвсем друг — контрол над тълпата в банката. Повечето хора, които имат навика да ползват банки, ще изпитат излишна тревога, когато погледнат към дулото на оръжието. Ваша основна задача е да ги успокоите.

Вместо да заплашвате, че ще избиете всичките, раздайте им фъстъци и газирана вода. После те ще направят всичко, което им кажете. Хей, нали в самолетите се получава!

2. Обмисляте дали да не започнете кариера в областта на трафика с наркотици, така ли?

Нямаме намерение да ви губим времето, като караме откачените ви клиенти да си плащат сметките. Повечето от наркодилърите просто допускат грешката да продават на неподходящата демографска група. А от наркоманите хич не стават свестни клиенти, защото са толкова дрогирани, че не могат да си ръководят бизнеса както трябва.

На кого да продавате ли? На членовете на Ротарианския клуб и на сходните на него клубове — с една дума, на изтъкнатите граждани на града ви, които винаги си плащат данъците, при това навреме.

* * *

13. Щастливите пари.

Вероятно вече сте чували максимата, че парите не са в състояние да ви купят щастие. Богатите сеят тази заблуда сред бедните от незапомнени времена.

Истината е, че парите не могат да купят щастие за вас, но на нас ни вършат добра работа!

Е, животът на богатите невинаги е цветя и рози.

Добре де, точно такъв си е. Както и забави и развлечения. Обаче ние сме си свикнали. На вас обаче няма да ви хареса. Да бъдеш богат не е за всеки.

Имате ли изобщо представа колко отегчителни могат да бъдат коктейлите?! Пиене, ядене, красиви дрехи, прекрасни гледки… Я стига, бе!

А яхтата? Боже, непрекъснати главоболия! Ако не е площадката за кацане на хеликоптери, която внезапно налага излъскване, то ще е някой от членовете на екипажа, скочил през борда на Бахамите! А и килимите непрекъснато се пълнят с пясък! Ужас! Как е положението с джетовете? По-добре да не знаете!

Богатите… Ние не сме по-добри от вас.

Добре де, точно такива сме.

* * *

14. Алтернативните телефони.

Всяка вечер получаваме телефонни обаждания от телефонните компании, предлагащи ни нови телефонни услуги. На човек му идва да попита: „А имате ли телефонна услуга, която не позволява на компаниите да ми се обаждат по никое време?“ Нямат.

Но ето че на пазара вече се появи поне една компания, която е по-малко абсурдна от останалите. Поръчайте си телефонните услуги на „Ма Тел-и-Тел“.

Другите компании предлагат по-евтини такси и по-добро обслужване. Но единствено нашата компания ви дава нещо, което никоя друга компания не може — нещо, за което да си говорите.

Когато се включите при нас, ние веднага ще ви осведомим за най-пресните клюки в областта на шоу бизнеса, спорта, политиката и други сфери на развихряне на величията.

Като например точно коя четиридесеткилограмова звездичка спи с онзи готин, млад банкер. И с кого още спи същата за когото първият не знае. Компанията „Ма Тел“ знае дори с кого ще си легне девойчето следващата седмица — нещо, което по принцип е известно единствено на агента й.

А как се сдобиваме с такива сочни клюки ли? Ей, ами нали сме телефонна компания! Ако ние не можем да подслушваме разговорите на хората, то тогава кой?!

За да се включите към нас, само наберете 1–800-Подшушни.

* * *

15. Психофутболотерапия.

Футболът. Това не е просто игра. Това е пропиляване на наследството на децата за лошо място на стадиона, за да гледате как падат типове, които мразите, от други типове, които също бихте намразили, ако познавахте по-добре.

Но не възприемайте билетите за футболния сезон като тъпоумни инвестиции в безсмислено религиозно преклонение. Мислете за тях като за тъпоумни инвестиции във велика психотерапия.

Можете да пръскате по 150 долара на час, за да слушате как някаква си хърба, която не може да смачка дори и бирена кутийка с главата си, ви казва, че са ви изгорели бушоните. Пари на вятъра! Вие си го знаете много отдавна.

Вашият любим отбор също го знае. Точно затова се старае да ви пързаля за правото да бъдете двойно изпързаляни с билетите за футболния сезон — въпреки че не са печелили Суперкупата в

продължение на двадесет и пет години и изобщо не възнамеряват да я спечелят някога.

Защо да си правят всичките тези усилия да печелят, когато могат да си забогатеят и чрез загуби?!

Точно затова ви натискат в седалки, прекалено тесни за вашия задник, после пък ви тъпчат с полски наденички и бира, така че седалките да ви отеснеят още повече, докато задникът ви се разплува все повече и повече с всеки следващ мач от сезона.

Поради тази причина всеки футболист е бил осъден за предумишлена обида. Сещате ли се какво е станало после? Нито един от тях не е прекарал и ден в затвора. Защо ли? Защото те са футболисти, тъпако! Обществото се нуждае от тях. Но от вас няма никаква нужда!

Поради същата тази причина зад вас задължително слагат по някой още по-разплут, който ви пръска със слюнки от бира и изнасилва тъпанчетата ви със свирки, за чийто звук учените отдавна са доказали, че нямат никакво отношение към резултата от мача.

И всичко това — за по-малко от осемдесет и пет долара за три часа. Плюс 17.50 долара такса лукс, 8.50 долара за паркиране в кално поле и 17 цента надбавка за благотворителност.

Но независимо с колко ви мамят, пак ви излиза по-евтино от посещение при психоаналитик. А резултатите са същите — давате израз на емоциите си. Освен това ако се обадите още сега, като бонус ще ви позволят да хвърляте разни неща по футболистите. Нали затова хората носят шлемове! А ако нараните някого, не се тревожете! Винаги има нов, който чака, за да заеме мястото му!

Футболът — най-великата игра на света! А психоанализата е безплатна!

* * *

16. Ароматизирани голямоглавци.

Редица стоки се старят да внушат елегантен начин на живот. Но съществува ли нещо, предназначено точно за тъпоглавия начин на живот?

Има! Вече са започнали да произвеждат тъпи продукти за идиоти.

Например на пазара вече е парфюмът „Досада“ — ароматът, отразяващ перфектно вашия начин на живот! Отчасти.

Най-сетне можете да ухаете точно така, както се чувствате! С „Досада“ — уханието, което трудно се поддава на описание. Още по-трудно се слага. А най-трудно се поддържа.

„Досада“. Парфюм за мъже. И за жени. И за всякакви.

Всяка наполовина пълна и наполовина празна бутилчица „Досада“ се предлага със самовпръскващ апликатор. Защото на кого му пука как се чувствате вие?!

С всяка покупка на стойност петдесет долара, че и отгоре, вие не получавате нищо — абсолютно нищо! Защото точно толкова дава и животът!

* * *

17. Индустриални изцепки.

Сигурно тук-таме по заводите сте виждали надписи от рода на: „Поредните четиридесет и седем минути без сериозна промишлена авария!“ Но каква е причината за всички тези индустриални изцепки — глупостта на работниците или нескопосаното управление?

Нито една от двете. Причините са предварително организирани по график, малко известен извън директорските кръгове, познат като „Индустриална магия“. Ето какво предлага тяхната брошура:

Индустриална магия — защото авариите винаги се случват! Нали така?!

Корпоративни сливания? Съкращаване на щата? Уволнение на лентяите? Кого заблуждавате, бе?! Нека погледнем истината в очите — старите начини за освобождаване от работници, които не са ви приятни, са жестоки, унизителни и опасни.

Вече сме измислили нови — промишлените аварии. Защото работникът, който загине геройски на работното си място, няма да се появи на следващия ден с автоматичен пистолет и кръвясали очи в търсене на шефа.

Нека Индустриалната магия заработи за вас! Било то прекалено добре заплатен началник-цех. Било то завод, пълен с къркачи на бира, които не се сещат да си затворят устата и работят извънредно, без да поискат заплащане — също като китайците. Нашите индустриални експерти ще ви спретнат перфектната промишлена авария, която веднага ще намали размера на работния ви състав, при това без излишен шум, суетня или плащане на осигуровки.

Едно телефонно обаждане е достатъчно. Позвънете два пъти и потърсете Пийт. *Промишлените аварии* — новият начин да се сбогувате със старите си проблеми!

Не забравяйте да попитате нашия агент по Индустриална магия за новия ни пенсионен фонд! Ние планираме бъдещето! Обаче вие не фигурирате в него!

* * *

18. Окончателната диета.

Ако просто държите да се хвалите наляво и надясно, че сте на диета, тогава всяка една диета става за вас. Обаче ако наистина искате да позагубите някой и друг килограм, при това да задържите новото си тегло, има само един начин да го постигнете — *Етиопската диета*!

Само в четири лесни стъпки ще постигнете 25 процента повече, отколкото в три лесни стъпки!

Стъпка 1: Вземаме ви всичките пари и ви превръщаме в последен бедняк.

Стъпка 2: Заживявате на помощи и подаяния като етиопците в Етиопия.

Стъпка 3: Ние наемаме въоръжени бандити, които да ви откраднат пакетите с храни и да ни ги препродадат.

Стъпка 4: Точно преди да умрете, ще забележите, че никога през живота си не сте изглеждали по-елегантно!

* * *

19. Танцуващата депресия.

По едно време Съединените щати като че ли се движеха напред. После назад. После пак напред. А сега — кой да каже накъде? Затова човек не може да сдържи любопитството си и да не попита: съществува ли някакъв пореден абсурден начин да накараме Америка отново да се задвижи напред?

Засега, не. Но като нищо можем да я накараме да се движи с полюшващи движения.

Нека превърнем всеки втори четвъртък от месеца в Национален ден на танците! Така всички ще се почувстват много по-добре, а и ще изправим страната на краката й!

Предлагаме ви едно ново и вдъхновяващо парче, което веднага ще задвижи купона — номер четиридесет и пет от класацията на „Топ Гънс“ и „ФБР“, наречено „Всичко е като приспивателно, освен когато си сложа бетоните танцови обувки“:

Животът вони. Войната убива.

Всичко смърди. Всичко се срива.

Та нека да танцим, хопа-хопа-ла! Нека да танцим, хопа — пак война!

Господ е мъртъв. Надеждата виси на клон.

Какво ли да смъркам? Елтън Джон.

Та нека да танцим, хопа-хопа-ла! Нека да танцим, хопа — пак война!

* * *

20. По-добрата смърт.

Щом животът е толкова глупав, тогава каква е алтернативата?

Смъртта. Това е единственият случай, при който и идиотът, и геният имат абсолютно равни шансове за успех.

Животът ли? Писна ми, бе, приятел! Кажи нещо ново!

Затова може би е настъпил час да захвърлите стария си живот и да се подготвите за нещо ново и особено вълнуващо!

Е, за второто не знам, но че е ново, ново е. Смърт — единствената игра, от която всички разбират. Професионална квалификация не се изисква. Няма и правила. Няма и изисквания за облеклото. Можете да се явите така, както ви се харесва.

В играта на смъртта всички са победители. Обаче не можете да играете, ако не умрете.

Смърт — най-великото удоволствие на света!

* * *

21. Данъчната лотария.

Нагледали сме се на стотици тъпоумни опити за оправяне на данъчната система, въпреки че нищо, зависещо от правителството, не може да бъде оправено. Завинаги. Никога. Може само да бъде развалено — при това по хиляди различни начини.

Обаче данъчните служби могат да направят и плащането на данъци популярно, като се поучат от лотарията.

За да платите данъците си, изпращате в местното данъчно подразделение лотариен билет с номер… (попълвате). А после, на 15 април, синоптикът с най-мазната коса ще изтегли номерата на победителите от машината на данъчното управление. Един от всеки десет милиона данъкоплатци печели голямата печалба и се отървава от данъци за цял живот!

Този метод, разбира се, надали ще помогне на данъчните да накарат богатите да си плащат изрядно данъците. Ала безплатните питиета, раздавани от данъчните агенти по казината и боксовите арени, ще свършат работа.

Ей, ами нали във Вегас се получава!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА
ПРОСТОТИИ НА КИЛОГРАМ

Осем идиотски надписа от близо и далеч:

1. На крайречен път в Бирма: „Когато този знак е под водата, пътят е непроходим.“

2. В ресторант в Найроби: „Уважаеми клиенти, ако сервитьорките ни ви се сторят груби, потърсете управителя.“

3. В родилно отделения в Индия: „Забранено за деца!“

4. В зоологическата градина на Будапеща: „Моля, не хранете животните. Давайте храната на дежурните пазачи.“

5. Върху сешоара за ръце в крайпътна тоалетна в Съединените щати: „Не включвайте машината с мокри ръце.“

6. На едно гробище в Германия: „Не късайте цветята, освен от собствения си гроб!“

7. В асансьора на един хотел в Париж: „Моля, оставяйте си всички ценности отпред.“

8. В ателие за химическо чистене в Рим: „Оставете си дрехите при нас и прекарайте един незабравим следобед!“

* * *

Два зрелищни спорта, които с един замах могат да бъдат лишени донякъде от глупотевината:

1. Хокеят ще стане по-малко тъп, ако се отърват овреме от шайбата.

По този начин няма да се разсейваме от удрящите се със стиковете огромни кретени. А така и така са почнали, що не вземат да хвърлят и кънките?!

2. *„Лешникотрошачката“* няма да изглежда чак толкова идиотски балет, ако от време на време оставяха и плъховете да

спечелят.

* * *

Три простотии във въпросителна форма, с чиито отговори не разполагаме:

1. Щом лекарите и адвокатите работят в професионални сгради, тогава кой работи в аматьорските?

2. Защо винаги ни карат да бягаме в затворени кръгове? Що не вземат за разнообразие да ни накарат да тичаме в затворени овали или правоъгълници, или например в осморки?

3. Докога мравките ще се хвалят, че могат да вдигнат тридесет и два пъти собственото си тегло?! Голяма работа! И аз мога да вдигна тридесет и два пъти тяхното тегло! При това с една ръка!

* * *

Три откачалски теории за Сътворението:

1. Човешките същества са едни от ранните модели на Господ. Сега, когато Той е зает със създаването на нови раси, предпочита за модели буболечките.

2. Някаква по-висша раса от друга галактика ни е изхвърлила на нашата планета, след това е побягнала надалеч и оттогава насам предпочита да се крие от нас.

3. За да се създаде целият този хаос, е била необходима намесата на повече от един Бог. Представете си двама богове, поседнали в Космическото кафене, как си разменят следните лафове:

ГОЛЕМИЯТ БОГ: Хора! Вярват на всичко, което им пуснеш!

ДОБРИЯТ БОГ: Ако мислиш твоите за наивни, ела да видиш моите! Представяш ли си, казах им, че съм ги създал, защото ги обичам!

ГОЛЕМИЯТ: И те ти повярваха?

ДОБРИЯТ: И още как! Абе, нямат никакво чувство за хумор! Можеш ли да си представиш, че след всичките земетресения, пожари, урагани, нещастни случаи по пътя и под душа, да не говорим пък за постоянния сърбеж, които им изпратих, те все още си въобразяват, че тук съм им подготвил някакъв райски клуб, след като приключат с живота си долу!

ГОЛЕМИЯТ: Жалки същества! Връзват се на всяка лъжа, стига да ги кара да се чувстват сякаш имат думата в тази работа! Що не вземем следващия път да създадем нещо малко по-умно, а?!

ДОБРИЯТ: Няма проблеми. Ама дай първо да му гаврътнем още по едно!

* * *

Три идеи — толкова смахнати, че чак гениални:

1. Автомобилни фарове на настроението.

Колкото пъти стиснете волана, толкова пъти фарът се включва и подсказва вашето настроение на останалите участници по пътя.

Внимавайте за онова ревящо волво по-назад! Онова, с червения фар, което ви застига от ляво!

А забелязвате ли стария форд, който върви на зигзаг? Няма страшно — щом зърнете кехлибарената светлина на фара, веднага ще разберете, че просто ви дразни!

2. Самотни трошки под наем.

Случвало ли ви се е някога да вземете кола ветеран под наем, докато оправят вашата, и да имате някакви проблеми с нея? Разбира се, че не. Механиците винаги поддържат трошките в изрядно състояние, защото по този начин рекламират професионалните си умения!

Освен това хората никога не се отнасят небрежно към една кола ветеран така, както правят с обикновените коли под наем. А и с вниманието си шофьорите изпращат кармични сигнали на механиците — аз ще се грижа за твоята кола, но много те моля, погрижи се и ти за моята!

3. Височинно-чувствителни кинотеатри.

Преди да ви пуснат в салона, всички зрители се подреждат по височина — висок до нисък, висок до нисък, така че, след като седнат, никой на никого да не пречи.

Ей, нали в началното училище номерът ставаше! Защо да не стане и в кината?!

* * *

Три надути американски твърдения, които някога звучаха шикозно, но днес шушнат шантаво:

1. „Върви на Запад, млади човече!“

Само две думи: Лос Анджелис.

Ако Хорейшо Алджър беше казал: „Върви към Средния Запад, млади човече!“, днес все още щяхме да можем да си паркираме спокойно в Холивуд и да стигаме от Долината до Малибу за по-малко от пет часа.

2. „Глупакът скоро се разделя с парите си.“

Щом е чак такъв глупак, тогава как изобщо е успял да се сдобие с пари, а?!

И щом той се разделя скоро с парите си, защо това не става по-скоро, отколкото моментът, в който се разделя с тях?! Защо развръзката трябва да чака толкова дълго вашето появяване, за да я констатирате?

Вероятно далеч по-точно е да се каже, че глупакът скоро се развихря с парите си.

3. „Тази страна отива по дяволите в ръчна кошница.“

Абе, кой носи ръчни кошници в наши дни, а?! И какво, като стана въпрос, представлява ръчната кошница? Като има ръчни кошници, сигурно трябва да има и крачни, и гръбни, нали?

И от къде на къде човек ще си носи нещата в ръчна кошница, когато за целта съществуват далеч по-удобни средства за пренасяне на багаж: торбички, книжни кесии, дамски чанти, ранички, големи раници, сакове и прочее.

Отпусни се, народе, няма страшно! Тази страна не отива по дяволите в ръчна кошница! Че отива там, отива — обаче го прави в джип. Защото така ще стигне по-бързо!

* * *

Три неща, които никога не трябва да изричате пред идиот:

1. Какво те накара да мислиш така?
2. Би ли подържал колекцията ми от кристални антики?
3. Добре дошъл! Заповядай!

* * *

Три неща, които се надявате никога да не ви се налага да изричате пред идиот:

1. Няма проблеми, шефе.
2. Да, скъпи.
3. Бихте ли си пояснили мисълта, господин президент?

* * *

Три неща, които биха ви навлекли голяма беля, ако се наложи да ги изречете пред идиот:

1. Но, Ваша Милост…
2. Сигурен ли сте, че трябва да оперирате, докторе?
3. Кой точно хълм искате от нас да превземем, генерале?

* * *

Три бизнес начинания, с които само идиот би се заел:

1. „Ден втори“ — ресторант, който сервира само остатъци от вчера.

2. „Двоен билет“ — кинотеатър, в който на екрана се прожектират два филма едновременно, така че, ако ви писне от единия, да си имате какво да гледате.

Ето и програмата на цепнатия екран за следващия месец:

„Отнесени от вихъра и лъва“

„Няколко добри мъже не си тръгват“

„Човекът, който може да бъде Кинг Конг“

„Най-прекрасната ми година опасен живот“

„Мъртвият върви изправен“

„Боб, Карол и Тед и Алиса в Страната на чудесата“

„Добрият, лошият и грозният американец“

„Принцесата булка на Франкенщайн“

„Кльощавият от летящия трапец“

„Работещо момиче, без прекъсвания“

„Руснаците идват, руснаците си отиват вкъщи“

„Сини стоманени магнолии“

„Старецът извън Африка“

„От девет до пет лесни парчета“

„Боб, Карол и Тед и ресторанта на Алис“

„Влюбеният Шекспир в подходящия непознат“

„Мъж и жена за всички сезони“

„Малтийският сокол и снежният човек“

3. Коли под наем „Вземи си лимон“

Няма значение колко ще очукате нашите трошки. Ние и без това не държим да ги видим обратно при нас!

* * *

Трима анонимни голямоглавци, пропуснали да забележат гения:

1. Един от тях заявил на Игнас Падеревски, че ръцете му са прекалено малки, за да свири на пиано. А Падеревски се превръща в един от най-великите пианисти на всички времена.

2. Когато инженер Гулиелмо Маркони разработил теорията си за радиообмена, научните авторитети по онова време побързали да я

отрекат, изтъквайки, че подобни шантави идеи са в противоречие с всички физични закони.

Третият от въпросните анонимни глупаци заявил на Енрико Карузо, че трябва да напусне операта, защото гласът му звучал като „вой на вятър през прозореца“. Обаче Карузо продължил да си вие срещу вятъра и се превърнал в един от най-великите тенори на всички времена.

* * *

Два вица за тъпи блондинки и два вица за тъпи мъже:

1. Милионер глупак шофира в обратната посока в еднопосочна улица. Спира го едно ченге и го пита: „Къде смятате, че отивате?“

„Нямам представа — отвръща милионерът. — Обаче очевидно вече съм закъснял, защото като гледам, всички се връщат.“

2. Как наричаме мъж с половин мозък? — Надарен.

3. Защо психиатрите вземат на блондинките половин цена на сеанс?

Защото им се налага да подлагат на анализ само половин мозък.

4. Защо на блондинките им разрешават само половин час обедна почивка?

Защото ако ги пуснат за повече, шефовете им ще бъдат принудени да ги обучават наново.

Между нас казано, обърнах вицовете. Първите два са по принцип вицове за тъпи блондинки. А номера 3 и 4 са вицове за тъпи мъже. Обаче са напълно взаимозаменяеми, не мислите ли?

* * *

Четири професии за глупаци:

1. Актьор.

Режисьорът Алфред Хичкок ненавиждал актьорите, защото ги намирал за неуправляеми. Ето как си мечтае за перфектния актьор този

велик манипулатор: „Най-добра система на кастинг, разбира се, имат в «Дисни». Ако някой не им харесва, просто го скъсват и го хвърлят в кошчето.“

2. Главен редактор във вестник.

„Всеки редактор трябва да има брат, работещ като сводник — казва писателят Джийн Фаулър. — Така поне ще разполага с един човек, с когото да се сравнява.“

3. Адвокат.

„Адвокатите са единствените хора, които никой не смее да пипне заради пренебрежението им към закона.“ Кой е този бич за адвокатското съсловие, изрекъл подобни злобни думи? Адвокатът Джеръми Бентам.

4. Политик.

„Да работиш в политиката е равносилно на това да работиш като футболен треньор — споделя сенатор Юджийн Маккарти. — Трябва да бъдеш точно толкова умен, че да разбираш играта, и точно толкова глупав, че да я смяташ за важна.“

* * *

Шест от най-великите абсурдини на човешката раса:

1. Създаването на градовете.

Чудовищно пренаселените градове дори не са измислица на нашето съвремие. Константинопол — столицата на Византийската империя, е приютявал в пределите си над един милион души още през девети век.

Не че им е било приятно. Стотици хиляди бедняци се изхитрявали да се преместят в града, мислейки си, че там сигурно се живее по-добре, отколкото в селските коптори.

И заживявали в градските коптори. Били принудени да търпят такава върховна форма на мизерия и мръсотия, че повечето от тях скоро се ориентирали към бунтарския бизнес. Така преследването на бедняците се превърнало в една от основните задачи на градската управа — точно както и измитането на улиците.

Това живот ли е според вас? Очевидно някои все още са на същото мнение, защото векове след Константинопол нещата изобщо не са се променили в гигантските градове по целия свят.

Какво би станало, ако големите градове не съществуват? Няма да има повече обсади, няма да има задръствания по улиците, няма да има чума, няма да има тънки стени, както и тъпи съседи.

Хората няма да могат да се сблъскват с амбулантни търговци на всеки ъгъл, ако няма толкова много ъгли.

Никакви градове — никаква организирана престъпност. Никакви улици — никакви улични банди.

А какво ще стане с лудостта, породена от стреса на пренаселеността? Ще бъде забравена. На кого ще му пука за някакъв си, решил да откачи на някой планински хълм?! Обаче ако предпочете да го направи насред градския център, веднага ще притесни колегите си, отправили се на кратък обяд, което на свой ред ще наложи полицейска намеса и като нищо ще се превърне във вдъхновение за другите откачалки най-сетне да си покажат рогата.

Никакви градове — никаква досада. На голото поле, където трябва да оцеляват, хората ще бъдат прекалено заети, за да се отегчат.

И с какво ни се отплащат големите градове за цялата тази мъдротъпа идиотщина? С няколко свестни музея, няколко приятни ресторанта и значително повече хълмчета, които те приканват да им станеш крал.

Ах, да. И значително по-добри шансове за безличните типове да си намерят красиви приятелки. В тази игра се залага на числа — а градовете изобилстват от цифри.

2. Десетте Божи заповеди.

Не че някой е тръгнал да се оплаква от ценностната система, която те ни налагат. Много си е добра даже. Обаче заповедите са прекалено много.

Кои са десетте най-велики крале в историята? А десетте най-велики хита в бокс офис класациите? Човеците са устроени така, че и да ги съдереш от бой, пак няма да могат да запомнят по десет от каквото и да било.

А, бе, какво беше там: „Не пожелавай бивола на ближния си ли, или не пожелавай осела ли, овеса ли на съседа си?“

Господ щеше да се сдобие с далеч по-добра възвръщаемост на инвестициите си, ако си беше посгъстил текста. И една точна Божа заповед щеше да е достатъчна, а освен това всички щяха да я запомнят: *Не бъди такъв идиот!*

3. Хората, дърпащи конците зад трона.

Кралят не е кой знае какъв проблем. Всеки знае как да измами дебеловратите. Направи ги управляващи на всичко, което са в състояние да обхванат с поглед. Това ще ги кротне. Най-трудната част е да се подсигуриш областта за наблюдение да не е особено голяма.

Ала хората, дърпащи конците зад трона, никога не престават с интригите си. Те винаги искат повече, защото знаят, че през девет хълма в десетия, в земите на друг такъв дебеловрат идиот, също има хора, дърпащи конците зад трона му — хора, също като тях. И те също искат повече.

И точно затова тези типове непрекъснато шушнат в ухото на краля: „Виждате ли онези типове ей там? Най-добре е да вземем веднага да ги изтрием от лицето на земята, преди те да са ни изтрили първи!“

Ако нямаше хора, дърпащи конците зад трона, нямаше да има и трон.

4. Къси поли, дълги поли. Гримове. Мода.

Колко векове в женскочасове са пропилени в опити нежният пол да изглежда още малко по-добре за още малко повечко време?

Ако жените бяха посветили всичкото онова време, което прекарват в поставяне и изтриване на грима си, в пазаруване и умуване кой елемент от най-новата мода ще им ходи най-добре, на пренасочване на енергията си към поправяне на всички глупости, натворени от мъжете, объркали тотално целия свят, днес планетата ни щеше да бъде значително по-приятно място за живот.

5. Синонимите.

Английските думи имат прекалено много значения. Както и синоними. Ако имахме по-малко думи, щяхме да водим значително по-умен и по-щастлив живот, изпълнен с далеч по-малко стрес.

Защото точно сега разполагаме не само със стрес. Имаме си и напрежение, натиск, тревога, треперене, угризения, неспокойствие и безпокойство.

А животът щеше да бъде къде-къде по-лесен, ако си имахме единствено стрес.

Обаче целта на английския език е да ни доведе до лудост — в случай че останалите неща в света пропуснат да свършат добре тази работа.

Синонимите помагат на знаещите много думи да изпитват превъзходство над останалите, а у другите, които не знаят чак толкова много лексеми, предизвикват желание да фраснат първите в носа. Което предизвиква още повече стрес у всички участници.

6. Списъците със задачи.

Преди да се появят списъците със задачи, хората правели минимума от онова, с което можели да се измъкнат. Ако някоя работа била действително важна, не се налагало тя да бъде помнена. Тя е трябвало да бъде *свършена*.

Какво е било оперативното правило ли? Много просто — ако човекът, отговарящ за досадното напомняне на задачите, забрави за някоя, значи въпросната задача не е била наложителна.

И така, до появата на списъците със задачи. Тези списъци ни натоварили с излишно чувство за дълг и вина. И лишили хората от удобството да забравят за нещо.

А сега ние планираме предварително срещите си за планиране на задачите. И всичко това — едва след като поставим по ред на приоритетите задачите, включени в оперативката за предварително планиране.

Съставяме списъци, които съдържат съдържанието на други списъци.

Купуваме специална хартия само за списъци. А когато я свършим, включваме я в поредния списък: „Да си купя нова хартия за списъци!“

Има ли някакъв начин да сложим край на този кошмарен списъчен навик? Разбира се. Да извадим всичко след номер седем в списъка. Да го изхвърлим. Щом не е успяло да се нареди в групата на първите пет задачи, значи няма да е чак толкова важно.

Питали ли сте се някога какви ли са били списъците със задачи на прочутите?

СПИСЪКЪТ СЪС ЗАДАЧИ НА МОЙСЕЙ:

1. Да се срещна с фараона.

2. Първо да си направя застраховка срещу скакалци. Едва след това да се срещна с фараона!

3. Да измисля хубавичък маршрут към обетованата земя, преди да съм повел онази тайфа хленчовци към пустинята.

4. Когато се кача на планината, за да получа Божиите заповеди, да си взема ръчна количка. Каменните плочи са по традиция тежички и не се знае колко заповеди ще му щукнат на Господ, като набере скорост.

5. И докато съм там, да попитам Господ дали не му хрумва нещо ново за ядене. На хората започна да им писва от тази манна небесна, манна… мамина… мамка…

СПИСЪКЪТ СЪС ЗАДАЧИ НА ТЕОДОР РУЗВЕЛТ:

1. Утре да отида на лов.

2. Ако от пресата ме надушат, да открия някое животно, а после да го пусна. Може пък да го кръстят на мен. „Зайчето Теди“ не звучи никак зле. Или пък „сърненцето Теди“.

3. Да избягвам мечките на живот и смърт!

4. Да помисля дали мотото ми да бъде: „Върви чевръсто и носи малък бастун“ или „Върви спокойно и носи среден бастун“. Нещо не мога да реша засега.

* * *

Сфери на влияние на тъпите компютърни редактори:

Тъй като вече само шепа третокласници могат да пишат правилно, всички ние оставяме нашите компютърни редактори да вземат решения вместо нас, а те автоматично започват да коригират и неща, за които до този момент не ни е хрумвало, че се нуждаят от корекция.

1. Рок банди.

Ето какво би ви предложил вашият компютърен редактор, автоматично не разпознал нищо:

„Кул енд дъ Ганг“ — „Коала и река Ганг“.
„Манфред Ман“ — „Маниери за мен“.

2. Филми.
„Бъч Касиди и Сънданс Кид“ — „Бът Кейст[1] и Сънданс Кид“.
„Рамбо“ — „Мамбо“.
„Непростимо“ — „Незабравимо“.

3. Книги.
„Гърбушкото от Нотр Дам“ — „Гърбушкото от Нотната дама“.
„Ана Каренина“ — „Ана Кератин“.
„Джейн Ър“ — „Джейн Ерос“.
„Бари Линдън“ — „Бари Лондон“.
„Клетниците“ — „Колети изцепници“.
„Портретът на Дориан Грей“ — „Портретът на Дъртия Грес“.
„Брулени хълмове“ — „Брилянтни хълмове“.

* * *

Две тенденции в простотията на бъдещето:

1. Комбинирани книги.
За да увеличат все по-намаляващата ни продуктивност в четенето на книги, издателите ще започнат да комбинират книгите по познатия модел „две в едно“. По този начин ще можем да удвоим процента си на начетеност с комбинирани книги като следните:

„Дните край езерото на скакалеца“.
„Старецът в сивия костюм и морето“.
„Ромео и Жулиета и Франи и Зоуи“.
„101 далматинци над кукувиче гнездо“.
„Вкамененият Форест Гъмп“.
„Нежна е нощта на игуаната“.
„Крилете на самотния гълъб“.

2. Филморазпространение — фаза II: **Отвъд продукцията.**

Холивуд ще реализира огромни нови печалби (които може да си складира до купчината с огромните стари печалби), когато изнесе разпространението на своите филми отвъд големия екран и ги вмести в магазините. Така филмите ще могат да се продават на дребно, съвместно със стоки като:

„Отнесени от ветрила“. Утре ще бъде поредният мръсен ден. Точно затова ние от далечния Юг винаги си поддържаме прозорците кристалночисти с този превъзходен препарат за стъкло, на когото изобщо не му пука за вашата мръсотия.

„Тутси кексчета“. Десертът за онези, които поставят под въпрос сексуалната си ориентация. Отваря се и от двете страни.

„Застрахователна компания Животът е прекрасен“. Гарантираме ви сигурност в ръцете на Джими Стюарт!

„Рентгеновата лаборатория на Малкълм“. Прозираме в тялото ви… и в лъжите ви.

„Копчета Кой закопча заека Роджър“. Вината не е в нашите копчета, а във вашите илици!

„Агенция за запознанства Телма и Луиз“. Ако успеете да ги хванете, можете и да ги поканите на среща.

„Мръсната дузина“. Яйца — така, както природата ги е измислила.

* * *

Пет доказателства, че системата на правораздаване нямаше да бъде кой знае колко по-шантава, дори и да беше измислена от истински откачалници:

Когато човек се замисли за законите в страната си, бързо си дава сметка, че смислеността не е задължително условие за наличието им. Определения като „законно“ и „незаконно“ са по-скоро плод на предразсъдъците в съответното общество отколкото рожба на закона.

1. Да използваш сексапилна жена да продава всичко — от бира до стари автомобили — законно.

Да използваш сексапилна жена, за да продаваш секс — незаконно.

2. Да правиш секс с жена, която току-що си срещнал в бара и която знаеш, че никога повече няма да зърнеш отново, а след това да й дадеш петдесет долара, за да си купи билет за благотворителната акция в църквата — законно.

Да правиш секс с жена, която току-що си срещнал в бара и която знаеш, че никога повече няма да я зърнеш отново, а след това да й дадеш петдесет долара, без да ти пука за какво ще ги похарчи — незаконно.

3. Да вземаш лекарствени средства, които те карат да вдигнеш най-близкия стол в бара и да цапардосаш с него гадния тип до теб — законно.

Да вземаш лекарствени средства, които те карат да прегърнеш готиния тип до теб в знак на вечна любов — незаконно.

4. Да убиваш стотици и хиляди хора с разрешението на президента — законно.

Да убиеш един-единствен човек без разрешението на президента — незаконно.

5. Силен тип да набие слаб човечец — незаконно.

Силен тип да си сложи ръкавици и да ступа някоя слаба мушица — не само че е законно, а и може да продаваш билети за събитието!

* * *

Три въздухарски правила за пилоти:

1. По-добре е да си долу и да си мечтаеш да си горе, отколкото да си горе и да си мечтаеш да беше останал долу!

2. Перката е огромен вентилатор в предната част на самолета, който охлажда пилота. Защото при всяко негово спиране пилотът се облива в пот.

3. Не разбивай самолета, за да хванеш микрофона!

* * *

Още три още по-въздухарски правила за пилоти:

1. Да летиш е второто най-хубаво нещо на тази земя. Първото е да се приземиш.

2. Поучи се от грешките на другите! Защото няма да успееш да живееш достатъчно дълго, ако си решил да ги изпиташ всичките на свой гръб!

3. Не забравяй разликата между Господ и пилота — Господ не си въобразява, че е пилот!

* * *

Четири примера от смахнатия английски език:

Независимо колко сме образовани, повечето от нас рано или късно започваме да произнасяме идиотски фрази като следните:

1. „Без повече суетня…“

Ама това не е честно! Защото означава, че вие вече сте си се посуетили на воля, а аз не съм! Крайно време е да осуетим суетнята, преди да е стигнала до частта с „повече“.

Защо някой не вземе да каже нещо като: „С много суетня бих искал да ви представя един човек, който не се нуждае от представяне… човекът, който популяризира използването на салатната вилица и който е обичан от повечето си братовчеди…“

Ей, ама единственият, който не се нуждае от представяне, е Исус! Всички останали могат да се ползват от своята доза суетня колкото си искат! Иначе какво ще правят хората, чиято задача е да преценяват кога точно трябва да сложат край на суетнята, а?!

2. Преждевременна еякулация.

Чували ли сте някога жена да казва: „О, Харолд, еякулацията ти беше наистина временна!“

Ами ако вземе, че изтърси: „Извинявай, ама позакъсня.“ Това прави ли еякулацията следвременна?

3. „Все едно да сравняваш ябълки с портокали!“

Кой е казал, че ябълките и портокалите не се спогаждат? Та те имат толкова много общи черти: ядем и ябълката, и портокала. И двете са плодове. И двете могат да се изцедят и да ги изпием като сок. И

двете са в по-голяма или по-малка степен кръгли. И двете са полезни за нашето здраве. И двете се появяват твърде често в речта ни, при това по-често от редица други плодове.

Е, оказва се, че сравнението между тях не е чак толкова трудно, нали?!

4. „Не си брой пилците, преди да се излюпят!“

Сериозно?! Някой опитвал ли се е да брои пилета, след като се излюпят? Та те не се спират! Тръгваш след едно, а пропускаш четири.

После си казваш: Добре де, тогава ще наема няколко броячи на пилета, за да помогнат. Обаче как да разбереш колко точно броячи на пилета да наемеш, освен ако не си преброил пилетата си, преди да се излюпят?!

Да ви призная честно, яйцата открай време създават проблеми. Често казваме: *„Не си слагай всичките яйца в една кошница!“*

Хайде пак тези кошници!

Да предположим, че имаме дванадесет яйца. Ако сложиш едно в една кошница, а останалите единадесет — в друга, тогава пак ще стане така, че си слагаш всичките яйца (тоест всичките единадесет) в една кошница.

Накрая ще ви трябват неопределен брой кошници за неопределения брой яйца — по едно във всяка. А после къде ще сложите всичките тези кошници? В една много по-голяма ли?

„Не можеш да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца.“

На пръв поглед твърдението е неоспоримо — като не броим американската армия. Но този превъртял на тема чупене на яйца очевидно пропуска един особено важен аспект от съвременния живот — в днешно време са единици онези, които могат да направят омлет, дори и *след като* счупят яйцата.

И какво можем да направим по въпроса? Вероятно да се прехвърлим на овесени ядки. Никой не брои овеса, а и той няма обичая да се излюпва. Освен това не се налага да го слагаш в кошници, а що се отнася до чупенето — и да искаш, не можеш да го направиш.

* * *

Потпури от иронични намигвания на езика:

1. Ако сте решили да си вземете душ, каква е вероятността да си го изнесете на излизане от банята?

2. Ако си имате вкъщи дрешник, сигурно в него слагате дрехите си. А какво слагате в обувника?

3. Във всяка лека кола си има жабка, макар никой да не поставя вътре жаби.

4. Паркингите обикновено не водят към парковете.

5. Почти във всяка къща има телевизор. А къде са прилежащите им телета?

* * *

ВНИМАНИЕ! АМЕРИКА ЗАТЪПЯВА ВСЕ ПОВЕЧЕ!

Нараства броят на студентите, които се записват в училището на фирмата „Дънкин Донатс“ и пак не успяват да си издържат изпитите. Да, Съединените щати вече раждат хора, които са толкова тъпи, че не могат да работят дори и в магазин за продажба на понички!

---

[1] „Задник в клетка“. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА
КОЯ Е НАЙ-ГОЛЯМАТА ГЛУПОСТ, КОЯТО СТЕ НАПРАВИЛИ

Осемнадесет истински истории с истински хора, точно като вас, само дето те са успели да се намърдат в книгата, а вие — не.

1. От собственичката на винарни Джун Смит.

След като записах съпруга си Джим в националната асоциация „Джим Смит“, заминахме на конгрес на винарите в столицата Вашингтон и оставихме на нашия бизнес партньор името на хотела, в който ще се намираме.

Но когато му се наложило да се свърже с нас, преживял големи катаклизми, защото всички в хотела се казвали Джим Смит!

* * *

2. От писателката Ан Паркър.

Когато бях малка, веднъж реших да проверя какво означава да запалиш цяла кутийка с кибритени клечки заедно. Боже, голяма гледка си беше!

Лумналият огън ме стресна толкова много, че изпуснах кибритената кутия с клечките в кошчето в спалнята на родителите ми. Хартиените кърпички, които се намираха вътре, веднага пламнаха.

Паникьосана, аз грабнах най-близкото, което успях да докопам, за да изгася огъня — и започнах да пръскам пламъците с парфюма на мама, а те само това и чакаха, за да се вдигнат още по-високо.

Успях да изляза от този миниатюрен ад в удивително добро състояние — както аз, така и къщата, така и всичко. Родителите ми така и не разбраха какво се беше случило. Благодарение на металните кошчета и бързо горящите кърпички.

* * *

3. От собственичката на книжарници Ейли Диармънд.

Никога през живота си не бях правила никаква глупост. Но когато станах на осемнадесет, родителите ми заминаха на екскурзия в Европа и ми повериха колата си.

С още двама мои приятели тръгнахме към центъра на града, за да си купим цигари. Докато завивах по Пасифик авеню, приятелят, който седеше до мен, запали цигара. После опита да запали и за мен от своята, обаче продължаваше да държи вече запалената в устата си, а незапалената — пред нея.

Казах си, че този тип е голям кретен. И докато се дивях на идиотщината му, налетях на една паркирана кола, която се блъсна в друга паркирана кола, която на своя ред бутна колата, паркирана пред нея.

Катастрофа с четири коли и само един шофьор — моя милост. Поуката се налага от само себе си: когато шофираш, гледай цигарата ти да е запалена.

* * *

4. От авторката на готварски книги Дона Маурило.

Веднъж се наложи да бъда домакиня на някакви официални гости от Италия, които бяха дошли в Щатите по линията на културния обмен. Въпреки италианския ми произход езиковите ми умения в областта на този език са крайно оскъдни. Обаче това не ми попречи да покажа колко голяма работа съм аз.

Когато един от гостите започна да се суети, търсейки очилата си по джобовете на сакото, аз му казах, че очевидно е „малко разсеян“.

Реакцията му беше крайно изненадваща — мъртва тишина. Едва по-късно си дадох сметка, че съм го нарекла „малък тестис“.

* * *

5. От психолога Гейбриъл Констанс.

Когато бях тийнейджър, се съгласих да направя няколко снимки на едни приятели как се изнизват голи от местния супермаркет (в

онези времена това си беше в противовес с еснафската порядъчност на хората).

Обаче кой да ме предупреди, че точно в същия ден се провеждат сбирките на момчешките и момичешките скаутски клубове! И младите скаути бяха организирали изложба на свои произведения в супермаркета!

Не можете да си представите колко притеснени бяха повечето от родителите!

* * *

6. От професионалната доброволка Ан Батърфлай.

Веднъж ме наеха да попълвам място по време на връчването на „Оскар“-ите. Облякох си официалната рокля няколко минути, преди да отида и да седна на определената ми седалка.

Обаче обувките ми бяха с дванадесетсантиметрови токчета, а страничната цепка на роклята ми стигаше почти до кръста, така че само след няколко крачки се проснах по лице. Едва след това установих, че под официалните си рокли ние, попълващите местата на „Оскар“-ите, можем да носим и ежедневните си, удобни обувки, защото камерите никога няма да ни покажат до долу. Някои от колежките, попълващи места, даже бяха обули маратонки.

* * *

7. От писателката Джейн Паркс-Маккей.

Когато бях тийнейджърка, се влюбих в едно момче, което работеше на бензиностанцията до нас. Баща ми ми даде назаем своя стар форд (който впоследствие изцяло приватизирах).

Не знам защо бях решила, че единственият начин, по който можех да видя бензинджийчето, бе да изгоря бързо бензина в резервоара на колата и да отида при него, за да напълня нов.

Но нито веднъж не ми хрумна — дори и след като баща ми се почуди доста на високите сметки за бензин — да слагам в резервоара малко бензин, за да се отбивам по-често до бензиностанцията.

Вярно, че все пак излязох на среща с това момче, обаче накрая се влюбих в брат му.

* * *

8. От библиотекарката Крис Уотсън.

След като помогнахме в една училищна кампания за събиране на средства, двамата със сина ми си направихме снимка. А когато един ден ми оставиха снимката на бюрото в работата ми, с ужас установих колко много моят седемнадесетгодишен син прилича на мен — четиридесет и осем годишната. И започнах да изтъквам приликата на всеки срещнат.

Когато същата вечер се прибрах вкъщи и показах снимката на сина ми, той ме погледна, смръщи се и каза: „Ти майтап ли си правиш с мен?! Не виждаш ли, че са прехвърлили твоята глава върху моето тяло и обратното, а?!“

И наистина. Когато се загледах, под собствената си буйна коса зърнах бейзболната шапка на сина ми, непогрешимата му квадратна челюст и усмихнатите очи. Как съм могла да бъда толкова сляпа?!

Отговорът е простичък: майките на тийнейджърите биха направили всичко, за да се сближат колкото е възможно повече със синовете си!

А другият отговор е, че няма по-слепи от онези, които отказват да видят. Сигурно през онзи паметен ден очилата ми не са били на фокус.

* * *

9. От журналистката Бренда Мур.

Много хора са допускали същата грешка, с тази разлика, че грешката е присъща обикновено на мъжете. Веднъж запитах една жена кога й е терминът — а тя, разбира се, изобщо не беше бременна.

А нещата се влошаваха още повече от обстоятелствата, при които изрекох тази глупост. Намирах се на ежегодния си гинекологичен преглед: просната по гръб, с разтворени крака и останалите

унизителни неща. За щастие жената, към която се обърнах с тъпия си въпрос, беше акушерката, а не лекарката. Така че отмъщението ми се размина.

* * *

10. От телевизионния репортер Бенджамин Доувър.

Когато бях на три годинки, светът беше удивително простичък. Например всеки път, когато зърнеш кабел, подаващ се от някакъв уред, си знаеш, че като го пъхнеш в стената, уредът се включва. Кафеварката прави кафе, а вентилаторът — вятър.

Веднъж забелязах, че в кофата за боклук родителите ми са изхвърлили стар електрически кабел. Възприех случката като прекрасна възможност да превърна триколката си в електрически задвижвано колело. Беше си очевидно, не мислите ли?! Защото, въз основа на тригодишната си логика, смятах, че всичко, от което се подава кабел, който се пъха в стената, се превръща в моторизирано.

Залепих с изолирбанд двата голи краища на електрическия кабел за рамката на колелото си. А после, преизпълнен с очакване, пъхнах щепсела на кабела в контакта в гаража.

Но вместо да се нося безгрижно наоколо с моторизирания си велосипед, аз получих жесток урок за опасностите на електричеството. Добре че спирачките си свършиха работата и кабелът се измъкна. А аз си лежах на пода на гаража и примигвах уплашено.

* * *

11. От свещеника Беки Айрлън.

Когато станах пастор, все още не можех да карам кола. Из града можех да си ходя и с велосипеда, но когато се наложеше да отскоча до близките ферми, се налагаше да ме карат хората от църквата.

Един ден трябваше да отида във фермата на жена, чийто съпруг умираше от мозъчен тумор. Шофьорът ми беше старата Ан, придружена както винаги от кучето си — йоркширски териер на име Тринкет.

Влязох в стаята, за да се помоля с човека. После кучето и аз се отправихме към задната врата на къщата. Вървях на няколко крачки пред възрастната ми шофьорка. В кухнята внезапно спрях и зърнах купчинката на кучето! Без да се поколебая, грабнах една салфетка и веднага я събрах.

После се заковах на място. Сега какво?

Не можех да я оставя в кухненската кофа за боклук — нали ще замирише! Не можех да се обърна и да се върна в тоалетната — другите жени вървяха след мен.

И така, с надеждата, че в двора все ще видя някаква боклукчийска кофа, аз натъпках салфетката в чантата си. И точно в този момент моите енориаши ме хванаха на местопрестъплението. Изчервих се като домат. После всички се посмяхме от сърце.

Какво научих от този епизод с кучешките произведения в чантата си ли? Тогава просто се опитвах да спестя неудобството на моята шофьорка. И макар намеренията ми да са били благородни, опитите ми не успяха да накарат кучешката купчинка да изчезне.

Това просто идваше, за да ми напомни, че човек невинаги може да оправя бакиите на хората около себе си. Защото понякога именно ние изглеждаме като пълни глупаци.

А за онези, които са превърнали в своя житейска цел грижата за чуждите проблеми, чуйте ме! Мястото за Спасител на света е отдавна заето.

* * *

12. От медицинската лаборантка Робин Кънингам.

Настъпиха Великденските празници, но ние не бяхме успели да си направим резервация за хотел в Сихуатанейо. Обаче съпругът ми Бил е вечният оптимист. „Не се притеснявай! — възкликна весело той. — Ще си намерим някъде място.“

„Плайа дел Сол“ — единственият хотел, в който имаше свободни места в това мексиканско градче, спокойно можеше да влезе в страниците на списание *„Аркитекчърал дайджест“*. Ала ние бяхме от онези туристи, които избират програмата „Латинска Америка за 3

долара на ден“, така че бях наясно, че цените в този хотел изобщо не са ни по джоба. Обаче Бил каза: „Давай!“

Настаниха ни в апартамент, състоящ се от кухня, огромна спалня и баня, който беше по-хубав дори от собствения ми дом. С гледка към океана и точно до плажа. Направо ми се прииска да остана да живея тук. Това бе най-прекрасната хотелска стая, в която някога бях стъпвала.

Бе ми писнало да разнасям със себе си всичките ни документи, фотоапарата и пътническите чекове. Затова се огледах къде мога да ги оставя, преди да отпрашим към центъра на града. Под дюшека беше прекалено клиширано, а пък в хладилника — прекалено очевидно. Така ми дойде великата идея да оставя всичките ни документи, билети и пари в кошчето за боклук в банята. Върху тях натрупах и няколко хартиени салфетки за по-сигурно. И двамата излязохме.

Вечерта се оказа бурна. В бара се засякохме с какви ли не бивши американци и лунатици. Танцувахме върху масите, а после тичахме боси по обления в лунна светлина плаж. Останалото определено ми се губи, но когато се върнахме в хотела, очевидно ми беше останал достатъчно здрав разум, за да проверя какво става с нещата ни.

Кошчето в банята беше празно. Изпищях. Бил се втурна при мен в банята и се разсмя. Всичките ни неща бяха подредени на полицата над огледалото като деца, поставени в леглото.

Никога досега не бях отсядала в хотел, където ти изхвърлят кошчето часове след пристигането, затова изобщо не бях предвидила подобна възможност. От една страна, бях много щастлива, че всичко си беше налице, от друга обаче, усещах, че сме се изложили по изключително идиотски начин.

Когато на следващата сутрин отворих очи, в стаята струеше светлина. Оказа се, че не само сме легнали, без първо да дръпнем завесите, ами сме се гушкали пред погледите на всички гости, пийващи в открития бар до нашите прозорци.

Първото, което видях, бе лицето на Бил, което ми се стори покрито със засъхнала кръв.

— Да не би да кървиш? — попитах аз.

Той се ухили лукаво и отговори:

— А ти? — След това прокара пръст по бузата ми и го сложи в устата си. — Ммм, шоколад!

Заспали сме върху малките ментови шоколадчета, които са оставили върху възглавниците ни.

— Господи! Май трябваше да ни искат препоръки, преди да ни пуснат тук! — възкликна Бил.

И аз не можех да повярвам до какви низини бяхме успели да паднем. А не бяха изминали и двадесет и четири часа от влизането ни в хотела!

В бара отвън младият барман се приближи до масата ни и изключително деликатно изрече:

— Моята съпруга почиства стаята ви и се притеснява, че ще загубите всичките си неща, ако продължавате да ги слагате в кошчето за боклук. Затова ме помоли да ви предам никога повече да не го правите!

Хубавата част от тази история е, че през останалата част от седмицата имахме възможност да се радваме на грижите на Артуро и Роза. Показаха ни сейфа на хотела, където оставихме всичките си ценности. И от този ден нататък се научихме вечер да си изяждаме ментовите шоколадчета, вместо да лягаме върху тях.

* * *

13. От психоложката Офра Герстайн.

Семейна двойка, която бе дошла при мен да разреши проблемите си, обсъждаше любовната авантюра на жената и непрекъснато използваше името на мъжа. След известно време аз се обърнах към съпруга и без да се усетя, го нарекох с името на любовника.

Боже, какъв срам!

* * *

14. От авторката на пътеписи Карън Кифовър.

В дните преди 11 септември охраната по летищата не беше чак толкова строга и предоставяше на смахнатите пътници далеч повече възможности да вършат какви ли не глупости.

Пътуването от Сан Франциско до дома на родителите ми в столицата Вашингтон, при това само за Деня на благодарността, и без това си беше идиотско като решение. Първо се приземихме в Питсбърг, откъдето трябваше да се прехвърля на друг полет за летище „Дълес“, което се намираше близо до столицата.

Когато се качих на втория самолет, моментално побеснях, че някакъв идиот ми е седнал на определеното място. Няма значение. Установих, че има други свободни. А не след дълго установих също така, че този самолет ще се приземи не на „Дълес“, а на националното летище във Вашингтон.

Помолих един от пътниците за мобилния му телефон, свързах се с втората ми майка и й казах, че съм сбъркала самолета. Междувременно баща ми по някакво чудо бе успял да разпознае багажа ми на „Дълес“, да го прибере и да се върне вкъщи. А втората ми майка на свой ред се втурна за националното летище, за да прибере крайно сконфузената си доведена дъщеря.

Това е една от най-големите идиотщини, които някога съм вършила. Ала тъй като родителите ми са толкова любезни, че да ми напомнят случката непрекъснато, оттогава насам нито веднъж не повторих грешката си.

* * *

15. От актьора Даниел Хюс.

Когато бях на седем годинки, всички си мислеха, че двамата с Джейсън сме първи приятели, защото семействата ни непрекъснато се събираха. Обаче аз го ненавиждах и в червата си.

Джейсън беше дангалак, превъзхождащ ме поне с двадесетина килограма, който непрекъснато ми чупеше играчките крадеше ми нещата и използваше всеки удобен случай, за да ме унижава пред хората.

На Четвърти юли семействата ни се бяха събрали на барбекю у дома. Джейсън счупи, „без да иска“, крака на един от войниците ми и също, „без да иска“, изля сок върху главата ми.

Този път обаче реших да му скроя мръсен номер. Качих се на покрива на гаража, едва успявайки да избутам нагоре диня, голяма

колкото мен. После вдигнах геройски динята над главата си и извиках Джейсън.

Когато зърнах главата му отдолу, запокитих динята колкото сили имах. Тя го прасна право по главата. После се сцепи и аз веднага се скрих, заливайки се от смях.

Следващото нещо, което чух, бе как майката на Джейсън пищи ужасено: „Извикайте линейка!“ Надникнах през покрива и зърнах Джейсън, проснал се по очи в необичайна за него поза, едната му ръка потрепваше леко, а тялото му беше облято в динен сок.

Бях сигурен, че съм го убил. Май и всички останали бяха сигурни в същото. Линейката го отведе. Бащата на Джейсън се опита да накара полицията да ме арестува. Слава богу, не стана. Оттогава насам семействата ни не си говорят.

Джейсън не умря, макар че беше изпаднал в безсъзнание. Няколко дена носи шина на врата и се възстанови доста бързо. А аз бях белязан за цял живот.

Когато през есента отидох на училище, всички разправяха, че съм се опитал да убия най-добрия си приятел, затова никой не искаше да играе с мен. Постепенно истинските ми приятели ми простиха, ала мълвата, че съм се опитал да убия Джейсън, ме преследваше чак до гимназията.

А що се отнася до Джейсън, той никога повече не посмя да ме погледне в очите.

* * *

16. От книгоиздателката Мерилин Грийн.

Фо Па беше името на пясъчната мишка — домашен любимец в общежитието на университета ни в Мичигън. За Коледа взех Фо Па с мен и кучето ми я изяде. Остави само опашката.

Като мислех, че всички пясъчни мишки си приличат, аз отидох в магазина за домашни любимци и купих друга. Оказа се обаче, че пясъчните мишки може и да си приличат на външен вид, обаче не всички знаят да плуват.

После стопанката на Фо Па пристигна при мен с ръце на кръста и извика:

— Мерилин, какво се е случило с Фо Па?

— Какво искаш да кажеш? Всичко си й е наред!

Така и не й казах истината.

* * *

17. От актьора Брус Бърнс.

Играех в мюзикъла „Оливър“ и бях хореограф на един от танците. Двете с колежката правехме движения, подобни на тези на Фред Астер и Джинджър Роджърс, при които се разделяхме, разминавахме, а после с танцова стъпка се събирахме отново.

Ала една вечер не успях да си спомня дали трябва да съм в предната или задната част на сцената, когато се разминавам с нея. Затова ми хрумна гениална идея — да избера средата!

Мисля, че от само себе си се разбира, че я съборих. Идваше ми да потъна в земята от срам, че бях объркал собствения си танц. Но по време на танц човек не може да спре. Затова й помогнах да се изправи и продължихме да се носим по сцената.

* * *

18. От кинокритика Бъф Маккинли.

Най-абсурдното нещо, което съм правил през живота си, бе да си позволя да затапя една надута стюардеса за това, че не ми позволи да седна до приятелите си в претъпкания самолет, като й кажа: „Няма проблеми. Обаче не се надявайте, че ще ви кажем къде сме скрили бомбата!“

Това се случи в края на 70-те години на XX век и тогава бях просто едно нахакано хлапе, което изобщо не си даваше сметка, че извършва федерално престъпление. Точно този факт ми бе обяснен най-учтиво от най-учтивия федерален агент, който ме чакаше на летището в Лос Анджелис.

ТРЕТА ЧАСТ
КАТО ЧЕ ЛИ ОТНОВО СЕ НАЛАГА ДА ОТГЛУПЯВАМЕ

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА
КАК ДА СИ СВИЕМ МЪНИЧКО УМ ОТ ИСТИНСКИ УМНИТЕ

Когато затворите тази книга и се върнете в света навън, съществуват два варианта за вашето битие — да бъдете преди всичко умни или преди всичко глупави. Препоръчвам ви първото. Конкуренцията там е по-малка.

И за да ви помогнем да направите този невероятен скок, тук ви предлагаме няколко идейки от хора, които са успели да намерят своето място в света на интелектуално надарените.

* * *

1. Направете първата стъпка.

• Проповедникът Ричард Еванс: „Не се оставяйте животът да ви обезкуражи. Всеки, който е стигнал до някъде, отначало е трябвало да направи първата стъпка.“

• Томас Едисън: „Повечето хора пропускат да забележат добрата възможност, защото тя обикновено е облечена в мръсен работен гащеризон и подозрително прилича на работа.“

• Хенри Дейвид Торо: „Ако до този момент сте строили въздушни кули, работата ви не трябва да отива на вятъра. Щом са във въздуха, значи там е трябвало да бъдат. Просто сега запретнете ръкави да им изградите основите.“

* * *

2. Продължавайте напред.

• Поетът Хенри Уодсуърт Лонгфелоу: „Най-ниската част на прилива е началото на неговия обрат.“

• Писателят Джон Хърши: „Сама по себе си интелигентността е достойна за презрение. Виж, съчетанието ѝ с енергия и воля е нещо съвсем друго. А оставена без тях, тя се носи безцелно по релсите и накрая затихва като механично влакче, което сме забравили да навием.“

• Драматургът Джордж Бърнард Шоу: „Когато бях млад, по едно време ми направи впечатление, че девет от десетте неща, с които се захващах, се оказваха пълен провал. Обаче аз не исках да се проваля, затова се заех да работя десет пъти повече.“

• Автомобилният магнат Хенри Форд: „Никоя работа не е особено трудна, ако я разделиш на по-малки задачи.“

• Президентът Калвин Кулидж: „Не можем да направим всичко едновременно. Ала можем да сторим поне нещо веднага.“

* * *

3. А когато сте на път да се откажете, пак продължете напред.

• Писателят Андре Жид: „Никой не е в състояние да открие нови земи, без да се примири с факта, че ще се наложи да изгуби от поглед познатата суша за доста дълго време.“

• философът Ралф Уолдо Емерсън: „Героят не е по-храбър от обикновения човек — просто е храбър за пет минути по-дълго.“

• Цигуларят Фриц Крайслер (в отговор на жена, която е възкликнала: „Бих дала живота си, за да свиря като вас!“): „Мадам, аз вече го направих!“

• Свещеник Ралф Сокмън: „Дай най-доброто от себе си в най-максималната степен за теб — и го направи веднага!“

* * *

4. Когато ви кажат, че нещо не може да бъде направено, много е вероятно да сте се натъкнали на нещо голямо.

• Изобретателят Чарлз Кетъринг: „Братя Райт са полетели право през димната мъгла на невъзможността.“

• Поетът Стратърс Бърт: „Хората се провалят, ала не защото са глупави, а защото им липсва достатъчна доза вдъхновение.“

• Гръцкият историк Плутарх: „Множество неща, които не могат да бъдат преодолени заедно, се поддават на постигане, когато се подемат едно по едно.“

• Писателят Самюъл Бътлър: „Животът прилича на солово изпълнение на цигулка пред публика, при което тепърва разучаваш инструмента с всеки следващ такт.“

• Политикът Джон Фостър Дълес: „Успехът се оценява не по това, че е трябвало да се справиш с някакъв труден проблем, а по факта дали този проблем е същият като миналогодишния.“

* * *

5. Следвайте истински водач — ако успеете да го откриете.

• Бизнесменът Х. Гордън Селфридж: „Шефът казва: *Върви!* А водачът казва: *Хайде да вървим!*“

• Психоаналитикът Пол Гудман: „Малцина са великите, които са в състояние да загърбят отдел «Личен състав».“

• Магнатът Дж. Огдън Армър: „Нищо не е в състояние да допринесе повече за лоялността и енергията на служителите в една организация от съзнанието, че всеки може да започне от дъното и да се издигне. Това зарежда хората с амбиция, дарява ги с гордост — а гордостта и амбицията ще накарат всеки човек да даде своя максимум в работата, възприемайки парите просто като вторичен продукт.“

• Римският философ Луций Сенека (към император Нерон): „Колкото и хора да избиеш, никога няма да можеш да убиеш своя приемник.“

* * *

6. Не си губете времето.

• Изобретателят Чарлз Кетъринг: „Никога няма да паднеш, ако стоиш неподвижно. Но колкото по-бързо вървиш, толкова по-големи са шансовете ти да стигнеш до някъде.“

• Авторът на текстове за песни Ноел Кауърд: „Пиша с огромна скорост, защото отегчението е вредно за моето здраве.“

• Писателят Самюъл Джонсън: „Докато обмисляте на кое от две неща да научите първо детето си, друго дете вече е научило и двете.“

• Английският политик лорд Честърфийлд: „Ти се грижи за минутите, а часовете сами ще се погрижат за себе си.“

• философът Ахад Хаам: „Мъдрите хора претеглят предимствата и недостатъците на всеки свой ход и не предприемат нищо, докато не са сигурни какъв точно ще бъде резултатът от действията им. Но докато мъдрите са потънали в мислите си, самоуверените отиват, виждат и побеждават.“

• Президентът на компанията „Дженеръл Електрик“ Оуен Янг: „Да бъдеш бавен и сигурен в себе си обикновено се свежда само до това да бъдеш бавен.“

• Професорът по история Ч. Норткоут Паркинсън: „В периоди на велики открития и прогрес обикновено не остава време за планиране на идеалния генерален щаб.“

• Авторът на мотивационни книги Дейл Карнеги: „Запитайте се кое е най-лошото, което може да ви се случи. После се подгответе да го приемете. А след това започнете да го подобрявате.“

• Английският политик сър Барнет Кокс: „Комитетите представляват задънени улици, които примамват всички интересни идеи, за да ги удушат в тъмното.“

• Бизнес съветникът Чарлз Броуър: „Добрите идеи се изковават в агония от отделните индивиди — те не се произвеждат на конвейер от групи.“

• Специалистът по история на изкуството Бърнард Беренсон: „Всеки ден вдигам очи и поглеждам и се чудя къде са ми били очите вчера.“

* * *

7. Подражавайте на умните ходове на великите.

• Английският политик лорд Честърфийлд: „Ако можете, бъдете по-умни от останалите, обаче никога не им го казвайте.“

• Ученият Лайнъс Полинг: „Най-добрият начин да родиш някоя добра идея е да народиш множество идеи.“

• Писателят Самюъл Бътлър: „За да постигне нещо много велико, човек трябва да бъде както много ленив, така и много прилежен.“

• Арфистката Уонда Ландовска: „Аз никога не се упражнявам. Винаги свиря.“

• Бизнесменът Робърт Уайдър: „Всеки може да търси модата по бутиците или историята по музеите. Ала истинският творец търси историята и в железарските магазини, а модата — дори на летището.“

• Писателят А. Х. Уайлър: „Няма нищо невъзможно за човека, стига да не му се налага да го прави сам.“

• Бизнес съветникът Чарлз Броуър: „Няма такова нещо като меки клетки и твърди клетки в мозъка. Там има единствено умни клетки и глупави клетки.“

• Издателят на вестници Е. Скрипс: „Днешната работа не отлагай за утре. … Обаче повечето неща, с които не си се захванал днес, очевидно изобщо не си е струвало да бъдат свършени.“

• Историкът Арнолд Тойнбий: „Ако не се използва, историята е нищо. Защото същността на интелектуалния живот е в действието — точно както и на самия живот.“

* * *

8. Мъдрост, смелост, размах.

• Бейзболистът Върнън Лоу: „Опитът е най-строгият учител, защото първо дава теста, а после — урока.“

• Президентът на компанията IBM Томас Уотсън-младши: „Никога не съм се колебал да повишавам хора, които не ми харесват. Удобният асистент — онзи, с когото се чувстваш спокойно и ти се иска да го вземеш с теб на риболов, е огромен недостатък за бизнесмена. Аз не търся такива удобства. Търся наблюдателните, заядливите, трудните, почти неприятните типове, които виждат всичко и ти казват всичко в очите. Ако човек може да се обкръжи с достатъчно такива помощници и служители, както и ако има търпението да ги изслушва редовно, успехът му няма да има граници.“

• Проповедникът Дъг Ларсън: „Мъдростта е наградата, която човек получава заради хилядите пъти, в които е слушал, макар да му се е искало да говори.“

• Издателят на вестници Е. Скрипс: „Когато установиш, че страшно много хора те аплодират за стореното и само малцина те осъждат, можеш да бъдеш напълно сигурен, че не си на прав път, защото правиш неща, които се харесват единствено на глупаците. Но когато тълпата те осмива и ти се подиграва, можеш да въздъхнеш успокоено — защото е много възможно този път да постъпваш действително мъдро.“

• Книгоиздателят Елбърт Хъбард: „Всеки човек е глупак поне по пет минути на ден. Мъдростта се състои в това да не надвишаваш много лимита.“

• Писателката Хелън Келър: „Да познаеш мислите и делата, които са се превърнали в жалони за човешкия прогрес, означава да усетиш великото сърце на човечеството, туптящо през вековете. И ако човек не долови в пулсациите на това сърце вечния копнеж по небесата, значи е глух за хармонията на живота.“

• Търговецът Дж. Пени: „Куражът е качество, което се гради с употребата му. Може би се изисква смелост да напуснеш пост, на който печелиш доста добре, за да започнеш някъде по-надолу. Но ако притежаваш кураж и амбиция, ще го направиш. Най-трудната част е решението за действие.“

• Изобретателят Томас Едисън: „Геният сам по себе си е нищо. Истинският гений всъщност е упорството! Всеки що-годе интелигентен човек може да постигне точно толкова, колкото е постигнал и геният, при това само чрез упорството си… Аз пропилях моя път към успеха.“

• И накрая нека се обърнем към актьорския метод на Джон Уейн: „Говори тихо, говори бавно и най-добре не говори много.“

Многофункционален метод, приложим в редица сфери на човешкия живот.

Издание:
Автор: Боб Фенстър
Заглавие: Още простотии…
Преводач: Антоанета Дончева-Стаматова
Година на превод: 2004
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: ИК „Кръгозор“
Град на издателя: София
Година на издаване: 2004
Националност: американска
Печатница: Експреспринт
Технически редактор: Ангел Йорданов
Коректор: Марийка Тодорова
ISBN: 954-771-096-6; 978-954-771-096-2
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/3798

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.